

A black and white photograph of a desolate landscape. On the left, a large, gnarled, leafless tree trunk reaches upwards. In the background, a small, square stone building with a pointed roof sits on a rocky outcrop. The foreground is filled with dark, jagged rocks. Large, thick, red brushstrokes are overlaid on the image, creating a sense of movement and intensity. The sky is filled with heavy, dark clouds.

Mục lục

- [Tập 1: Hành Trình đi tìm con](#)
 - [Dẫn nhập](#)
 - [Phần 1: Quái vật sông Tiền](#)
 - [Phần 2](#)
 - [Phần 3](#)
 - [Phần 4](#)
 - [Phần 5](#)
 - [Phần 6](#)
 - [Phần 7](#)
 - [Phần 8](#)
 - [Phần 9](#)
 - [Phần 10](#)
 - [Phần 11](#)
 - [Phần 12](#)
 - [Phần 14: Lên đường](#)
 - [Phần 15: Đi vào Núi Cẩm](#)
 - [Phần 16: Quần Hồ](#)
 - [Phần 17](#)
 - [Phần 18](#)
 - [Phần 19](#)
 - [Phần 20](#)
 - [Phần 21](#)
 - [Phần 22](#)
 - [Phần 23](#)
 - [Phần 24](#)
 - [Phần 25](#)
 - [Phần 26](#)
 - [Phần 27](#)
 - [Phần 28](#)
 - [Phần 29](#)
 - [Phần 30](#)
 - [Phần 31](#)

- [Hết tập 1](#)

- [Tập 2: Truy tìm ký ức](#)

- [Dẫn nhập:](#)
- [Phần 1](#)
- [Phần 2: Truy Sát U Minh Lâm](#)
- [Phần 3](#)
- [Phần 4](#)
- [\(Còn tiếp\)](#)

Quỷ Mộ – Phù Nam Ký

Tập 1: Hành Trình đi tìm con

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Dẫn nhập

Nghĩa, nhân vật chính của truyện, lên đường về Trà Vinh tìm con gái, trên đường gặp những điều kì lạ và ma quái.

Khi tìm được con rồi, Nghĩa lại bị cuốn vào vòng xoáy đi tìm một vật kì bí nhất ở Việt Nam, đó chính là đồng đen. Liệu bí ẩn Ngọc Đông Dương khi nào sẽ hé mở ? Liệu Nghĩa có sống sót trở về sau chuyến đi tìm đồng đen để đoàn tụ với con gái?

Tất cả vẫn còn là bí ẩn.

Phần 1: Quái vật sông Tiền

Nhớ lại hồi sau chiến tranh Việt Nam, độ năm 75 76. Tôi từ mặt trận về quê đoàn tụ với gia đình, nào ngờ về tới đất Cao Lãnh, Đồng Tháp, thì thấy ở đây nhà cửa tang hoang, không còn sinh khí.

Tôi chạy đi tìm nhà mình, thấy bà con ở đó còn lác đác vài người, tôi hỏi thăm thì mới biết được rằng. Lúc tôi đi lính, vợ tôi bệnh nặng mà qua đời, đưa con gái thì được ông Tư Huyền, chủ bến ghe thương lòng nhận nuôi, chuyện cũng hơn mấy tháng rồi.

Tôi Nghe xong muốn đứng không vững, trời đất tối sầm lại,

Tôi liền hỏi:

“Vậy bây giờ, chú có biết ông Tư Huyền ở đâu không?”

Người đó nói:

“Nghe đâu ổng đi theo sông Hậu, nghe đâu xuôi xuống Trà Vinh, Sóc Trăng để mần ăn gì đó, tôi cũng không rõ”

Tôi nghe xong cũng mừng, tạm biết là con mình đang trong tay người quen,

Thế là tôi mượn xe, đi đến Sông Tiền. Kém ghe xuồng gì đó để qua sông.

Đến bờ sông Tiền, thấy nước chảy cuồn cuộn, tôi nhìn mà nghĩ cho cuộc đời tự như con sông, chảy hoài chảy hoài, chảy qua là không lưu luyến gì lại được. Đời đi lính, tử biệt với đồng đội anh em, nay lại phải gặp cái cảnh sinh ly với gia đình con cái. Bất giác tôi thở dài. Trời lúc này chập cheng tối, cũng không tìm thấy ghe xuồng nào để qua sông được, tôi đành gối đầu trên balo, nằm ngủ một chút. Nửa đêm chợt nghe có tiếng xuồng máy chạy, tôi tỉnh ngay.

Ngửa đầu thì thấy trăng treo lơ lửng. Tôi đứng bên bờ sông, thấy xa xa có cái xuồng máy chạy xuôi dòng, tôi mừng hóm, đưa tay lên miệng rồi hét to:

“Xuồng ơi”

Giữa bốn bề nghe tiếng tôi vang vọng, người trên xuồng hình như cũng đã thấy tôi, cái xuồng liền ghé vào bờ. Tôi thấy ngồi trên xuồng là một thằng thanh niên, cũng bự con lắm, tầm khoảng 25, với một con bé gái tầm mười tám mười chín, nom cũng xinh.

Tôi hỏi:

“Anh trai, cho tôi đi nhờ qua kia bờ được không?”

Thằng thanh niên nhìn tôi chăm chú nói:

“Anh là bộ đội về quê hả?”

Tôi gật đầu, đoạn tôi cũng không dấu diếm gì thằng thanh niên, tôi kể lại chuyện nhà, nói là muốn về Trà Vinh tìm con gái. Thằng thanh niên gật gù, nó nói:

“Em tên Bảy bại, còn nhỏ này là Út Mỹ. Mà em nói thật, ban đêm đừng băng sông, nguy hiểm lắm”

Tôi hiếu kỳ hỏi:

“Dạo gần đây, nghe nói có cá lớn, thuyền ghe nào nhỏ nhỏ cỡ này mà ban đêm ban hôm đi sang

sông là nó húc lủng thuyền hết”

Tôi thấy kì kì, chuyện thủy quái này thì tôi nghe nhiều chứ cũng chưa có ai chứng thực,

Tôi cười nói:

“Xã hội bây giờ phát triển, anh cứ nghĩ mấy thứ ma quái đó làm gì”

Thằng Bảy gãi đầu, nó cũng khù khờ nói lại:

“Em cũng không tin, nhưng thấy người ta kể lại, em cũng thấy sợ lắm\r\n”

Tôi cũng thấy thằng này khờ khờ, muốn dụ nó cho qua sông luôn đêm nay. Tôi vững tin là đi sớm một ngày, gặp được con gái sớm một ngày.

Tôi bèn nói:

“Thôi vậy, tôi đưa anh tiền, anh làm ơn cho tôi qua sông, tôi cũng là vì muốn sớm gặp con gái quá, nổi lòng làm cha mà anh...”

Vừa nói tôi vừa móc mấy tờ bạc ra, thằng Bảy bại liền khua khua tay nói lớn:

“Anh anh, đừng vậy, em dân ở đây, giúp anh qua cái sông thì có gì đâu, thôi, nghe anh nói vậy em cũng hiểu, em không cần tiền của anh, nhưng anh cho em theo với anh được không?”

Tôi bất ngờ

“Là sao?”

Thằng Bảy bại nói :

“Bây giờ hai anh em em cũng không còn chốn nào dung thân, làng mạng thì cháy rụi, cha mẹ cũng chết cả rồi, hai anh em em mấy nay chỉ biết là bắt cá ăn, giờ có anh, cho em xin đi theo”

Tôi nghĩ bụng, sau cảnh chiến tranh, bao nhiêu mảnh đời thế này...

Thôi thì, mình đi một mình cũng buồn, chi bằng dẫn nó đi theo. Tôi cười rồi gật đầu với nó. Tôi lên ghe, cái ghe máy đầu thế một cái là băng qua con sông rộng hơn cây số. Thằng bảy bại tính khù khờ, vậy mà cái tài khiến ghe của nó phải nói là tài, cái ghe lướt êm ru trên sông, cứ xuôi xéo xéo một đoạn dài, cuối cùng thì cũng ra tới giữa sông. Trên cao trăng sáng, dưới sông nước cuộn. Ra tới giữa con sông, chợt nhiên cái xuồng bị vấp phải cái gì. Tôi nói:

“Hình như vướng đá ngầm”

Thằng bảy chau mày, nói:

“Ở đây làm sao có đá ngầm”

Tôi vừa định mở miệng thì phía mạn trái ghe đã bị cái quái quỷ gì đó đâm vào, làm run cả thân

ghe, tôi mém chút là cũng lọt xuống sông. Nhìn xuống nước đục ngầu, không thể thấy cái gì. Chợt phía trước mũi ghe hơn năm mét, giữa lòng sông lồng lộn mấy con sòng, nhìn kỹ thì thấy có hai con cá lớn, con nào to cũng gần với cái ghe này. Dài độ hơn hai mét. Hai con cá khổng lồ, đang cắn nhau, một con ánh bạc, còn con kia ánh màu xanh xẫm, nhìn cứ như hai con cá lia thia đang đá. Hai con cá quẫy dữ dội, rồi tự nhiên con bạc nhả ra, lặn hụp xuống nước. Con cá xanh còn lại cũng lặn theo.

Không gian lại trở nên yên ả đến lạ. Lúc này tôi nói:

“Có áo phao đúng ko? bạn vô lệ đi”

Ba người chúng tôi gấp rúc bận áo phao rồi, rồi thẳng Bả đi lái ghe đi tiếp. Tôi thấy hơi ớn, cứ nhìn xuống dòng nước đục ngầu mà nghĩ thầm có con thủy quái nào bơi lặn vờn ở dưới. Tôi đang nhìn xuống mặt nước, thì rầm một cái, thuyền bị một con thủy quái nào đó húc vào, tôi rớt luôn xuống nước.

Trên tai chỉ còn nghe tiếng kêu í ới của thằng Bả và con em nó. Tôi vừa rớt xuống nước, đã thay toàn thân lạnh cóng, không ngờ nước sông Tiền lại lạnh đến mức này, cũng may vì có áo phao, tôi nổi lên, hít lấy hơi rồi cố gấn xác định cái ghe của thằng Bả. xoay vòng vòng một hồi tôi cũng nhìn thấy cái ghe, ráng sức bơi đến.

Nào ngờ tôi đang quẫy đạp hết sức, thì có cái quái quỷ nào đó, níu lấy chân tôi. Lôi tôi xuống dòng sông đục ngầu không có ánh sáng. Tôi đi lính nhiều năm, gặp nhiều biến cố, nên tinh thần cũng khá vững, lúc này nhớ lại mình còn cây dao lính dù để ở sau lưng.

Giữa màng nước tối, lại bị một con cá to lôi đi, tôi phải mất vài giây mới có thể trấn an được, móc lấy cây lính dù, tôi cong người xuống chân, sờ sờ thì thấy một lớp vảy cá, cái vảy nào cũng to bằng cái gói thuốc lá. Tôi chẳng quan tâm nó có là thủy thần hay là thủy quái, tôi lấy cây dao lính dù, đâm mạnh luôn vào con quái vật đang lôi tôi đi. Đâm liên mấy nhát, tôi kiệt sức, mãi không thấy con cá nhả miệng ra, tôi tưởng chừng như bất lực, ráng đâm thật mạnh một cái nữa. Cú này có vẻ đã làm con thủy quái vượt quá mức chịu đựng, nó nhả chân tôi ra.

Lập tức toàn thân tôi được cái phao cứu sinh đưa lên trên mặt nước. Nhìn lúc này tôi thấy mình cách bờ không còn xa mấy, ráng sức bơi vào bờ. Leo được lên tới bờ rồi, tôi rút cây dao vào túi. Rồi nhìn xuống cái chân phải khi nãy bị con thủy quái đớp lấy, in rõ một hàng những dấu răng, tựa như là răng người. Nhìn trên sông, thấy yên tĩnh, không rõ thằng Bả và con Út tụi nó ở đâu. Hành lý, đồ đạc của tôi đều ở trên ghe, tôi phải tìm cho được tụi nó, không thì không được. Tôi đi ngược lên dòng sông, cái chân bị đau lắm, nhưng cũng phải ráng. Trên đường, thấy không ít những cái bóng cá to như cái thuyền chở gạo đớp bóng nước.

Tôi nhìn cảnh đó mà hoảng, hóa ra con sông Tiền có nhiều thủy quái đến như vậy. Đi một lúc thì cũng nghe tiếng í ới của thằng Bả, tôi thấy cái ghe nó là cổ sức gào lên:

“Bảy ơi”

Nó nghe thấy tôi, biểu lộ mừng lắm, mở máy ghe, mãi lúc sau nó mới cập vào bờ. Nó nước mắt đầm đìa

“Em tưởng anh chết rồi”

Tôi cười, cười, rồi cà nhắc đi lên ghe.

Phần 2

Tôi bàn với thằng Bảy:

“Giờ chú có chịu bỏ ghe mà đi với anh không?”

Thằng Bảy hơi lưỡng lự, nó nhìn con Út rồi nói:

“Em cũng không biết”

Tôi nhìn con Út, con nhỏ cũng đẹp, tuổi nhỏ không biết nó có chịu đi xa được hay không nữa.

Tôi lại nghĩ, anh em nhà nó chỉ còn có cái ghe, mình kêu nó bỏ thì coi sao được, mà đi đường sông Tiền, này phải luồn rạch lách mương ra sông Hàm Luông, bắn qua Mỏ Cày, mới ra được Sông Cổ Chiên, Từ cổ Chiên mới ra tới Trà Vinh. Đi Đường sông lẹ thì lắm, nhưng đi đường rừng đường bộ, thì hơi cực.

Tôi nghĩ hồi rồi nói:

“Thôi, mình đi đường Sông, chạy băng qua sông Hàm Luông rồi đi xuống miệt Trà Vinh, ý chú sao?”

Thằng Bảy nói gật đầu liền, nó nói:

“Vâng, anh cứ sao lo liệu, nói thật em cũng không nỡ bỏ cái ghe, cái ghe của ông già để lại, nó như cái nhà của em, anh kiu em bỏ nó, em cũng như cắt mất cái tay cái chân của mình”

Tôi gật đầu, thông cảm với nỗi khổ tâm của nó, tôi lại nhìn con Út:

“Nhỏ, em thân con gái, đừng đi chuyến này khó khăn lắm nghen”

Con Út gật đầu nói nói lại bằng cái giọng tỉnh bơ:

“Anh yên tâm, có em đi chung em lo cơm nước cho mấy anh cho”

Nói xong, ba đứa ngủ lại trên ghe đêm đó, sáng hôm sau liền đi xuôi theo sông Tiền, tìm một chỗ mua đồ ăn thức uống, và cả nhiên liệu.

Cứ vậy chúng tôi đi xuôi theo con sông đến đoạn sông Tiền rẽ ra hai nhánh sông là sông Cửa Tiểu và sông Mỹ Tho, trước khi rẽ ra hai nhánh sông, ở đó có một con sông nhỏ, chảy từ trong Bến Tre, chảy qua Châu Thành rồi đổ ra sông Tiền. Thằng Bảy lái ghe đi ngược con sông nhỏ đó, tôi cũng không biết là sông gì.

Đi hơn mấy ngày, cũng đến sông Hàm Luông, lại rẽ vào một con rạch vào vùng Mỏ Cày.

Mỏ Cày thời đó toàn rừng cây, ít người sống, đi xuyên qua Mỏ Cày cũng nguy hiểm lắm, nhưng tôi nghĩ bụng, chắc cũng không sao.

Đi vào Mỏ Cày đến một đoạn, cái ghe bị mắc cạn, thế là từ đoạn đó, ba người chúng tôi đi bộ. Lúc đó trời đã đêm, tôi cùng mấy đứa tìm chỗ cao ráo khô thoáng, để mà nghỉ ngơi. Đêm đó, thằng Bảy cùng con Út ngủ say như chết, còn tôi thì ngủ chập chờn. Cái kinh nghiệm nhà binh của tôi vẫn cứ hoạt động, ở cái chốn lạ nước lạ cái, ai mà dám ngủ say. Tôi nằm đến chập nửa đêm, nhìn trên trời thì trăng sao lung linh, đẹp lắm. Đang nằm mơ mơ màng màng, chợt tôi nghe có tiếng bì bạch dưới nước. Hoảng hồn, tôi ngồi bật dậy, nhìn xuống chỗ phát ra tiếng động, thì thấy có cái gì như cái gờ đất vừa sụp xuống, nghĩ thầm trong bụng có thể là cá sấu, tôi vội lấy thằng Bảy với con Út. Tại nó vừa lồm cồm ngồi dậy là tôi nghe sau lưng có có tiếng soạt lao nhanh tới, thằng Bảy nắm cổ áo tôi giựt ngược về phía sau.

Con Út la thất thanh

“Sấu”

Tôi vừa quay lại nhìn thì thấy một con Sấu khổng lồ, cái miệng dài toàn răng nanh đang chồm tới định cắn thêm phát nữa. Thằng Bảy cầm cục đá gần đó, chọi luôn vô miệng con Sấu. Con sấu cạp một cái, cục đá to hơn cái nắm đấm nát bét.

Đá mà nó cạp như tàu hũ, thì xương cốt con người ăn nhằm gì với nó.

Với cái giống này thì chỉ có chạy thôi, tôi xách balo, nắm tay con Út lôi đi vào bìa rừng, thằng Bảy cũng lẹ làng chạy theo.

Ba đứa chạy thực mạng thì bất chợt bên dưới dốc xuống, lại trơn trượt do rêu tảo bám vào. Ba đứa tôi tụt luôn xuống cái dốc, rồi cuối cùng cũng đập người vào một thân cây, tôi mới dừng lại được. Lồm cồm bò dậy, mới thấy thằng Bảy và con Út nằm xỏng xoài ở dưới. Tôi từ từ bước xuống, nhìn thì thấy đây là một vùng trũng giữa trung tâm, bốn bề là rừng cây.

Tôi đỡ hai đứa đứng dậy, nhìn xung quanh. Xa xa trong rừng có thứ ánh sáng lập lè như lửa ma trơi.

Tôi trấn an hai đứa nó, rồi ba đứa từ từ đi vào trung tâm cái lòng chảo này.

Tôi đi trước, thằng Bảy và con Út đi phía sau, tôi lấy cây dao đi rừng ra cầm thủ sẵn. Đi được đoạn bỗng lại nghe một tiếng soạt, sau đó là tiếng la của con Út, Tôi quay nhìn lại thì không thấy con Út đâu hơn, chỉ thấy thằng Bảy ngồi xuống, toàn thân nó run run.

Tôi chạy đến, thì thấy một cái hố sâu hun hút, rộng khoảng độ một mét. Thì ra con Út bị rớt xuống cái hố, không biết sống chết thế nào. Tôi liền lấy đèn pin để trong balo, rọi xuống, thì thấy cái hố không sâu lắm, có con Út nằm bất động ở dưới.

Tôi lấy dây dù trong ba lô ra, nói với thằng Bảy

“Chú cuộc cái dây vào thân cây, anh với chú xuống dưới coi con Út ra sao”

Tôi trèo xuống trước, vừa xuống thì nghe mùi nấm mốc lâu năm sộc vào mũi, muốn nhợn

ngay. Tôi lấy cái khăn bịt mũi mình lại. Tôi vội đỡ con út, xoa xoa huyết nhân trung cho nó tỉnh. Con Út vừa tỉnh dậy thì thần sắc kinh hãi nhìn tôi, nó chỉ ra phía sau lưng tôi, tôi quay lại nhìn thì thấy một bộ xương khô, mặc quân phục, vẫn còn quân hàm cấp tá.

Tôi mém chút cũng bị giật mình.

Tôi nhìn xung quanh, cái này là cái hang nhân tạo, bốn bề đều bằng bê tông, lại có thêm cái xác lính ở đây... Có thể nào ?

Tôi hồi đi Lính, từng nghe có một hầm căn cứ bí mật của quân đội ở Miền Tây Nam Bộ, căn cứ này không biết phục vụ cho mục đích gì, cũng không rõ nó nằm đâu.

Bây giờ ở trong nơi đây, tôi rất dám khẳng định đây chính là cái hầm bí mật mà quân nhân đồn đãi

Phần 3

Tôi dìu nhỏ Út đứng dậy, nó bị té từ trên cao xuống, nhưng cũng may không bị vấn đề gì, chỉ trầy và bầm dập vài chỗ ở tay chân, cũng không đáng ngại.

Lúc này thì thằng Bảy cũng đã chui xuống đây. Tính tôi cẩn thận, không thể biết trong cái hầm bí mật này có chứa thứ gì, và vì sao lại có xác chết chỉ còn xương trắng ở đây, tôi móc con dao lính dù ra, lại đến chỗ cái xác khô. Mò móc một hồi thì được một cây súng lục quân dụng, một con dao rựa dài 3 tấc, một cái đèn pin đã lâu không sử dụng nhưng vẫn còn chiếu sáng được. Tôi đưa con dao cho Thằng Bảy, và đèn pin cho con Út, riêng mình tôi thì nhét cây súng vào thắt lưng.

Chỗ chúng tôi đứng chỉ có một đường địa đạo chạy dài sâu hun hút, ba đứa lần mò từng bước đi sâu vào địa đạo, kì lạ là tuy vào một quãng sâu trong địa đạo rồi nhưng không khí ở đây dường như có được một hệ thống thông khí, không khí tuy có mùi ẩm mốc, nhưng không đến độ ngột ngạt.

Chúng tôi đi đến một đoạn thì gặp một ngã ba, tôi phân vân đang không biết đi đâu thì con Út lên tiếng, nó soi ánh đèn vào tường. Tôi quay ra nhìn thì thấy có một tấm bảng đỏ chỉ dẫn lối đi.

Mũi tên chỉ thẳng, bên dưới ghi chữ

“Kho hàng”

Mũi tên quẹo phải, bên dưới ghi chữ

“Phòng tập trung”

Tôi quyết định đi thẳng, xem xét kho hàng ở đây chứa những thứ gì. Tôi quay lại để xem hai đứa kia đâu, thì thấy thằng Bảy và Con Út vẫn đang đi phía sau, tuy thấy hai đứa có vẻ sợ nhưng không hề nói một tiếng nào.

Đi Thẳng hơn hai ba chục mét, chúng tôi đến một cái cửa, bên trên đề

“Kho Hàng”

Cái cửa thép nặng nề đã bị xúc một bên bằng lẽ, Ba chúng tôi từ từ tiến vào. Rọi đèn xung quanh thì thấy đây là một căn phòng rất rộng, chứa đựng bao nhiêu là hoàng hóa, nhu yếu phẩm, Tôi đi hết một vòng thì thấy căn phòng phải rộng chừng hơn hai trăm mét vuông, Thật không ngờ, một căn cứ lớn đến dường này, lại có thể được xây dưới một vùng đất mềm, đầy sông rạch như thế này.

Trong phòng có cả chỗ để súng ống, lựu đạn, mìn nổ.

Súng thì tôi cũng lấy mấy cây súng lục nhét vào người, lựu đạn thì vớ lấy ba quả thấy cho thẳng Út bảo nó nhét vào balo, biết đâu cần tới.

Tôi ngược lên trần kho hàng, chỉ thấy nó đen kịt.

Chúng tôi quay trở ra, đi xuôi theo địa đạo về lại ngã ba, lúc này queo qua hướng

“Phòng Tập Trung”

Dọc theo hai bên địa đạo lúc này có mấy gian phòng, bên trong bày trí như văn phòng của tướng tá, nhưng đều đã bị bỏ hoang phế như thể hơn hai chục năm nay, nhưng tuyệt nhiên lại không thấy có tí bụi bẩn nào.

Càng tiến về phía

“Phòng Tập Trung”

thì không khí hình như càng đặc và bốc mùi hôi thối hơn. Con Út không chịu được, ho khù khụ mấy cái, thằng Bảy thì nói:

“Sao mà nó thúi dữ vậy?”

Chính tôi cũng đang tự hỏi câu đó, tôi lại lấy cái khăn rằn quấn che mũi và miệng, tạm thời coi như giảm bớt cái mùi hôi thối. Tôi nói:

“Bảy vs Út, hai đứa lấy trong balo anh, hai cái khăn che mũi lại đi”

Tụi nó nghe tôi nói là làm ngay.

Ba chúng tôi vừa soi đèn vừa đi, lập tức khựng lại vì trước mặt có hai cái xác khô vụn đồ lính, da thịt hãy còn dính lại, không thể nhìn ra mặt mũi, nhưng thấy rõ trước lúc chết, bộ mặt đã vô cùng kinh hãi.

Tôi lúc này chợt rùng mình, cái hầm bí mật này càng lúc càng có gì đó quái dị.

Tôi hít lấy một hơi nói với giọng bình tĩnh để trấn an hai đứa kia:

“Chết hết rồi, không sao đâu”

Tôi đến trước cửa phòng tập trung, đá hai cái chắn lối ra hai bên. Vừa đụng vào thì hai cái đầu đã rơi ra, lăn long lóc dưới đất.

Con Út với thằng Bảy sợ quá, la lên như muốn khóc:

“Thôi, em ra, em không muốn ở lại đâu”

Tôi quay lại, nói:

“Người chết thì cũng đã chết rồi, có sống lại được đâu mà hai đứa bây sợ?”

Nói xong, tôi quay đi, đưa tay mở cửa căn phòng. Lúc này mới để ý, phòng bị khóa ngoài, không có chìa khóa thì không thể vào. Tôi móc luôn cây súng lục, mở chốt an toàn rồi bắn luôn mấy phát đạn vào khóa cửa.

Tiếng súng nổ cứ vang vọng khắp địa đạo. Tôi quay nhìn hai đứa đằng sau, mặt đứa nào cũng không còn giọt máu. Tôi cũng không biết nói gì hơn.

Tôi đạp cánh cửa một cái, bất chợt từ bề không khí toát ra một sự lạnh lùng, trong khoảng khắc trong đầu tôi vang lên những âm thanh khan thóc, một mớ hỗn tạp những âm thanh khóc lóc, gào thét. Nó chợt đến chợt đi trong khoảnh khắc, làm tôi run lên một cái, tôi nghĩ rằng mình bị ảo thanh. Bất giác quay nhìn lại thằng Bảy và con Út.

Hai đứa trừng mắt, như thể gặp phải ma quỷ. Thằng Bảy nói:

“Cái... cái tiếng khi nãy là gì vậy anh?”

Tới lúc này tôi mới giật mình, thì ra tôi không bị ảo thanh, mà cả thằng Bảy cũng nghe cái mớ âm thanh kia. Tôi nổi hết gai ốc, tôi nói:

“Anh làm sao biết, có thể là tiếng dội lúc anh đạp cửa chẳng”

Tôi nói câu này ra, biết là chỉ là câu lừa con nít, rõ ràng cái mớ âm thanh thê thảm đó là tiếng người.

Tôi nuốt nước bọt, quay lại phía cánh cửa, rọi đèn pin sâu vào trong...

Vừa rọi vào thì tôi thấy nằm trên sàn nhà la liệt là xác, những cái xác ăn mặc cùng một màu quân phục Hoa Kỳ, nhiều cái xác bị phân hủy dang dở, nửa còn thịt, nửa còn xương. Nhìn sơ sơ trước mắt đã có hơn gần hai chục cái xác người. Cái xác nào còn da thịt trên mặt, tuy là bị phân hủy dang dở nhưng cũng rõ là trước khi chết những người này trải qua một cảnh tượng kinh hoàng.

Tôi đoán tất cả những người ở đây là người Việt Nam, nhưng bị giặc bắt phải đi lính, phải ra trận giết những người chung dòng máu Việt của mình. Vì cũng là một người lính, tôi hiểu rằng điều này vô cùng đau khổ.

Thế nhưng vì sao những người lính ở đây lại chết ở đây, nhưng thể cái phòng này là một cái mồ chôn tập thể vậy. Cái âm thanh rùng rợn khi nãy, có lẽ nào chính là tiếng than khóc của những oan hồn chết không nhắm mắt, vong linh chẳng thể siêu thoát khỏi chốn này ?

Tôi quay lại nhìn hai đứa kia, thấy tụi nó vẫn chưa hết sợ. Tôi đề nghị cả đám quay về Kho Hàng, nghỉ ngơi, tạm thời chỗ đó là nơi an toàn nhất, nghỉ ngơi xong, tôi sẽ mau chóng rời khỏi chỗ này.

Phần 4

Đi dọc địa đạo về kho hàng, tôi cứ cảm giác phía lưng mình như có thể hàng vạn con mắt đang chăm chú quan sát nhất cử nhất động.

Về đến kho hàng, tôi liền lấy dao rọc mở những túi hàng bọc bằng bao tải lớn, vẫn còn có những thứ đồ hộp còn sử dụng được, tôi lấy vài hộp đem cho thằng Bảy và con Út, đồng thời cũng lấy một ít bỏ vào balo, sau này có gì cần thiết thì lấy ra dùng.

Bên trong hầm bí mật này tối đen như mực, không biết hệ thống điện có hoạt động hay không? Tôi nghĩ thầm nếu cứ dùng đèn pin như thế này, chẳng mấy chốc nữa sẽ hết pin thôi, tạm thời phải tìm một nguồn ánh sáng thay thế.

Tôi đi vòng vòng kho hàng, tìm những thứ có thể đốt cháy được. Nhưng đi hết cả vòng cũng không thể thấy thứ gì, tôi thất vọng quay về chỗ ngồi, ngồi cạnh hai đứa Bảy bại và Út Mỹ.

Chợt con Út toàn thân run cầm cập, thằng Bảy hỏi:

“Nhỏ nhỏ, mày bị sao vậy em?”

Con Út nói:

“Em thấy lạnh quá”

Tôi bất giác cũng cảm thấy lạnh thật, nhiệt độ đột nhiên lại thay đổi thế này. Tôi cởi bộ áo khoác lính bên ngoài, đưa cho con Út, bảo nó mặc vào.

Chợt tôi nhớ tới mấy văn phòng hai bên địa đạo khi nãy. Tôi lập tức cầm đèn pin, bảo với hai đứa:

“Anh đi tìm đồ nhóm lửa, hai đứa bây ở lại, anh đi rồi chạy về ngay”

Nói xong là tôi phóng đi luôn, chạy đến cái văn phòng thứ nhất, thấy có mấy cái ghế gỗ, tôi ngậm đèn pin vào miệng, cầm cái ghế lên rồi đập xuống.

Cái ghế vốn cũ kỹ cũng không cần phải tốn sức để đập gãy là bao, tôi đập thêm vài cái ghế nữa, rồi ôm đống gỗ nát đó quay về. Vừa đi trên đường, chợt tôi nghe tiếng la thất thanh của thằng Bảy, có chuyện quái quỷ gì nữa đây. Tôi ôm đống gỗ chạy thật nhanh, còn khoảng mười mét nữa là tới kho hàng, dưới ánh đèn pin, tôi thấy cái bóng thằng Bảy đang đi giựt lùi về phía sau. Tôi bỏ luôn đống gỗ xuống, cầm lại đèn pin trên tay rồi chạy đến gần thằng Bảy. Tôi nói:

“Bảy, vụ gì vậy mậy?”

Thằng Bảy toàn thân phát run, nó cứng đờ người, tôi chợt nhiên nhìn quanh. Tôi gào lên:

“Con Út đâu?”

Thằng Bảy chẳng nói chẳng rằng, ngồi phệt xuống đất, tay chỉ về phía cửa kho hàng.

Tôi lia ánh đèn soi vào, thấy bên trong không có ai, chỉ còn mấy cái vỏ đồ hộp và cây đèn pin lăn lóc trên sàn, con Út thì đâu mất rồi. Tôi tạm thời chẳng hiểu có chuyện gì, xách nách lôi thằng Bảy đứng dậy, vả vào mặt nó mấy cái. Thằng Bảy mới thần trí ổn định một chút, tôi bảo:

“Mày kể lại anh nghe ? con Út đâu ?”

Thằng Bảy toàn thân vẫn run lấy bầy, nó nói:

“Khi nãy anh đi, con Út nó phát rét, em ôm nó để cho đỡ lạnh, nào ngờ tự nhiên nó nắm tay em lên cắn rút em một miếng thịt to. Em xô nó ra, con Út tự nhiên chống hai tay xuống đất, bò như bò trên đất tựa như là... con gì vậy, em chộp lấy cái đèn pin, soi vào thì thấy hai con mắt nó trợn ngược, nước dãi từ mồm chảy ra như con chó bị bệnh dại, kinh khủng lắm”

Thằng Bảy nói xong, đưa cái tay trái của nó ra cho tôi xem, đúng là có một khoảng đỏ tươi, máu chảy không ngừng

Tôi nghe xong cũng phát rùng mình, tôi bảo thằng Bảy:

“Rồi, từ từ, có nghĩa là mày thấy con Út tự nhiên ... cắn mày, rồi bò trên đất, nước dãi chảy lòng thòng? Rồi bây giờ nó đâu?”

Thằng Bảy gật gật, rồi chỉ vào cái kho, nó nói :

“Lúc anh vừa tới là con Út nó bò lên tường, rồi mất hút vào trong bóng tối, em sợ quá, chạy cũng không chạy đc, cứ đi giựt lùi về thế này”

Tôi hít một hơi, quay lại cầm hai cái chân ghế lên, một cái đưa cho thằng Bảy, tôi bảo:

“Anh với mày đi vào”

Thằng Bảy tuy là đang sợ phát run, nhưng cũng cầm cái chân ghế, theo sau tôi đi vào.

Vào trong cái kho, tôi đi mò mẫm từ từ, bỗng nghe trong góc phòng có tiếng cào cào, tôi đưa tay chỉ qua đó, rồi từ từ tiến đến.

Ánh đèn rọi vào góc phòng, tôi thấy con Út đang ngồi chồm hỏm, đưa miệng cắn cắn cái dây cuộc một cái bao hàng, nhìn nó bây giờ như thể con vật gì đó.

Ánh đèn chạm tới, con Út bật lùi lại, bò người dưới đất như thể thần lẩn. Mồm nó nước miếng nước gì chảy ra không ngừng.

Tôi lao đến, cầm cái chân ghế định khống chế nó, nào ngờ con Út lẹ quá, nó phóng lên tường, bò dọc trên tường rồi lại mất hút vào bóng tối.

Tôi nói:

“Điều này không ổn rồi”

Rồi trong đêm thầm nghĩ cách làm sao bắt con Út lại, chợt lia đèn xung quanh, thấy có cái lưới quân sự để trùm mấy cái thùng hàng, tôi đưa tay giựt cái lưới.

Tôi định bụng thấy con Út là quăng lưới chụp nó lại.

Tôi quay lại nói thằng Bảy

“Thấy con Út, anh chụp cái lưới này, còn mày lao vô đèn nó xuống liền nha”

Thằng Bảy gật đầu, cũng không nói gì, chắc nó cũng hiểu tình hình này, con Út đã biến thành cái thứ gì tà ma nhập vào người rồi.

Tôi vừa nói dứt câu với thằng Bảy, thì chẳng rõ từ đâu con Út lù lù bò sau lưng nó, thoát cái thằng Bảy bị nắm giò lôi đi. Nó la í ới, tôi lia đèn chạy theo. Con Út lôi thằng Bảy lệ còn hơn tôi chạy, mấy chốc nó đã lôi thằng Bảy ra khỏi kho hàng

Thằng Bảy không ngừng gào hét, tôi la lên bảo nó:

“Mày quay người lại, đập nó mấy cái đi thằng ngu”

Thằng Bảy nghe tôi nói vậy, ráng xoay mình, nhưng lóng nga lóng ngóng, nó quăng quại thì đúng hơn chứ. Thằng Bảy bị kéo đi một đoạn chạy hết cái địa đạo, đến tận cái ngã ba rồi bị kéo giật về phía hướng vào

“Phòng Tập Trung”

Tôi đuổi theo nhưng thật là không kịp, con Út lôi thằng Bảy lệ quá, tôi ráng hết sức bình sinh đập người lao tới, chộp lấy tay thằng Bảy.

Nắm được tay nó, tôi mừng quýnh, tuy là nắm được tay nó tôi vẫn bị lôi đi một quãng rồi mới dừng lại, chắc con Út đã thả thằng Bảy ra, không kéo đi nữa

Lúc dừng lại rồi, tôi lồm cồm đứng lên, cũng may cây đèn pin trong tay vẫn còn, tôi đỡ thằng Bảy đứng dậy, thấy nó đái ướt ra cả quần. Tôi thở dốc, cầm đèn pin soi coi nó có bị cái gì không, thì thấy nó ổn không bị gì cả. Con Út lúc này lủi vào bóng tối, cũng không thấy tăm hơi. Nhìn lại thì thấy tôi với thằng Bảy đang đứng trước cửa

“Phòng Tập Trung”

Từ trong phát ra âm khí ma mị, như thể đây chính là quỷ môn quan, bước qua cánh cửa này thì coi như đặt chân vào quan tài, không biết còn sống mà trở ra hay không?

Phần 5

Tôi hít lấy một hơi lấy tinh thần, quyết định phải bước vào trong tìm cho bằng được con Út, dù bên trong có là cả cái huyết chôn người thì tôi vẫn phải vào. Đầu thể nào bỏ bạn bè được. Tôi kêu thằng Bảy móc con dao ra, rồi hai thằng cầm đèn pin từ từ tiến vào. Thằng bảy phải nói nó cũng lì lợm thật, tuy là nó sợ đái ra quần nhưng vẫn chầm chậm tiến vào.

Cái cửa thép hé ra đủ cho tôi lách người qua, Vừa đặt chân vào là tôi đã đập phải cái gì mềm mềm, nhót nhót ở dưới chân, Tôi rọi đèn xuống thì thấy mình đang đập lên một cái đầu người, phân hủy chưa hết lớp da thịt ở ngoài như thể ung thiêu, chảy nước ra. Tôi nhìn xong là muốn nôn luôn.

Tôi lúc này cẩn thận, soi đèn xuống chân tránh đập trúng vô vàng xác người nằm la liệt dưới đất. Thằng Bảy cũng đã vào, nó vừa thấy cảnh đó đã dựa lưng vào cửa, nôn ra mật xanh mật vàng.

Tôi nín nhịn, rọi đèn tiến đến, đi được một chút thì thấy phía trước có con gì lù lù xuất hiện, tôi soi đèn tới thì thấy rõ đó là đứa con gái, mặt mũi nó lúc này không còn ra con người.

Nửa cái đầu đã rụng gần hết tóc, chỉ còn le que vài nhúm tóc loang lổ, cái miệng thì bạnh ra đến tận mang tai, nhe ra cái hàm răng trắng hếu dưới ánh đèn, hai con mắt nó đen lờm nhìn chòng chọc vào tôi. Nhìn quần áo thì tôi khẳng định đó là con Út.

Tôi tự hỏi nó bị cái quái quỷ gì nhập vào mà biến thành hình thù kinh dị như thế.

Tôi cầm cái lưới thấy luôn vào con Út. Nó thấy có vật bay tới, đưa cái cái miệng rộng tính cắn lấy, nào ngờ đó là cái lưới. Con Út bị lưới chụp, cố chạy trốn, nhưng càng giãy dụa nó càng bị cái lưới làm cho rối.

Lúc này thằng Bảy cũng đã đến, nó thấy con Út là thốt lên tiếng thương tâm:

“Út ơi”

Tôi vừa nói vừa chạy đến đè con quỷ này xuống:

“Nó bị ma nhập rồi, phụ anh đè nó xuống”

Con Út lúc này vừa quăng quại trong cái lưới vừa phát ra tiếng gào khóc thê thảm, như thể đang phải bị chịu cực hình kinh khủng lắm. Cái tiếng gào khóc làm tôi cũng hơi chùng bước, đang lao tới, hơi chậm một nhịp, bỗng thấy từ góc tối xa xa có cái bóng người màu đỏ lướt ngang qua. Tôi giật mình nói:

“Bà mẹ, ở đây có người sao?”

Tôi quay sang thằng Bảy, nói nó:

“Mày đè con Út xuống, anh chạy theo thằng kia”

Thằng Bảy có lẽ cũng thấy cái bóng như tôi, nó gật đầu liền, rồi tới đè con Út, không cho nó quẫy đạp nữa.

Tôi rơ đèn, phóng mau về phía cái bóng đỏ. Vì dưới chân toàn là xác người, tôi phải nhảy qua chỗ này chỗ kia, chẳng mấy chốc đã bỏ mất cái bóng. Căn phòng tập trung này còn rộng hơn cả cái nhà kho, đứng giữa một biển xác la liệt dưới chân tôi cảm giác như thể mình đang tại nơi âm tào địa phủ vậy. Tôi đưa đèn quan sát xung quanh, thấy phía vách tường cách tôi hơn mười mét có cái cửa thép đã mở toang.

Phía sau cửa tối om, tôi không thể thấy gì.

Tò mò tôi đi đến gần, thì thấy phía sau cửa là một cái cầu thang để đi xuống. Tôi tò mò không biết cái cầu thang này dẫn đi đâu, nửa muốn bước vào, nửa cảm giác ớn lạnh không dám tiến tới, Bỗng thấy cái bóng đỏ kia lại xuất hiện chập chờn ở đó, tôi nghĩ bụng không biết nó là ma hay quỷ hay cái giống gì nữa, cứ như nó đang muốn dẫn mình đi theo nó vậy.

Tôi lại lấy hết can đảm, từ từ bước xuống cái cầu thang đen ngòm đó. Cái bóng đỏ kia lại vụt mất. Tôi đi xuống hết cầu thang lại thấy có cái ngã ba rẽ ra hai bên trái phải, đằng trước có cái cửa đỏ, tôi soi đèn một lượt, thấy trên cửa có ghi

“Phòng Máy”

Tôi mở cửa đi vào phòng máy, thì ra bên trong đây đặt máy phát điện, tôi đưa đèn nhìn xung quanh thấy phòng có hơn chục cái máy phát điện, hình như đã lâu rồi không sử dụng, tôi lại nhìn trên tường, thấy có cái cần. Nhìn là biết đây là cái cầu dao tổng, tôi gạt cầu dao, lập tức nghe ù ù hết lỗ tai. Máy cái máy phát điện hoạt động, phát ra tiếng kêu ầm ỹ.

Có ánh sáng, tinh thần cũng đỡ căng thẳng hơn. Tôi lại quay lên cầu thang, đi ra phòng tập trung.

Nhờ có ánh sáng mà tôi nhìn được toàn cảnh phòng tập trung, tôi chẳng dám tin vào mắt mình nữa, căn phòng rộng thênh thang, mà chỗ nào cũng thấy có xác người, phải hơn mấy trăm cái xác thối rữa nằm trên sàn.

Tôi nhìn đằng xa thấy thằng Bảy đứng bất động nhìn cái phòng. Nó bây giờ chắc cũng hết như tôi. Tôi tiến đến chỗ nó, thấy con Út vẫn trong cái bộ dạng nửa người nửa quỷ kia nằm bất động, hai con mắt vẫn mở thao thao nhìn theo từng bước chân tôi.

Thằng Bảy nói:

“Anh Nghĩa...”

Tôi chặn họng nó luôn:

“Anh cũng không biết có chuyện gì đâu”

Rồi tôi từ từ kể lại khi nãy dí theo cái bóng đỏ tìm được phòng phát điện ra sao.

Thằng Bảy nói:

“Em nghe ngày xưa, người già kể lại, linh hồn chết oan chết uất không siêu thoát được, hễ mà gặp người sống là ám theo người đó. Nếu gặp mà vong linh tốt thì nó cầu cứu để người sống giúp nó siêu thoát, còn nếu gặp mấy con vong ác thì nó ám cho chết theo với nó...”

Nói xong nó ngưng một đoạn, tôi nói chen vào:

“Mày nghĩ khi nãy anh gặp con ma tốt à?”

Nói xong tôi cười cười, cũng chẳng hiểu tại sao nữa.

Tôi lúc này có nhiều nghi vấn, nhưng cũng không hiểu nghi vấn điểm nào. Nhìn qua một lượt, cứ như nhớ lại hồi ở chiến trường, tôi bất giác thở dài.

Thằng Bảy lúc này vỗ vai tôi, nó chỉ về phía trung tâm căn phòng, nó bảo:

“Anh coi, mấy cái xác hình như nằm cách xa trung tâm cái phòng, ở giữa có cả một khoảng kìa”

Thằng Bảy chỉ tôi, tôi lúc này mới chú ý, đúng là ở giữa trung tâm phòng không hề có xác chết, nhìn quan cảnh như thế là ở giữa phòng có đặt một trái bom phát nổ ra một cái, xác người bay bật ra xung quanh vậy.

Tôi nói thằng Bảy:

“Mày lấy dây buộc tay chân con Út lại, cho nó khỏi di chuyển, rồi anh với mày ra đó xem”

Thằng Bảy hiểu rõ tình hình này, con Út đã không còn là con Út nữa rồi, nó bị cái gì nhập vào,

bây giờ mà để hơ hổng thì dám hai thằng nằm chung với cái đồng xác này lắm.

Trói con Út lại xong, tôi với thằng Bảy tiến lại trung tâm phòng.

Ở giữa trung tâm phòng có một cái cửa thông đạo mở rộng, rộng vừa đủ một người to lớn chui qua, cái cửa thông đạo bị phá hỏng nặng. Xung quanh có đầy những vũng máu đã khô đen lại, có những bộ phận người nằm rải rác như bị thứ gì đó xé ra.

Mọi đầu mỗi đầu chưa thể đưa tôi đến một kết luận nào cả.

Chỉ thấy đây là một căn phòng kính, hình lục giác, ở mỗi cạnh có một cái cửa thép lớn.

Một cái là dẫn từ kho hàng đi vào, còn một cái là dẫn ra cái cầu thang. Bốn cái cửa thép còn lại thì vẫn nằm im lìm không bị gì cả.

Đến nước này, muốn làm rõ thì chỉ có thể đi xuống cái cầu thang rồi tìm hiểu tiếp thôi.

Tôi với thằng Bảy quay lại, rồi tạm thời bê con Út đặt nằm im ở cái cầu thang đi xuống phòng

Máy. Sau đó hai thằng cùng nhau rẽ phải, đi dọc theo hành lang

Phía trước phát ra tiếng ư ử... nghe như có con gì phát ra vậy

Phần 6

Tôi đi trước, móc cây súng quân dụng ra, chẳng thể biết cái thứ quái quỷ đang chờ hai thằng tôi đằng trước nữa.

Đi tới một đoạn, lại tới một ngã rẽ, lúc này thì cái tiếng ư ử rất gần, như thể từ phía sau vách tường kia dội lại vậy. Hai thằng tôi lại đi tiếp, đi một đoạn thì hành lang bên phải xuất hiện một căn phòng, cửa đã bị bật tung, bên trong đèn đóm không có.

Tôi lại móc cây đèn pin ra, soi vào bên trong, vừa lia vào góc phòng trước mặt thì rọi trúng ngay vào một thứ gì đó hình dạng như con người, nhưng toàn thân có bộ lông lá xù xụ màu đỏ tươi. Tôi chột nghĩ, cái bóng đỏ khi nãy chẳng lẽ là ... cái thứ này.

Thấy ánh đèn lia vào, cái khối lông lá kia quay ngoắc đầu lại, hai con mắt phản chiếu ánh đèn sáng trưng, nhìn nom như đầu một con chó lớn. Con quái vật mình người đầu chó này vừa thấy chúng tôi là trở mình nhảy thót lên cái bàn gần đó rồi phóng đi vào một góc khuất khác ở trong căn phòng.

Tôi lập tức lia đèn vào góc phòng chỗ con quái vật vừa nhảy vào. Chỉ thấy trống trơn, không có gì cả, như thể tôi vừa bị hoa mắt vậy.

Lúc này, thằng Bảy giọng run run nói:

“Chó lửa, chó lửa đó anh...”

Tôi nghe xong, hỏi lại:

“Chó lửa là con gì?”

Thằng Bảy nói tiếp:

“Chuyện của người già hồi đó ở chỗ em kể, có con chó lửa, đầu chó mình người, ban đầu nó là

mấy con chó hoang bình thường, nhưng vì ăn xác chết, ăn thây người thối rữa, dần dần biến tướng, bắt đầu đứng trên hai chân, rồi lông lá cũng chuyển thành một màu đỏ, cái giống chó này cực tà, nghe nói ai mà thấy nó thì đúng bảy ngày sau, toàn thân thối rữa mà chết.”

Tôi nghĩ thầm, đúng là ở thời chiến xác người chết trên chiến trường không phải ít, mấy động vật ăn xác như chó hoang, sói đồng, quạ đen cũng không hiếm, còn chuyện chó lửa này, tôi cũng có nghe mấy đồng chí trong tiểu đội đôi lần có bàn tới, cứ nghĩ là chuyện dân gian, nào ngờ là có thật...

Tôi lại lia đèn khắp phòng, im lặng lắng nghe, cũng không thấy bất cứ động tĩnh cũng như bóng dáng con quái đó nữa. Lúc này tôi với thằng Bảy bước vào cái phòng, thấy bàn ghế khá lộn xộn, tôi bước đến chỗ con chó lửa khi nãy thu mình khi nãy. Soi đèn vào thì thấy một cái đầu lâu, còn da còn tóc, nhưng phần má phải đã bị rút thịt hết, chỉ còn lòi ra hàm răng và bộ xương trắng hếu. Con mắt bên phải cũng không còn. Nhìn cái đầu người này thật không thể nhận ra bộ dạng nữa.

Lúc này tôi thầm hiểu ngầm, thì ra lúc nãy không phải là con chó lửa này giúp tôi tìm ra cái phòng phát điện, mà đơn thuần chỉ là nó lên phòng tập trung để ăn xác người, bị tôi phát hiện nó mới bỏ chạy về ổ. Thật đúng là

“Quý dẫn đường, Ma Đưa lối” ...

Tôi lại lia đèn đi qua chỗ con chó lửa nhảy vào, thì thấy một cái tủ sách bị dịch lệch đi, để lộ phía sau là một căn phòng bí mật. Lúc này tôi mới để ý, chỉ có duy nhất ở vị trí này mới có thể nhìn thấy cái lối vào phòng bí mật này, còn từ ngoài cửa nhìn vào thì đều bị cách bố trí căn phòng che mất.

Tôi quay qua hỏi thằng Bảy:

“Chú với anh xuống nhé?”

Thằng Bảy trợn mắt, nói:

“Em không xuống đó thì đi đâu nữa bây giờ?”

Tôi cười cười, cái thằng nhìn vậy mà cũng ghê gớm thật. Thế là hai thằng cầm đèn pin soi vào cái phòng bí mật.

Cái hầm này có cầu thang đi sâu xuống dưới, cả đoạn cầu thang dài đằng đằng, hai thằng đi mất một lúc mới hết đường, ở cuối cầu thang thì thấy có ánh sáng trắng.

Hai thằng bất giác cảm thấy sợ, thứ ánh sáng trắng như thể trong bệnh viện, phòng mổ, làm người ta cảm thấy lạnh hết cả người. Tôi đưa súng thủ sẵn, thấy con chó lửa mà tấn công bất ngờ là bắn luôn.

Nào ngờ bên dưới là căn phòng rộng, có ba bốn cái bàn mổ, hình như đây là khu vực thí nghiệm gì đó của căn cứ này, vì tính chất bí mật của nó nên nó được đặt ở đây.

Tôi bước từ từ đến, căn phòng này rộng nhưng lại có nhiều điểm mù, đại khái là những tủ thuốc và những bàn thí nghiệm hóa chất.

Căn phòng yên tĩnh đến sợ, chỉ còn nghe nhịp tim hai thằng đập như cái trống chầu. Tôi với thằng Bảy đi dò từng góc chết, dò vài ba chỗ không thấy điều gì lạ cả. Nhưng vừa quay sang ra sau lưng, thì thấy đối diện, bị kẹp giữa hai cái tủ lớn, la liệt những xương người và máu dính đầy dưới sàn.

Chỗ này cũng tương đối dễ phát hiện, nhưng vì hai thằng quá tập trung vào một điểm mà không để ý. Nếu ở đó là con chó lửa, nó tấn công từ phía sau thì chắc hai thằng chẳng còn mạng để sợ nữa rồi.

Chợt lúc này lại nghe tiếng ử ử của con chó lửa. Âm thanh vang sát bên tai, cái tủ kính bên cạnh chúng tôi bỗng đổ nhào xuống, tiếng kính vỡ vang khắp căn phòng, on gong mãi một lúc. Thù lù phía sau cái tủ là con chó lửa, nó đứng trên hai chân, chưa kịp định thần thì con chó quái quỷ đó đã lao vào đưa hai cái tay của nó vạt tôi nằm lăn ra đất. Ngón tay do phản xạ mà bóp cò súng, liên tiếp nổ liên mấy phát. Con chó lửa dường như không sợ, nó nhe răng chực cắn vào cổ tôi.

Thằng Bảy đứng phía sau, nhảy lùi về một cái, rút con dao dù định lao tới yểm trợ, thì con chó lửa giựt đầu lại, đưa tay bạt luôn con dao trên tay thằng Bảy. Được thế, tôi mau chóng đưa súng nhắm ngay đầu con chó lửa, bóp cò. Nào ngờ con chó lửa này phản xạ lẹ quá, vừa thấy tôi giơ cây súng là nó đã đưa đầu ngoạm vào tay tôi.

Cả cánh tay phải bị con quái vật ngoạm chắc, như thể muốn đứt lìa. Lúc này kinh nghiệm trên chiến trường đã cứu tôi một mạng, tay trái tôi móc con dao lính dù cất ở thắt lưng nãy giờ, đâm luôn vào mặt con chó lửa, nhát đâm trí mạng, con chó nhả tay tôi ra. Nó rên ử ử, đi giật lùi về phía sau, một tay đưa lên như thể muốn rút con dao dù đang ghim trên mặt.

Đâu có thể cho nó dễ dàng như vậy, tôi trờ người tới, lụm lại cây súng, nhắm đầu nó mà nổ luôn một phát.

Trong tích tắc một giây đồng hồ, viên đạn đã xé toạt cái đầu con chó lửa, óc óc bay tứ tung, máu tươi bắn tung tóe vào tường. Bây giờ cảnh tượng như thể một cái xác đầy lông lá với một cái đầu tàu hũ vậy.

Thằng Bảy cười khen tôi:

“Anh Nghĩa ghê thật, phản xạ nhanh kinh hồn, gặp em chắc ...”

Tôi ngắt lời nó:

“Thôi thôi, để khen sau đi, bây giờ anh với chú coi coi cái phòng này có cái gì, chắc phải có bí mật gì ghê lắm nên nó mới được đặt ở đây”

Hai thằng chúng tôi chia nhau ra đi dò xét căn phòng.

Tôi đi đến một góc phòng, có một cái bàn làm việc, trên bàn có vài tập hồ sơ được chặn bằng một hòn đá đen bóng, xù xì.

Tôi nhấc hòn đá lên để lấy tập hồ sơ, trên tập hồ sơ có ghi

“Dự Án SS”

Những thứ này có lẽ bây giờ không còn quan trọng với tôi nữa, tôi cũng chẳng buồn đọc, rồi lại đặt nó xuống nguyên vị.

Lúc này thằng Bảy đến chỗ tôi, nói:

“Không có gì lạ hết”

Tôi chỉ buông một chữ ờ nặng nề, thằng Bảy hỏi tiếp:

“Anh Nghĩa, em hỏi chuyện này... tại sao anh lại chui xuống cái chỗ này làm gì, thà là lúc ban đầu anh bê con Út lên rồi mình đi về Trà Vinh phải hơn không?”

Tôi thở dài nói:

“Ban đầu, anh cũng không hứng thú gì, nhưng hồi còn đi lính có nghe mấy ông già trong quân đội kể về cái căn cứ Ngọc Đông Dương bí mật ở Tây Nam Bộ, rơi xuống cái chốn này thì anh mới biết, đây chính là cái căn cứ đó, cũng vì tò mò mà anh mới tiến sâu vào, đâu ngờ rằng... đến khi nhìn thấy cái phòng la liệt xác người kia thì chợt nổi máu, lại càng muốn tìm hiểu rõ hơn, thành ra mới đến hoàn cảnh bây giờ, anh đâu cũng đâu muốn gì...”

Thằng Nghĩa gật đầu, cũng không nói gì. Hai anh em cùng đi ra khỏi cái phòng bí mật, ra tới cái hành lang lớn ở ngoài căn phòng tối, lại đi thẳng tiếp...

Chợt tôi thấy rùng mình, như thể có ai đi phía sau, quay đầu lại nhìn thì một người mặc quân phục, tay cầm súng đang đi phía sau, cách tôi với thằng Bảy chừng mười mét. Tôi rùng mình, người này da dẻ trắng nhợt như xác chết, ánh mắt vô hồn nhìn chọc chọc vào tôi. Tôi giật thằng Bảy bỏ chạy... Thằng Bảy bất ngờ hỏi:

“Sao vậy anh?”

Tôi nói:

“Mày nhìn phía sau đi”

Thằng Nghĩa vừa chạy vừa quay đầu nhìn, nó nói:

“Có cái gì đâu anh?”

Tôi hoảng hồn, cũng quay đầu lại nhìn, Người lính như xác chết kia vẫn đứng đó, vẫn cách tôi cỡ mười mét...

Tôi chửi thầm, chẳng nhẽ chỉ có mình mình thấy con ma lính này?

Phần 7

Thấy chuyện càng lúc càng quái dị, tôi nghĩ thầm không ra khỏi chốn này càng sớm càng tốt thì có lẽ chẳng còn mạng đâu để gặp lại con gái mình.

Tuy vẫn còn nhiều sự khó hiểu về hầm bí mật Ngọc Đông Dương, tuy nhiên chuyện này với sức một mình tôi không thể giải quyết được, lại càng không có thì giờ để giải quyết.

Tôi lôi thẳng Bảy chạy một lúc, nhìn lại thì cái bóng ma kia đã không còn.

Nhìn lại phía trước chỉ còn là một dãy hành lang dài sâu hun hút, tôi cũng chẳng còn đâu can đảm để mà bước tiếp. Tôi nói:

“Ra khỏi chỗ này thôi”

Thằng Bảy gật đầu, tôi với nó lúc này mới từ từ đi ngược về phòng máy. Cảm giác cái bóng ma người lính kia vẫn cứ lảng vảng sau lưng tôi, làm tôi lạnh gáy. Không ngừng cứ quay đầu quang sát phía sau.

Về tới phòng máy, tôi với thằng bảy đi về phòng tập trung ngay.

Lên phòng tập trung, tôi nói thẳng Bảy:

“Đem con Út ra ngoài thôi”

Nhìn cái phòng đầy xác chết, lại bao nhiêu thứ kì dị vừa gặp qua, lúc này tôi cứ cảm giác như những xác này có thể sống dậy bất cứ lúc nào mà tấn công chúng tôi. Càng nghĩ tôi càng muốn rời khỏi cái hầm quỷ này.

Tôi với thằng Bảy đến trung tâm phòng... Thì trên sàn chỉ còn lại đồng dây, chẳng thấy con Út đâu nữa.

Hai thằng quay nhìn nhau, đổ mồ hôi hột. Tôi nói thẳng Bảy:

“Mày cột dây có chắc không vậy?”

Mắt vẫn nhìn vào đồng dây, lúc này tôi mới biết câu hỏi vừa rồi của mình chỉ là buộc miệng mà phát ra, vì đồng dây trên sàn không phải bị tháo ra, mà là bị thứ gì đó cắt đứt, vết cắt rất nham nhở.

Thằng Bảy trả lời:

“Em cuộc chắc lắm mà”

Tôi biết thằng Bảy không nói xạo, nhưng bây giờ, con Út ở đâu?

Lúc này giữa bốn bề tĩnh lặng, giữa đồng dây người chỉ còn có tiếng thở của hai kẻ sống là tôi và thằng Bảy. Chợt tôi nghe tiếng tách tách như nước nhiều xuống sàn.

Âm thanh rất nhỏ, nhưng trong căn phòng thì kín thế này, nó vang lên. Tôi không hiểu vì sao lại thấy rùng mình, chẳng thể xác định nó từ đâu ra. Tôi quay sang thằng Bảy, nó cũng như tôi, cũng đang bất động không rõ âm thanh tí tách này từ đâu ra.

Chợt thằng Bảy nhìn tôi, chằm chằm. Toàn thân nó bây giờ như thể bất động, nó đưa mắt nhìn lên trên. Tôi hiểu rằng nó muốn cho tôi biết thứ gì đó đang ở trên đầu tôi.

Tôi thấy nó hành động như vậy, đầu dám mà khinh xuất, tôi cũng từ từ ngược mắt nhìn lên.

Phải nói là từng cơ tôi tôi căng ra hết cỡ, tôi ngược thật chậm để không làm kinh động cái thứ

trên đầu mình.

Vừa ngược lên thì tôi thấy một con quái vật nào đó, lông tóc trắng nhõn, nó đang xoay cái đầu nhìn thẳng Bảy, hai con mắt đen ngòm, tôi thấy bộ nhìn bộ quần áo... Bất giác hiểu rõ, đó là con Út. Dường như càng lâu thì nó càng biến tướng, giờ đây không nhờ bộ quần áo, có lẽ tôi cũng chẳng thể biết nó là con Út nữa.

Cái trần khá cao, độ hơn hai mươi mét. Con Út đu đưa người như thể thẳng lằn vậy, lúc này nhìn kỹ thì hai bàn tay nó, móng tay đã mọc dài ra cả tấc, nhọn hoắc, miệng nó banh rộng nhiều dãi nước miếng.

Tôi lại nhìn thẳng Bảy, miệng nói nhưng không phát ra âm thanh:

Tôi nhép nhép miệng:

“Chạy”

Thằng Bảy gật đầu, vừa thấy đầu nó động là tôi phóng tới, lòi nó đi luôn.

Lúc này chẳng cần biết là xác chết hay bất cứ thứ gì dưới chân, tôi dẫm lên mà chạy luôn. Cả đời tôi chưa từng gặp thứ gì quái gở như vừa nãy, cũng chưa biết đối phó thế nào.

Chạy gần ra tới cái cửa đi về nhà kho. Thì tôi thấy cái bóng con Út bò dọc trên tường, chuẩn bị ra tới chặn cái cửa. Tôi móc luôn cây súng để phía sau lưng,

Thằng Bảy la lên :

“Đừng có bắn”

Nhưng muộn rồi, tôi nhằm hướng con Út mà nổ liên tục, nổ được bốn phát thì súng hết đạn.

Mấy viên đạn ghim vào tường, đều lệch mục tiêu, nhưng đủ làm con Út cảm thấy bị đe dọa, nó dừng lại giữa tường, đưa cái đầu bây giờ đã mọc tóc trắng, nhe cái miệng gào rú về hướng chúng tôi.

Thằng Bảy lúc này vừa chạy vừa khóc:

“Út ơi”

Chỉ còn độ mười mét là tới cửa, tôi thấy sắp thoát được cửa tử rồi, lòng lại thêm sự quyết tâm, tôi lòi thẳng bảy chạy thật lẹ.

Nào ngờ, con Út từ trên tường cũng gần sát, nó phóng tới, lẹ kinh hồn. Tôi chỉ lo chạy, vừa thấy cái bóng nó nháy xố vào từ phía tường, tôi do phản ứng tự nhiên, buông tay thằng Bảy, định chụp lấy con Út. Những phản xạ quân sự này lúc này thật tình cũng giúp tôi được kha khá, nếu tôi không đưa tay đỡ lấy thì có lẽ cái cổ bây giờ đã bị hàm răn con Út ngoạm lấy rồi.

Con Út chụp lấy tôi, hai đũa lăn bịch bịch trên đồng xác chết.

Cái mùi thối thối kinh khủng làm bụng tôi thắt lại, muốn ói. Lại thêm cái thứ nước nhót nhót từ những xác chết chảy ra, dính khắp người tôi. Toàn thân bốc lên cái thứ mùi thối kinh dị của xác chết, đầu óc tôi chẳng còn minh mẫn như muốn ngất đi vậy. Hai chân lúc này tôi đã đứng

không vững nữa, nhưng cái tính nhà binh là quyết chiến tới cùng, tôi móc con dao để ở quần lao đến định đâm con Út một nhát.

Con Út bò trên nền nhà, nó cũng chẳng cần biết là tay tôi có cầm dao hay không cũng nhảy xổ luôn vào tôi, tựa như con nhện bắt mồi.

Mấy cái móng dài của nó bấu sâu vào hai tay tôi. Tôi gào lên một tiếng, đau đớn kinh hồn. Con dao cầm trên tay phải cũng không còn nắm chắc nữa mà rơi xuống. Nhưng bản năng sinh tồn vẫn hoạt động, thấy con Út vừa banh cái miệng rộng nhằm cổ tôi mà cắn, lúc này ở gần tôi mới thấy da thịt cái miệng nó bị tét ra tới mang tai, để lộ vẫn là hàm răng người bên trong, nhưng cơ thịt gì thì như thể bị rách tẹt ra vậy.

Tôi đưa hay tay bóp cổ con Út, hai cánh tay đang bị mấy cái móng tay con Út đâm sâu vào, bây giờ lại bị cắn ra, đau đớn không sao chịu thấu. Tôi chỉ còn có thể cầm cự tư thế này vài giây, giữ lâu hơn nữa có lẽ tôi không thể.

Con Út thì cứ gào hét, tôi cũng gào lên để tự trợ uy. Giữa chốn quỷ ma lớn vồn vồn thế này, cái mớ âm thanh hỗn tạp đó tạo nên một sự ghê rợn đáng sợ. Đến một lúc hai tay tôi vừa đau vừa nhức, tôi chẳng còn có thể giữ lâu hơn được nữa. Định quay nhìn tìm thằng Bảy, lòng tự chửi thầm

“Mẹ nó, thằng khốn nạn đó ở đâu rồi, mình gần chết mà nó ở đâu?”

Vừa liếc nhìn thì tôi nghe Phập phập phập, ba tiếng rất đều.

Hai tay tôi lúc này tự buông thõng xuống, máu từ hai vai chảy ra ướt cả hai cánh tay. Tôi sụp xuống trên hai đầu gối, đầu óc chẳng còn thấy thứ gì nữa, hình ảnh cuối cùng chỉ là từ Thất khiếu của con Út, bò ra cái thứ gì đó trắng trắng có chấm đen. Lúc này thì tôi gục luôn.

Lúc sau mở mắt ra, thấy mình đang nằm ở ngoài, không phải là bên trong cái hầm ma quái đó nữa. Tôi nghĩ bụng, chẳng lẽ mình chết thật rồi à. Tôi định cử động hai cánh tay, vừa động đã đau nhức tới xương, lúc này tôi mới biết là mình chưa chết. Ráng sức ngồi dậy, tôi nhìn xung quanh, mình đang ở trong rừng, lại nằm cạnh một đồng củi đã đốt, còn tro đen xì.

Lỗ tai còn ù ù, nhưng nghe thoang thoảng có tiếng khóc nức nở. Tôi nghĩ bụng, thôi rồi mẹ cha nó, ma nữa rồi.

Tôi lại nằm vật luôn xuống đất, do chạm mạnh, hai cánh tay lại đau nhói. Tôi không kìm được mà

“A”

lên một tiếng.

Lúc này bỗng nghe có tiến bước chân lại gần, tôi ngược nhìn theo hướng phát ra âm thanh... thì lù lù thấy một cái bóng đang đến gần, vì ngược sáng không rõ cái bóng đó là ai... Tôi lại nhớ tới mấy sự việc trong hầm quỷ, bây giờ bất lực cũng chẳng thể bỏ chạy được nữa rồi. Tôi nhớ đến

đưa con gái, bất giác chẳng thể nén lòng, nước mắt lăn dài.

Tiếng bước chân đến thật gần, rồi dừng lại. Tôi ngược nhìn lên... thấy cái mặt lấm lem nước mắt, hai con mắt đỏ hoe nhìn tôi, là thằng Bảy bại. Tôi ráng ngồi dậy, thằng Bảy đưa tay đỡ tôi lên. Hai thằng vừa khóc vừa cười ôm chầm nhau.

Phần 8

Tôi ngồi nghe thằng Bảy kể lại sự tình.

Chuyện là thằng Bảy thấy con Út bầu vào tôi, nó hoảng quá, định bụng lao đến cứu. Nhưng loay hoay mãi nó không biết phải xử trí thế nào. Thấy tôi la gào hét kinh dị, nó nhắm mắt rút đại con dao mà đâm vào con Út ba nhát.

Rồi thấy từ thất khiếu con Út bò ra một đồng sâu trùng thân trắng đầu đen. Nó hãi quá, vội gỡ con Út ra khỏi người tôi. Thấy xác con Út từ từ khô quắc lại, vô số sâu trùng bò ra khỏi người con Út cũng từ từ lặn ra chết hết.

Nó định thần lại một lúc mới có thể đưa tôi ra khỏi hầm quỷ đó. Sau đó quay trở lại ôm cái xác khô quắc của con Út đem lên trên chôn cất đàng hoàng. Nói đến đoạn này, nước mắt nó trào ra, nó chỉ tay về một phía. Tôi nhìn theo thì thấy có cái gò đất cao, vừa đắp. Tôi cũng bất giác bùi ngùi, cái thằng vậy mà sống tình nghĩa quá. Tôi thốt lên:

“Bảy, anh với mày từ nay coi như anh em, anh thề không phụ mày”

Thằng Bảy không nói không rằng, nó đưa tay quệt nước mắt rồi thở dài, nhìn chăm chăm vào cái mộ phần của con Út. Tôi cũng ráng đứng dậy đến nói với vong linh con Út mấy câu.

Tôi quay lại hỏi thằng Bảy:

“Anh bất tỉnh được bao lâu rồi?”

Nó nói:

“Anh hôn mê cũng được một ngày rồi”

Tôi thở dài, rồi bỗng nghe bụng nó kêu rột rột, Tôi hỏi:

“Mày đói à?”

Thằng Bảy trả lời:

“Uh, em định bụng cho anh nằm đây rồi đi bắt cá hay thú gì đem về ăn, nhưng sợ để anh một mình, em không yên tâm”

Tôi nói:

“Mày tốt quá... thôi, anh đi tìm cái gì ăn, anh đi nhóm tí lửa”

Nó gật đầu rồi quay đi, tôi ở lại nhặt cành cây rồi lấy cái bùi nhùi mỗi lửa.

Hai thằng đêm đó đóng trại ở đấy, một đêm bình yên không có gì hết. Tôi định sáng mai dậy rồi đi luôn.

Sáng hôm sau, hai thằng băng rừng, nhắm hướng sông hàm lương mà đi.

Đi đến giác trưa, thằng Bảy mệt quá đi không nổi nữa. Hai thằng nghỉ ngơi một lúc, lúc này ra tới một con rạch nhỏ, xa xa tôi thấy có một cái nhà tranh, phía sau lên làn khói. Tôi nghĩ bụng sao có người ở nơi hoang vắng này. Thằng Bảy cũng nhìn thấy cái nhà tranh nó nói: “Anh, mình tới coi thử nhà đó có người không? Vào xin miếng nước, đi sáng giờ em cũng không hết rồi”

Tôi thấy nó nói vậy, cũng gật đầu. Thiệt tình thì một đêm ở trong hầm quỉ, tôi cũng muốn gặp người sống lắm, như thế muốn tự chứng minh là mình chưa có chết vậy. Tôi nghĩ rồi tự cười, thấy thằng Bảy nhìn tôi ngồi cười, tôi xua ngay cái ý nghĩ quái gỡ đó liền.

Cái nhà tranh thấy vậy mà xa, hai thằng đi phải một lúc mới tới.

Đến nơi, thấy cái nhà cũng đơn giản, không có thứ gì ngoại trừ một cái giường tre, hai cái ghế gỗ.

Hai thằng vòng ra sau nhà, thì thấy có một bà già, da dẻ nhăn nheo, hai con mắt như hai đường chỉ quay ra nhìn hai thằng. Thằng Bảy nhanh tay lẹ miệng, cúi chào rồi nói:

“Dạ... chào bà, tụi con từ xa tới, trên đường khát nước quá, ghé xin bà miếng nước”

Bà già nhìn hai thằng một lúc rồi nói, cái giọng run run:

“Uh, nước để ở cái bình đun kia, lợi mà rót uống”

Bà già vừa nói vừa chỉ tay về hướng cái bình đun nước đen nhem. Tôi gật đầu cảm ơn bà già, rồi cùng thằng Bảy đi lại uống nước.

Nhìn khắp lượt phía sau nhà, tôi thấy có treo mấy miếng thịt còn đỏ tươi. Lại liếc nhìn bà già, thấy bà đang nấu cái gì đó trong cái nồi to, lâu lâu lại giở nắp ra nhìn. Tôi cứ cảm giác có cái gì quái quái ở đây, nên nghĩ bụng cũng không tiện nán lại lâu. Nên quay sang nói nhỏ thằng Bảy: “Thôi, đi”

Thằng Bảy gật đầu. Rồi hai thằng quay qua xin phép bà già đi tiếp.

Bà già lại quay nhìn chăm chú một hồi rồi nói:

“Hai anh ở lại đi, ăn miếng cháo rồi đi cũng có sao đâu?”

Tôi nói:

“Dạ, tụi này có việc gấp, không thể chậm được, mong bà thông cảm”

Bà già nói:

“Gấp gì thì gấp, ở chung quay đây đi cả ngày trời cũng không tìm ra được một bóng người nào đâu? Hai anh cứ ở lại, ăn miếng cháo lấy sức rồi đi tiếp. Tôi nhìn hai anh, chắc cũng mệt lắm rồi”

Thằng Bảy khều tôi nói nhỏ vào tai:

“Hay ở lại chút cũng không sao đâu anh”

Tôi thở dài, nói:

“Vậy cũng được, tội con làm phiền bà quá”

Bà già bảo:

“Phiền đâu mà phiền, hai đứa lên trên chơi đi, để tôi dưới đây nấu xong nồi cháo rồi đem lên cho”

Hai thằng gật đầu, lên trên nhà, tôi quay sang thằng Bảy:

“Mày thấy có gì là lạ không Bảy?”

Thằng Bảy nhìn tôi, nó khù khờ hỏi:

“Lạ cái gì anh?”

Tôi lắc đầu, nghĩ bụng cái thằng này khờ thiệt là khờ... Đang định nghĩ tiếp thì bà già bưng mấy chén cháo lên.

Mấy cái chén hoa văn hình con chim bay lượn, xứt mẻ khá nhiều. Bà già nói:

“Mấy anh ăn đi cho nóng”

Tôi lấy chén cháo rồi gật đầu cảm ơn, vừa định ăn thì chợt tôi rùng mình không rõ nguyên do.

Liếc sang thằng Bảy thì nó đã vừa húp vừa thối xì xụp. Tôi nhìn bà già cũng đang múc ăn.

Thằng Bảy chợt nói:

“Ngon quá, thịt cũng thơm nữa”

Rồi nó lại xì xụp ăn tiếp.

Tôi đặt chén cháo xuống, hỏi:

“Bà ở đây có một mình hay sao vậy?”

Bà già nhìn tôi, gật đầu nói:

“Ừ, ở đây có một mình, rồi mấy anh từ đâu mà đi qua đây?”

Tôi im lặng một lúc, nói:

“Tội con đi xuống Trà Vinh có công chuyện”

Bà già gật gật nói tiếp:

“Từ đây xuống Trà Vinh xa à nghen”

Nói đoạn, bà già nhìn ra cửa, tôi cũng nhìn theo, thấy trời nắng chang chang. Bà già nhìn một lúc rồi quay vào nói:

“Đường từ đây xuống Trà Vinh, nguy hiểm lắm”

Tôi gật đầu cũng chẳng nói gì.

Bà già nói tiếp:

“Mấy anh hay ở lại đêm nay, sáng mai rồi hẵn đi, chứ giờ mà đi trên đường chắc chắn không tìm ra chỗ nào chú chân đâu, mà giữa cái chốn này, ma quỷ cộp beo nhiều lắm”

Thằng Bảy lúc này ăn xong, nói:

“Ờ, cũng được đó anh Nghĩa, hay mình ở tạm lại đêm nay, sáng sớm mai thì đi, chứ đi bây giờ

rồi đến đêm hôm biết ở đâu”

Tôi chau mày, chửi thầm trong bụng anh với mày hai đêm ngủ rừng, có chết chóc đâu. Nhưng rồi nghĩ lại cái vụ con Sáu lớn, tôi thấy cũng rét, nhưng ở cái nhà này tôi cứ cảm giác ớn ớn, không hiểu vì sao.

Cuối cùng nói lòng vòng một hồi, tôi cũng đành ở tạm lại đây qua đêm. Tôi ăn được nửa chén cháo thì thôi, cũng không còn muốn ăn thêm. Thằng Bảy thì ăn luôn một lượt bảy chén.

Trời sụp tối thì nó lăn ra ngủ luôn.

Đêm đó tôi thức hơi khuya, rồi mới đi ngủ. Cứ thấy bà già lục đục hoài, ráng thức coi bà làm cái gì, nhưng do mệt quá tôi lại đói bụng, nên tôi cũng nằm ngủ luôn.

Ngủ được một lúc, tôi mơ thấy một giấc mơ, có ai đó đến lay lay tôi vừa lay vừa thều thào:

“Dậy đi Nghĩa, dậy đi”

Tôi chẳng biết cái quái gì, cũng lơ mơ mở mắt, chợt bên tai có nghe tiếng sột sạo. Tôi với thằng Bảy nằm dưới đất, quay qua tính gọi thằng Bảy thì thấy nó đâu mất rồi. Nhìn lại trên cái giường thì bà già cũng không có. Trời lúc này tối om, chỉ có ánh trăng sáng soi qua cửa sổ. Từ bên ngoài tôi nghe có tiếng lạch cạch của kim loại.

Tôi từ từ ngồi dậy, nhẹ nhẹ bước xuống sau nhà, chưa bước ra tới cửa, thì thấy có cặp giò ai đó trên đất. Tôi giật bắn người, lùi về một bước. Định thần lại một hồi, thấy không có gì biến động, tôi mới từ từ mò ra. Thì thấy thằng Bảy, trần truồng nằm ngửa trên đất... Tôi hoảng lên, vừa định lao ra kêu cho nó tỉnh dậy hỏi có chuyện gì. Thì phía sau lưng cảm giác lạnh lạnh, vừa quay người lại thì thấy một gương mặt rần rện, không có môi, lộ ra hàm răng người nhưng răng nào răng nấy đều nhọn hoắc.

Tôi nhìn thấy cái gương mặt đáng sợ đó, vì bị bất ngờ tôi lùi lại một bước, lúc này dưới ánh trăng tỏ mới thấy con quỷ đó chính là bà già ở nhà này. Thân thấp lùn, bẹn đồ bà ba, có điều gương mặt lúc này rần rần rện rện, hai con mắt như mắt cọp, đang cầm con dao chực thít lù lù trước mặt.

Chưa kịp nghĩ gì thì con quỷ đó đã lao đến chém tôi một nhát

Phần 9

Tôi né sang bên, tiện tay có thể, tôi chặc thật mạnh vào ót con quỷ. Nó quay lại, hai con mắt càng thêm dữ. Nó nhe cái hàm răng nhọn hoắc, chực đến cắn tôi.

Hai tay đang đau, không thể cử động mạnh hoài được. Cứ chặc vừa rồi làm tôi ê hết cả cánh tay trái.

Đối với quỷ ma, thì có cầm súng mà bắn cũng chưa chắc đã xi nhê với tụi nó. Tôi quay người bỏ chạy, cũng chẳng dám liều mạng mà đối đầu tay không với nó, huống hồ nó lại có con dao bầu trong tay.

Tôi chạy ra cửa, lại vòng ra phía sau, chạy ngang thẳng Bấy. Tôi đá luôn vô mặt nó một cái, cầu mong cú đá này làm nó tỉnh giấc, nào ngờ nó cứ ngáy o o... Con quỷ cũng đuổi theo sát đít, tôi chẳng dừng lại được.

Lúc này tôi chợt nhớ tới một truyền thuyết ngày xưa ở vùng Nam bộ. Vốn là trong vùng rừng rú hoang sơn, có giống sơn quỷ, ban ngày làm người dụ dỗ kẻ hành hương qua đường, kéo néo người sống ở lại qua đêm. Đến khi người đó ngủ say, liền mổ bụng, rọc da làm thịt.

Nhớ tới đó, tôi lại nhớ tới chén cháo mà trưa nay đã ăn. Không khỏi lợm giọng, tôi phun một bãi nước bọt xuống đường. Vẫn cứ tiếp tục chạy, tôi lại nhớ trong truyền thuyết sơn quỷ, giống quỷ này rất sợ nanh hổ. Nghe chuyện dân giang, thì sơn quỷ là vong hồn những con vật nhỏ bị hổ beo ăn thịt mà chết, những dân đi tìm Trầm Hương, Kỳ Nam, dân săn bắt, dân đào mồ quật mã hoặc dân buôn lậu, có vào rừng mà vì lý do gì đó bị vong hồn mấy con thú này ám nhập vào, thì biến luôn thành giống sơn quỷ, sau đó chúng lại dụ người để ăn thịt trả thù. Nhưng cái tính chất sợ chúa sơn lâm thì vẫn còn, bởi vậy trước giờ hỏi dân đi làm mấy cái nghề

“Ăn của rừng rung rung nước mắt”

này, ông nào không mang bên mình ít nhất một cái nanh hổ, đã được làm bùa làm chú. Tôi chợt nhiên lại nhớ, trong ba lo mình có một cái nanh hổ, của từ đời ông nội tôi. Nghe ông nói là răng của hổ vương trên núi Cấm, tôi cũng chẳng biết thực hư, nhưng chuyện ông kể lại thì cũng kì dị không kém gì những điều tôi vừa trải qua. Nhớ lại xong là tôi dừng lại, phải chạy về lấy cái nanh hổ để trong balo ra thử dùng, may ra trị được con quỷ này.

Nhìn lại thấy mình đã chạy cách cái chòi lá khá là xa, mà con quỷ như điên như dại cầm dao dí theo sát nút. Dưới ánh trăng vàng, cảnh tượng này vừa mang sự ghê rợn lại mang thêm cái gì đó tức cười.

Tôi dừng lại, quay đầu nhìn con quỷ rần rện kia. Con quỷ vừa thấy tôi dừng lại, hình như cũng đề phòng, nó cũng dừng lại. Cả hai một người một quỷ, mặt đối mặt. Gió chợt thổi lên, ù ù, tóc tai con quỷ đó bay lất, nhìn kinh dị. Tôi nhìn xung quanh, là một khoảng đầm lầy, bìa rừng thì chạy chút nữa là đến. Chỉ có duy nhất một đường để quay về cái nhà tranh, chính là đi ngược lại. Tôi hạ quyết tâm, chỉ còn nước là vượt qua con quỷ kia rồi về nhà tranh lấy cái nanh hổ.

Tôi quyết định xong, là hết sức gào lên một tiếng, co cẳng đâm đầu chạy về phía con quỷ.

Con quỷ thấy tôi gầm lên, lại chạy bổ về phía nó, dường như nó kinh sợ, lại quay người bỏ chạy. Lúc này thì thành ra lại là cục diện, người đuổi quỷ rồi.

Tôi dí con quỷ chạy được đoạn, thấy nó chỉ lo cắm đầu chạy về cái nhà tranh. Tôi chợt nảy ý, nhảy một cái vào bìa rừng. Tạm thời bất động quang sát.

Thấy con quỷ cũng đã dừng lại, nó nhìn xung quanh. Tôi bắc giắc buồn cười, quỷ quái mà được như con quỷ này thì tôi đâu cần phải sợ cái gì. Nhưng đùa với quỷ thì phải nói là trước nay cổ

kim chưa hề có, tôi tự nhiên thấy rợn xương sống, lúc này cũng chẳng phải lúc đùa mà là lúc nghiêm túc. Tôi tự nghĩ xong, rồi từ bìa rừng cứ lần lần mò mò, nhẹ nhàng hết sức để không gây ra tiếng động.

Con quỷ bà bà kia thì vẫn để ý xung quanh, nó từ từ tiến chỗ tôi vừa dừng lại khi nãy.

Tôi thấy nó đi xa một đoạn, liền nhảy ra, chạy luôn vào cái nhà tranh. Nhanh chóng tìm cái balo, dòm hết một lượt, chẳng thấy cái balo đâu, tôi hoảng hồn, chạy ra sau nhà thì thằng Bảy vẫn ngủ say như chết, tôi lấy một miếng nước đổ vào mặt nó, nó mới lồm cồm ngồi dậy. Vừa thấy nó định mở miệng, tôi đưa tay chặn họng nó luôn, trừng mắt nói nhỏ với nó.

“Mày im lặng, cái balo của anh, mày bỏ ở đâu?”

Thằng Bảy chau mày một cái, tôi bỏ tay ra.

Nó nói:

“Sao người em trần truồng hết vậy nè”

Tôi nhìn nó cũng bất giác cười cười, rồi nói:

“Không quan trọng, mày chỉ chỗ anh cái balo”

Nó bảo:

“Ở dưới cái gầm giường tre đó”

Tôi vội chạy vào, cuống xuống gầm giường, đúng là thấy có cái balo, bên cạnh còn có một cái thùng gỗ khá to. Tôi chẳng quan tâm nhiều, vừa móc cái balo ra, thì bên ngoài cửa, con quỷ bà bà kia đã trở về. Nó đứng lù lù nhìn tôi, hai con mắt chứa sự ác độc không sao kể xiếc. Vừa ngược thấy cái bóng nó, là tôi vác balo chạy luôn. Bỗng nghe cái bụp, rồi keng một cái, tôi liếc mắt nhìn thì thấy con dao vừa rớt xuống đất.

Chạy ra ngoài, thấy thằng bảy đang mặc đồ, nó vừa mới mặc cái quần, chưa kịp khoác áo vào thì bị tôi nắm tay kéo đi một mạch, nó la :

“Làm cái gì vậy?”

Tôi nói lớn:

“Quý chứ cái gì, bà già đó là quỷ”

Thằng Bảy quay lại nhìn, nó bảo:

“Sao vừa gặp anh là đủ thứ chuyện hết vậy?”

Tôi chẳng còn thì giờ để phân bua với nó, trở cái balo, thấy nó bị rách một miếng nhỏ. Lúc này tôi thấy lạnh người, thì ra không nhờ cái balo thì con dao kia nó đã găm vào người tôi rồi, tôi móc trong ba lô ra cái nanh hổ rồi dừng lại. Thằng Bảy bị chạy lố một đoạn mới dừng lại, nó gào lên, đây là lần đầu tiên tôi thấy nó hung dữ thế này:

“Anh bị điên hả Nghĩa, dừng lại làm cái gì vậy?”

Tôi chẳng quan tâm, cầm cái móng hổ giơ ngay trước mặt.

Con quỷ đang lao tới, thấy tôi giơ cái móng hổ, nó khựng lại, cái mặt rần rri của nó nhăn quắc lại. Nó gù gù mấy cái rồi chạy vào rừng. Tôi đứng chùng hững, tự hỏi chỉ có vậy thôi sao ? Tôi còn tưởng cái gì ghê gớm lắm, nhưng... chỉ có vậy thôi.

Tôi lại nhìn cái nanh hổ đã được ông nội tôi bẻ từ con Hổ Vương trên núi Cấm trong một lần đi săn rắn thần. Tôi chẳng biết thực hư chuyện đó thế nào, nhưng cái răng hổ này truyền từ đời ông nội tôi đến nay, nó bây giờ như là của báu trong nhà, không thể để mất được. Từ dạo tôi lên mười tám thì ông già tôi đã đưa tôi cái nanh hổ này rồi. Ban đầu tôi còn không tin nó sẽ giúp ích gì được cho mình, nhưng tới lúc cùng đường mạc lộ kiểu này mới biết rằng nó có giá trị như thế. Ước gì lúc trước tôi mà nhớ tới nó, thì trong cái hầm quý kia, chắc sẽ không xảy ra chuyện đáng tiếc.

Thằng Bảy lúc này đứng cạnh bên tôi. Nó cũng ngơ ngác hỏi:

“Sao... con quỷ già đó nó chạy rồi?”

Tôi đưa thằng Bảy coi cái nanh hổ, nói:

“Nhờ cái nanh hổ này đó”

Thằng Bảy nhìn cái nanh chăm chăm, chẳng nói gì, trên mặt lộ sự tức giận. Nó nắm cổ tôi, mà hét:

“Sao lúc ở dưới cái hầm quái quỷ kia anh không lấy nó ra”

Tôi biết thế nào nó cũng như vậy, tôi chỉ thở dài, từ từ gỡ tay nó ra rồi giải thích cho nó rằng lúc đó tôi chưa nhớ tới cái nanh hổ. Phân bua một lúc, thì thằng nhỏ lại khóc ròng ròng. Tôi đỡ nó trở lại cái nhà tranh. Tôi nghĩ con sơn quỷ kia cũng đã chạy đi mất, nếu nó có trở lại thì cái nanh hổ chắc vẫn sẽ trị được nó, nên tạm an tâm mà ở lại đợi trời sáng. Kể ra đi rừng qua đêm cũng nguy hiểm lắm.

Tôi tự nhiên nhớ tới cái thùng gỗ bên dưới cái giường tre mà mình đang ngồi, tôi cúi xuống lôi nó ra, vừa lôi ra thì nghe mùi thối thối nhưng vẫn chịu được. Tôi mở nắp thùng ra, thì thấy có một cái đầu người cùng tứ chi và một bộ đồ lòng.

Lúc này chẳng kịp nghĩ ngợi gì, tôi né người ỏi luôn ra một đồng mật xanh mật vàng. Thằng Bảy nhìn xong cũng chạy lẹ ra ngoài nôn thốc nôn tháo.

Lúc này thật sự thì đã biết mình ăn thịt người rồi, hai thằng im lặng chẳng hé nửa câu, cũng chẳng dám nghĩ đến vì cứ nghĩ đến cái bát cháo là nhớ tới cái thân thể bầy nhày trong thùng gỗ.

Hai thằng đẩy kín cái thùng gỗ rồi đem ra ngoài chôn luôn dưới đất.

Sau đó lại quay vào trong, cả hai ngồi chờ đến trời sáng, cả đêm không nói với nhau nửa lời.

Phần 10

Rạng sáng, thấy mặt trời là hai thằng lên đười. Trước khi đi thằng Bảy tiện tay đốt luôn cái nhà

tranh thành nhà tro.

Hai thằng đi đến giữa trưa thì dừng lại ăn uống rồi mới đi tiếp, cuộc bộ đến chiều thì thoát khỏi rừng, đi thêm đến chập tối thì ra tới sông Hàm Luông. Tôi mừng trong bụng là cả ngày không gặp phải thứ gì quái gở nữa.

Ra tới sông thì chẳng có ghe đò, đành phải ngồi chờ, may ra sáng mai mới có người từ trên thượng nguồn sông Cái đi Trà Vinh chạy ngang qua. Tôi đi nhóm lửa, thằng Bảy thì bắt cá, nó lội xuống sông, mò mò một lúc thì thấy dưới nước quẫy lên sủi bọt. Thằng Bảy mặt nhăn nhó, một lúc sau nó từ từ lồi lên bờ một con cá lớn, dài gần một mét, có râu, con này tầm nặng chắc cũng phải gần tám chín chục ký... Tôi ngẩn người, sông nước thì tôi không rành, con cá nhìn bự vậy mà thằng Bảy lồi lên được, bây giờ mới biết sức nó ghê cỡ nào.

Mà lúc nó lồi con cá lên tôi mới để ý... Một tay nó nằm trong mồm con cá, còn tay kia thì nó nắm mang lồi lên. Con cá lên bờ quẫy đành đạch như muốn kéo thằng Bảy xuống nước mà bơi với nó luôn vậy. Nhưng thằng Bảy có thể, một lúc sau là nó lồi lên được. Lúc này nó gỡ miệng con cá, cầm con dao đâm vào mang cá. Con cá hết quẫy nữa.

Tôi nhìn lại tay thằng Bảy, thấy nó bọc bên ngoài là cái áo của nó, lúc này để ý... thấy cái vết thương bị con Út cắn trong hăm mộ chảy máu, tôi mới nghĩ bụng mình tệ quá, thằng nhỏ bị thương như vậy mà suốt cả đường không hề để ý, để nó tự băng tự bó. Giờ còn để con cá ngậm vào họng kiểu này... Tôi thở dài nhìn nó vừa định nói thì thấy thằng Bảy run cầm cập, tôi lấy trong balo bộ quần áo khô đưa cho nó. Nó thay xong ra ngồi, vẫn lạnh run. Tôi đốt lửa lớn hơn bảo nó ngồi lại gần cho đỡ lạnh.

Ngồi một lúc bỗng thằng Bảy ngã bật ra phía sau, tay chân co giựt... Tôi nhìn là biết sốt rừng, vì hồi đi lính cũng có vài trường hợp tương tự. Tôi bẻ một cành cây, nhét ngang miệng nó rồi ráng giữ nó thật chắc, giữ được một lúc thì người nó bỗng nóng hừng hực... Tôi vớ lấy cái áo ướt còn chưa khô của nó, chạy xuống nhúng miếng nước, vắt cho ráo rồi đem lên thấm mặt. Một lát sau thì nó nằm im rồi ngủ luôn.

Tôi lúc này mới yên tâm nướng cá. Cắt mấy miếng cá rồi quăng lên hòn đá đang nóng, lúc sau thì cá chín đều, tôi lấy đôi đũa để trong balo ra gấp miếng cá đưa lên miệng. Thịt cá ngon, nhưng còn hơi mùi sông. Nhưng tôi đang đói cũng chẳng quan tâm, ăn liền một mạch...

Lại sờ trán thằng Bảy, lúc này nó cũng đã bớt sốt nhiều. Nhưng không phải vì thế mà giỡn chơi, sáng mai nếu có ghe có xuồng gì đi ngang thì tốt, còn không thì chắc phải công nó đi qua hơn vài chục cây số xuống phía hạ lưu để tìm chỗ chữa trị, chứ cái sốt rừng này nguy hiểm lắm, để muộn là chết chứ không phải chơi.

Tôi lại móc cái chén sứ tôi tiện tay lấy từ cái nhà tranh của con sơn quỷ ra, lúc đó tôi nghĩ bụng dọc đường cũng phải có cái gì đựng đồ ăn nữa chứ.

Tôi nướng thêm mấy miếng cá rồi bỏ vào chén, dùng đũa miết cho mấy miếng cá nhĩn ra rồi đút cho thẳng Bảy.

Nó lò mò tỉnh, ăn được mấy miếng cá thì lặn ra ngủ tiếp. Phần tôi thì đêm ngủ với một con mắt nhắm.

Sáng sớm tỉnh giấc, thấy thẳng Bảy hoạt động lại bình thường, cũng tạm yên tâm.

Lúc này tự nhiên cảm thấy khó thở, ho lên khụ khụ mấy cái, rồi khạc ra một bãi đờm đen.

Thằng Bảy nhìn thấy, hoảng lên hỏi:

“Cái gì mà ghê vậy ? Máu đen à ?”

Tôi lắc lắc đầu, lại ho đến nhả mặt.

Thằng Bảy nói:

“Chứ là cái gì ? trời ơi là trời, gặp chưa đủ chuyện hay sao?”

Tôi thều thào nói thẳng Bảy:

“Không phải máu, là đờm”

Nó tròn mắt hỏi lại:

“Sao anh biết?”

Tôi nói:

“Vị của máu nó khác, anh không thấy lợm giọng chắc không phải là máu”

Thằng Bảy lắc lắc đầu.

Hai thằng lại xẻ thịt còn lại của con cá ra ăn, vừa ăn xong là nghe có tiếng xuồng cano chạy.

Thằng Bảy mau mau chạy ra, hét to:

“Xuồng ơi, xuồng ơi”

Cái xuồng máy từ đằng xa chạy ù ù tới, tôi đang ở đây bỏ chén đũa rồi gom đồng đồ đã khô của thằng Bảy nhét vào balo, vừa quay lại thì cái cano cũng đã đến tới nơi. Tự nhiên thấy thằng Bảy nháy cấn lên, người trên cano cũng cười tươi nhìn nó.

Thằng Bảy quay lại tôi nói:

“Người quen anh ơi, là người quen”

Tôi mừng ra mặt

“Người quen mà y hả? tốt quá”

Cái xuồng máy ghé vào bờ, hai thằng liền leo lên. Lúc này nghe thằng Bảy với người lái xuồng nói chuyện tôi mới biết, ông lái xuồng này còn gọi là Tư Xuồng, ông chuyên đi chở đồ từ Trà Vinh lên mấy khúc thượng nguồn sông Cái. Tư Xuồng hơn tôi độ năm tuổi, khoảng bốn chín năm mươi. Thằng Bảy gọi ông là chú, mà tôi bây giờ vai anh thằng Bảy, nên cũng gọi ông là chú Tư luôn.

Có người quen ở Trà Vinh, tôi cũng hỏi thăm tình hình ông Tư Huyền, người đang giữ con gái

mình. Thì nghe ông Tư Xuồng bảo:

“Tư Huyền à? Tôi có quen ổng, nghe đầu giờ ổng đi buôn cái gì đó mà phát lắm, bà con bảo là ổng buôn đồ lên Sài Gòn, mà buôn cái gì thì không rõ, bây giờ ở Trà Vinh, ổng có ba bốn cái cửa hàng bán tạp phẩm lộn, muốn thì chút tôi dẫn đi gặp ổng, giờ trưa thì chắc ổng có ở nhà ăn cơm”

Sau đó Tư Xuồng cũng hỏi tôi gặp ổng làm cái gì, tôi phân vân không biết nên nói thẳng cha này hay không, nhưng nghĩ lại ổng là người quen thằng Bảy, tôi cũng kể ra sự tình tôi xuống gặp Tư Huyền để tìm lại con gái.

Nói xong thì Tư Xuồng quay qua hỏi chuyện thằng Bảy:

“Bảy bại, con Út Mỹ đâu ? sao không thấy nó ?”

Nghe đến đoạn này, tôi bắc giắc quay nhìn thằng Bảy. Mặt nó buồn hiu, hai mắt bắt đầu đỏ hoe. Tôi lại ho lên khụ khụ mấy cái, rồi tôi đỡ lời thằng Bảy:

“Chú Tư, chuyện dài lắm, từ từ lên bờ rồi con kể cho chú nghe, giờ đừng có hỏi nó”

Ông Tư xuồng chẳng hiểu, nhưng thấy thái độ hai thằng chắc cũng biết là có chuyện không phải nhỏ. Ông cũng im không nói gì.

Ghe chạy xuôi dòng một lúc thì cũng vào địa phận Trà Vinh

Phần 11

Vào tới Trà Vinh là thấy rất nhiều người chăm, ở đây hơn 70% là người chăm, miên. Lúc này, người Kinh chỉ ghé qua Trà Vinh là để buôn bán, trao đổi hàng hóa. Đất Trà Vinh cũng là cái nơi mà dân đi đào vàng, tìm Trầm hương, Kỳ Nam, quật mồ khai mã hay ghé qua.

Ở đây chẳng rõ từ lúc nào hình thành nhiều chợ đen buôn bán đồ lậu, đặc biệt là đồ cổ. Đồ cổ Phù Nam quốc là được quan tâm nhất

ở đây. Đa phần là được dân

“mả”

đào bới đều đem ra đây bán.

Dân

“mả”

ý nói là dân đào mồ khai mã, tiếng lóng trong dân gian gọi là như thế.

Vào đất Trà Vinh, ông Tư Xuồng đi gặp mấy người đặt giao đồ, nói tôi với thằng Bảy đợi trên bờ.

Lúc sau thì ông Bảy quay lại, dẫn hai thằng vào thị xã Trà Vinh.

Hồi năm 76, Trà Vinh với vùng Vĩnh Long hợp lại là Cửu Long, nhưng vì quen rồi, cứ gọi là Trà Vinh vậy.

Thị xã Trà Vinh nói to không to, nói nhỏ không nhỏ, cũng có nhiều người buôn bán chủ yếu là

chăm, miên. Ông Tư xuống dẫn tôi với thằng Bảy lòng vòng một hồi thì tới một tiệm bán đồ tạp phẩm lớn, cơ ngơi khang trang. Tôi mừng thầm trong bụng sắp được gặp con gái rồi, không kìm được hỏi:

“Nhà ông Tư Huyền đây đó hả?”

Ông Tư xuống gật đầu, dẫn hai thằng tôi vô nhà, ổng nhìn qua hai thằng đang bán hàng, gật đầu chào rồi nói:

“Bạn bác Tư”

Hai thằng kia đứng trong sạp hàng, mà thằng nào cũng lơ lơ sát khí nhìn tôi với thằng Bảy. Đi theo ông Tư xuống vào bên trong, mới thấy cái gang sau rộng lớn. Có một tầng, ông Tư xuống nói:

“Đợi đây đi, để tôi lên gọi Tư Huyền”

Ông Tư Xuống lên chưa bao lâu thì lục tục từ trên lầu bước xuống hai người, một người là nhìn là biết người Tàu, một người là người Kinh. Nhìn hai người đều sặc mùi nguy hiểm, tên người tàu là nhìn ám muội nhất. Y đeo kính đeo, đội nón súp mặt, quần áo thùng thình.

Hai tên đó đi sượt qua tôi, là nghe cái mồi tanh tanh khó chịu.

Nhưng rồi tôi cũng chẳng để ý làm gì, lòng muốn gặp con gái mà.

Một lúc sau thì ông Tư Xuống đi xuống trước, ông Tư Huyền đi xuống sau.

Nhìn thấy Tư Huyền là tôi nhận ra ngay, cái gương mặt bị thẹo bên trái của ổng không lẫn đi đâu được, ngày xưa ổng là dân tìm Trầm, nhưng sau đó bảo là rửa tay gác kiếm, làm nghề buôn đồ tạp phẩm.

Tư Huyền vừa nhìn thấy tôi là cười lớn, đi nhanh xuống vỗ vai tôi một cái. Tôi với Tư Huyền trước đây cũng có tình cảm đôi chút, hai bên gặp nhau cười rộ.

Tôi vào thẳng vấn đề luôn:

“Anh Tư, lâu quá không gặp, em vừa về từ chiến trường là về ngay xóm làng mình mà nào ngờ... cháy trại hết rồi, hỏi bà con ở đó thì nói anh dẫn con gái em đi theo. Giờ con nhỏ ở đâu rồi anh? Cho em gặp con nhỏ một chút”

Nôn nóng quá, tôi nói luôn một lèo. Tư Huyền nhìn tôi cười lớn, nói:

“Rồi rồi, mày theo anh, con nhỏ đang ngủ”

Xong Tư Huyền khoác vai tôi đi lên lầu. Trước khi đi, ổng quay lại nói với ông Tư Xuống:

“Cám ơn anh nhiều ghen anh Tư, bữa sau tôi cảm tạ sau”

Rồi Tư Huyền quay nhìn thằng Bảy:

“Chú em đây là...?”

Tôi quên mất việc giới thiệu thằng Bảy vừa định mở miệng nói thì Tư xuống nhảy vào:

“Nó là thằng cháu tôi đó, để tôi dẫn nó đi chơi. Anh dẫn chú Nghĩa đi thăm con đi”

Nói xong Tư xuống cuối chào rồi dẫn thẳng Bảy đi, Thằng Bảy chào tôi một cái rồi cũng đi luôn. Còn tôi với Tư Huyền, hai người đi lên lầu. Lúc này mới thấy trên đây bày trí trang trọng ghê hồn. Thứ gì cũng có, còn có chừng mấy thứ đồ quý hiếm như cặp ngà voi dài hơn mét, một cái sừng tê quý hiếm.

Nhưng đặc biệt nổi nhất là còn có một viên ngọc dạ minh châu đặt giữa trung tâm phòng, viên dạ minh châu to gần bằng nắm tay.

Tôi trầm trồ nhìn mấy thứ cổ vật, nhưng việc quan trọng là đi gặp con gái trước đã. Đi theo Tư Huyền vào một gian phòng ngủ, vừa bước vào là thấy có đứa bé gái tám tuổi nằm trên giường, nhịp thở đều đều chứng tỏ là đang ngủ say.

Tôi từ từ tiến đến nhìn cho rõ, vừa thấy mặt con thì không kìm được cảm xúc mà trào nước mắt, khóc nức nở. Đưa tay sờ nhẹ mặt con, tôi tràn ngập hạnh phúc.

Định cúi người hôn nó một cái, nhưng sợ quấy rầy con ngủ, tôi lại thôi. Quệt nước mắt, đứng lên, tôi đi ra nắm tay Tư Huyền nói với lòng chân thành:

“Anh Tư, anh là ân nhân của em, sau này anh muốn em làm cái gì để đền đáp em cũng sẵn sàng hết. Em đội ơn anh Tư nhiều”

Tư Huyền không nói gì, cười cười rồi nắm tay tôi dẫn ra phòng ngoài.

Hai người ngồi xuống cái trăn kỷ nói chuyện. Tư Huyền hỏi tôi về lúc nào ?

Tôi không dấu diếm gì Tư huyền, kể lại cả cuộc hành trình mình đi từ Đồng Tháp xuống Trà Vinh tìm con. Cũng may trời xuôi đất khiến, quý nhân giúp đỡ, mạng lớn mới tới được đây.

Tư Huyền chỉ im lặng lắng nghe, lâu lâu gật đầu. Nghe tôi kể xong, ổng cười lớn:

“Coi bộ chú cũng là vong thánh rồi, qua bao nhiêu chuyện mà còn mạng ngồi đây để hai thằng tâm sự thì chú đúng là mạng lớn thật, cả cái thằng Bảy bại kia nữa”

Nói xong ổng lại cười, rồi nói tiếp:

“Chắc chú cũng mệt, ngồi đây đi, muốn coi cái gì coi, nhưng đừng có đụng vào. Anh đi xuống kêu tụi nhỏ làm đồ ăn cho chú”

Tôi cũng không khách khí làm gì, gật đầu cảm ơn Tư Huyền. Tư Huyền vừa đứng lên định đi xuống, thì phía ổng lộ ra một cái bình gốm có hình con chim mỏ dài...

Tôi tự nhiên bất giác thấy cái hình con chim rất quen, Lúc này chợt đứng lên, đến gần cái bình gốm.

Tư Huyền thấy tôi chăm chú nhìn cái bình, ổng bảo:

“Chà, chú cũng biết xem đồ cổ nữa hả? Bình Phù Nam đó, là hàng thường thôi”

Tôi lúc này buột miệng nói:

“Không, em nhìn con chim, tại em có gặp qua con chim này ở đâu rồi.”

Tôi nhìn Tư Huyền, lúc này thấy ổng nhìn tôi chằm chằm. Tôi gãi đầu nói:

“Em nhớ mang mang, thấy con chim nó quen quen, mà không rõ là gặp ở đâu”

Tư Huyền chẳng nói gì, quay lưng bước đi xuống nhà luôn.

Thấy Tư huyền xuống nhà rồi, tôi liền vào phòng để ngắm đứa con gái yêu thương của mình.

Độ năm mươi phút sau, Tư Huyền đi lên, lúc này ông nói bằng cái giọng trầm trầm đầy bí ẩn:

“Chú Nghĩa, ra đây, anh nói chuyện với chú vụ này”

Tôi tò mò bước ra ngồi xuống với Tư Huyền.

Vừa ngồi xuống, thấy lòng ngực đau nhói, ho lên khụ khụ mấy cái, lại phun ra một ngụm đờm đen. Tư Huyền nhìn vậy thấy hãi, hỏi:

“mày bị cái gì vậy?”

Tôi thật thà trả lời:

“Em cũng không rõ, từ lúc ở cái nhà tranh khi nãy em kể anh, là em bị vậy, nhưng cái này là đờm không phải là máu”

Tư Huyền chau mày, thở dài rồi nói:

“Mày bị tử khí của xác chết thâm nhập rồi, lại gặp chó lửa... Mày để lâu thì chết không kịp chôn đâu con”

Tôi vừa gặp được con gái, giờ nghe Tư Huyền nói vậy, lòng hoảng sợ, lắp bắp nói:

“Anh đừng giỡn ghen anh Tư”

Tư Huyền trầm mặt:

“Tao giỡn mày làm cái gì? Tao nói thật đó, nghe chuyện mày kể rồi gặp cái tình trạng này là tao hiểu rồi. Ngày xưa có quen mấy thằng

“mả”

cũng có vài thằng ngu chết vì hít phải hơi xác chết. Mày vừa hít phải hơi xác, lại gặp thêm chó lửa. Mày không nghe gặp chó lửa là một tuần sau thối rửa nội tạng từ trong ra ngoài mà chết à?”

Nghe Tư Huyền nghiêm giọng, tôi hoảng quá, bèn bảo:

“Vậy có cách nào giải không anh?”

Tư Huyền dăm chiêu một lúc rồi bảo:

“Có, trên đời này thứ gì cũng có sinh khắc của nó. Có thứ giúp mày được, nhưng khó lắm”

Tôi hỏi:

“Là thứ gì ?”

Tư Huyền thở dài nói:

“Là đồng đen và Kỳ Nam... Hai thứ cực phẩm cực quý cực hiếm ở cái đất Nam bộ này”

Tôi ngỡ người nghĩ thầm trong bụng

“Phen này thì chết chắc rồi, nội trong bảy ngày, mà giờ đã trôi qua gần bốn ngày rồi... nội trong

ba ngày làm sao tìm ra hai thứ quý hiếm nhất thiên hạ được”

Tôi run run giọng nói:

“Anh Tư, tìm đâu ra hai thứ đó... với cả, chỉ còn ba ngày là tròn một tuần từ lúc gặp con chó lửa...”

Tư Huyền nhăn trán, cái xẹo lồi trên mặt cũng cong lại nhìn khắc khổ vô cùng. Ông bảo:

“Anh giúp mày kéo dài mạng ra thêm được một tháng, mày yên tâm”

Tôi nghe Tư Huyền nói xong, cũng không biết thực hư, nhưng cùng đường rồi, đành tin vậy.

Nhưng vẫn thắc mắc... Tư Huyền có tài phép gì mà tự tin nói như thế

Phần 12

Tư Huyền lúc này nói tiếp:

“Nhưng mày phải giúp anh một việc”

Tư Huyền dừng lại, nhưng thể chờ sự đồng ý của tôi. Tôi hiểu chuyện mà Tư Huyền nhờ tôi chắc không phải nhỏ. Thằng cha này không giết người thì thôi, chứ kêu ông đi cứu người thì chắc chắn phải có lợi ích, tôi hiểu ông quá mà.

Tư Huyền thấy tôi im lặng, lại nói:

“Anh nhờ người, kéo dài mạng mày ra được thêm một tháng, trong một tháng đó, mày đi với anh lên An Giang tìm đồng đen, có được hay không?”

Nghe tới đến An Giang tìm đồng đen là tôi rùng mình, xứ An Giang thời này nổi tiếng nguy hiểm với dân

“Ăn của Rừng”. An Giang là cái xứ tập trung của toàn thầy pháp bùa ngãi, người Việt có mà người Miên cũng có. Chưa kể Giáo Hòa Hảo, mấy năm 75 76 Hòa Hảo giáo tuy là thời gian không ổn định của giáo phái, nhưng tín đồ thì vẫn còn đông đảo, vùng đó như là bất khả xâm phạm vậy.

Nhưng chuyện đến nước này rồi, ở lại không đi thì cũng chết. Mà đi biết đâu may ra còn đường sống, Tư Huyền trước giờ nổi tiếng là làm ăn cẩn thận, chuyện gì chắc ăn bảy tám phần ông mới làm.

Tôi nói:

“Vậy cái chuyện anh tính bàn với em là vụ kêu em đi chung lên An Giang đó hả?”

Tư Huyền gật đầu một cái rồi bảo:

“Anh có thông tin chỗ có đồng Đen, mày đi theo anh, cứu được mạng mày, số tiền bán được sẽ dành cho mày một phần. Quá có lợi rồi”

Biết rằng Tư Huyền đang đưa mồi, lão cáo già này thực tình ghê gớm, ông tốt thì tốt thiệt đó, nhưng gian xảo phải nói. Quả này chắc tôi phải có cái gì quan trọng ông mới kêu đi theo, chứ với một thằng lạ nước lạ cái, ông kêu đi theo tổ vương vếu. Có chẳng đi làm vật tế thần thì may

ra.

Tôi nói:

“Anh Tư, vậy chuyến này bao người ? cho em cái chi tiết chiến lược cụ thể đi”

Tư huyền cười hà hà:

“Cái tính nhà binh của mày lại trở rồi à? Ờ để anh giải thích, đi chuyến này có tổng cộng bốn người, là anh, chú, một tay người Đài Loan, và một thằng bằng hữu giang hồ của anh”

Lúc này tôi chợt nhớ đến hai kẻ lạ mặt bước xuống lầu khi nãy, tôi hỏi luôn:

“Có phải là hai người lúc nãy anh tiếp đúng không?”

Tư Huyền biết tôi cũng là dạng lạnh trí, ổng chỉ cười cười rồi gật đầu. Tôi thấy cha này cười hoài là sợ, ổng mà cười nhiều là hiểu trong đầu có tính kế ma quỷ gì rồi. Phàm ở đời người càng khó đoán thì càng nguy hiểm, tôi vẫn chưa rõ ý định của ổng lôi tôi theo làm cái gì. Nếu nói rằng càng đông càng tốt thì thà ổng kêu đám đồ tôn đồ tử của ổng trên đất Trà Vinh này kéo về An Giang càn quét thì đơn giản hơn.

Tôi hỏi:

“Vụ này ai đặt vậy?”

Tư Huyền cũng chẳng giấu, nói tôi:

“Một đại gia ở Sài Gòn, chắc chú có nghe danh một trong Tứ Đại Gia Sài Gòn phải không ? Ông đó là Tam Xường, ít ai biết thằng cha này có cái thú chơi đồ cổ. Đạo trước ổng cho người của một cánh

“mả”

miền Đông đi săn Kỳ Nam, nghe đâu bỏ ra mấy trăm triệu bạc, nhưng đám đó đem về cho toàn thứ hàng buôn, ổng bị cú lừa tức quá mà. Cho người hạ đám

“mả”

miền Đông đó, giờ thấy tụi nó cũng mất tịt. Nay nhờ có quen biết, có ông bạn giới thiệu anh mày tới ổng, ổng cho anh mấy cái thông tin về Đồng Đen, đem về được cho ổng thì tiền ăn mấy đời không hết đâu.”

Tư Huyền dừng lại, thở dài một cái:

“Ngặt nổi, về đất An Giang, bùa ngãi bước ra đường là dính. Anh biết đi cũng nguy hiểm, nhưng chịu, làm cú chót rồi rửa tay gác kiếm luôn, anh cũng định tìm mày... vì mày có cái nanh hổ vương gia truyền, thứ đó trấn tà trấn bùa chẳng kém gì mấy cái móng lừa đen của bọn Mô Kim bên tàu... Mà giờ thì có mày ở đây rồi, coi như đi một công đôi việc, mày bị xác khi thâm nhập chỉ cần lấy đồng đen đeo bên người vài hôm là khỏe liền, tin anh đi”

Lúc này nghe Tư Huyền nói thật, tôi mới té ngửa, thì ra ổng cũng đâu có tốt lành. Chắc cái vụ này ổng được đăng hàng lâu lắm rồi, thành ra ổng mới đem con mình về nuôi, mục đích cũng là

lợi dụng cả.

Đang suy tính thì Tư Huyền nói:

“Nghĩa, anh nói thật lòng với mày, anh đang mắc số tiền nợ cũng lớn lắm, cái đồng gia sản này đều đang là vật thế nợ, chứ có sung sướng cái mẹ gì. Anh định làm cú này xong thì coi như rút khỏi giang hồ, buôn bán tạp phẩm đúng nghĩa. Mày lần này coi như cứu anh một mạng đi”

Nghe Tư Huyền nói xong, tôi thở dài rồi nói:

“Anh Tư để em nghĩ đã, giờ em cũng rối lắm. Chưa biết gì đâu?”

Tôi ngưng đoạn rồi chợt nhớ tới vụ thằng chả bảo là sẽ kéo mạng tôi được ra một tháng, vậy làm cách nào?

Tôi hỏi luôn:

“Anh khi nãy nói có thể kéo mạng em ra được một tháng, vậy anh làm cách nào?”

Tư Huyền nheo mắt nghĩ ngợi, rồi nói:

“Vụ này kể ra cũng mạo hiểm, cái thằng tao nhờ từ Đài Loan về đây. Thằng cha đó phép thuật cao siêu lắm, nó luyện bùa luyện chú, nghe nói cũng có học dùng độc của người Miêu nữa, nó có thể áp chế khí độc cho chú, chú yên tâm. Hôm nay ăn uống nghỉ ngơi đi, sáng mai anh gọi hai thằng đó qua rồi bàn tiếp”

Thấy Tư Huyền nói vậy, tôi cũng chẳng nói nữa làm gì. Vừa dứt câu chuyện thì cơm nước cũng lên. Bữa đó tôi ăn no căng bụng, ăn xong thì con bé cũng thức. Hai cha con sục sùi ngồi tâm sự đến trời tối.

Phần 13

Sáng sớm hôm sau, tôi thức dậy. Thấy con gái nằm kế bên vẫn đang ngủ im, tôi nhẹ nhàng ra khỏi phòng, thì thấy thằng Bảy bước vào. Nó thấy tôi là nói:

“Dậy rồi đó hả?”

Tôi quờ quạng dụi mắt rồi gật đầu với nó:

“Mày dậy sớm vậy Bảy? Cả ngày hôm qua đi với ông Tư Xường à?”

Nhìn lại, thấy thằng Bảy hôm nay nhìn bánh tẻn dễ sợ, quần áo thơm tất, quả đầu đinh của nó phải nói là hợp. Tôi khen:

“Mới có một ngày, ăn diện lên một cái là nhìn mày lạ ghê”

Thằng Bảy khù khờ gãi đầu, cười cười nói:

“Có gì đâu anh, à ông Tư Huyền ở dưới nhà đó ổng kêu em lên đánh thức anh dậy giùm”

Tôi nghe thằng Bảy nói vậy thì đoán chắc hai nhân vật bí ẩn kia chắc đã tới rồi, vụ này chưa gì mà thấy làm gấp rút như vậy chắc là cũng có vấn đề gì đây. Nghĩ xong, tôi kêu thằng Bảy xuống đi, tôi đi rửa mặt cái rồi xuống ngay. Thằng Bảy gật đầu rồi bước xuống.

Tôi rửa mặt xong xuôi cũng đi xuống. Lúc rửa mặt nhìn vào gương, thấy cái nanh hổ treo lưng

lẳng trên cổ, tôi bất thần đưa tay nắm lấy rồi lăm bằm cầu khấn tổ tông phù hộ. Từ dạo biết cái nanh hổ này có thể đuổi được quỷ quái, tôi xỏ dây đeo nó luôn vào cổ.

Bước xuống cầu thang, thì thấy một trong hai thằng bán đồ tạp phẩm hôm qua đứng sẵn ở dưới đợi tôi. Vừa thấy tôi là nó kính cẩn gật đầu chào rồi nói:

“Chú Nghĩa, Bác Tư đang đợi, để con dẫn chú đi”

Tôi té ngựa, thì ra cái hàng tạp phẩm này chỉ là cái bình phong, hai thằng đứng bán cũng là hai thằng lính của Tư Huyền, hèn gì lúc đi vào, hai thằng nhìn tôi như ông kẹ vậy.

Thằng đó dẫn tôi đi ra cái sân sau nhà, vừa vào sân là thấy nguyên cái dàn tế làm bùa làm phép, thấy có một bàn gỗ tròn, ngồi xung quanh là Tư Huyền và hai thằng cha mà tôi thấy hôm qua.

Tôi nghĩ bụng kiểu này chắc Tư Huyền nói với thằng Tàu kia rồi.

Vừa thấy bóng tôi, Tư Huyền đứng lên đi tới, nói:

“Ngủ dậy rồi hả em?”

Tôi gật đầu, Tư Huyền cười cười rồi dẫn tôi ngồi vào bàn. Ông khua tay cho thằng đệ đi chỗ khác.

Ngồi xuống bàn là ông giới thiệu luôn:

“Đây là anh Trung tài, là tay

“mả”

nổi tiếng ở miền Tây, trước đây cũng cùng anh đi săn Trầm”

Tư Huyền vừa nói vừa chỉ vào gã người Kinh, trong vóc dáng tên này cao ráo, cũng độ xem xem tuổi tôi, gã mặt bộ đồ cũng bình thường, hai con mắt sáng quắc. Tôi gật đầu chào y, y cũng im lặng chào lại.

Tư Huyền lại nói tiếp:

“Còn đây là thầy

“a Lý”, tài nghệ phép thuật rất giỏi”

Tôi quay nhìn sang

“a Lý”, thấy y vẫn mang cặp kính đen, mặt chuột, đầu đội nón. Tôi nhìn cái mặt thì không có chút cảm tình nào. Hơi nhăn trán lại, nhưng cũng gật đầu chào y một cái.

Tư Huyền giới thiệu xong vào vấn đề chính:

“A Lý sẽ làm phép, tổng bớt xác khí trong người chú, kéo dài mạng chú ra được một tháng thôi, chỉ có đồng đen mới giúp chú hết được”

Tôi nghe Tư Huyền nói vậy, cũng hiểu là thứ xác khí này đáng sợ thế nào. Tôi nhìn sang cái dàn làm phép trưng bày linh tinh đủ thứ. Tôi bảo:

“Vậy giờ là làm liền đó hả anh?”

Tư Huyền cười, nói:

“Ờ, đúng đó. Chú đừng có lo, không sao đâu. A Lý cao tay lắm”

Lúc này tôi thấy người lành lạnh, cảm giác bất an vô cùng. Chẳng biết thằng cha a Lý a Lúa này làm cái gì trên người tôi nữa đây. Đang nghĩ giữa chừng thì bị Tư Huyền cắt ngang, ổng nói tiếp:

“Thôi, giờ mần luôn đi”

Tôi thiệt tình là không muốn dính tới ba cái bùa phép này, nhưng chuyện đã tới đây rồi, muốn nói từ chối cũng chẳng được. Tôi gật đầu nói:

“Rồi, vậy giờ thì làm cái gì đây?”

Lúc này a Lý lên tiếng, y nói sỏi giọng tiếng Việt lắm, nhưng giọng vẫn dóc dóc của người Tàu:

“Lị đưa cái tay cho ngộ đi”

Nói xong thằng cha đó móc trong túi một con dao bạc, cán dao hình con rắn lè lười. Tôi đưa tay cho a Lý. Ổng lấy con dao cắt mạnh một đường trên bàn tay tôi, máu chảy ra ròng ròng. A Lý lấy cái chén không hứng lấy mấy giọt máu chảy ra. Thằng cha Tàu nói tiếp:

“Lị ráng mà đợi một chút, đợi máu nhiều nhiều mới làm được nghe”

Tôi nhắm mắt nắm chặt cái tay cho máu nhiều ra nhiều hơn. Hứng được kha kha máu trong cái chén. A Lý lúc này mới cười, cái nụ cười trông vào tà đạo thấy sợ.

A Lý nói :

“Giờ thì lị ra quỳ trước cái bàn phép, đập đầu ba cái rồi quỳ mọp xuống. Tuyệt đối là trong lúc làm phép, cái trán của lị là phải chạm đất, khi nào làm phép xong là tự nhiên được à”

Nghe a Lý nói thế, tôi phần hiểu phần không. Tôi đến trước bàn làm phép, đập đầu làm y rang như lời của y nói. Tới đoạn quỳ mọp xuống đất, trán chạm đất, thì tôi nghe bên tai mấy tiếng ba la bô lô đọc chú đọc bùa gì đó của a Lý.

Tim tôi lúc này cứ đập thành thành, vừa hồi hộp vừa sợ sợ. Một lúc sau nghe phùng phục như có tiếng lửa cháy lớn. Lúc này đầu óc tự nhiên mơ mơ ảo ảo, như là vừa uống rượu xong, cảm thấy buồn nôn trong bụng. Nhưng vì lời căn dặn của a Lý, vẫn ráng gắng gượng không nhấc đầu lên. Vẫn giữ tình trạng này trong không biết bao lâu, toàn thân tôi lúc này phát rét, lạnh hết người. Mồ hôi chảy ra ướt áo. Lúc này tự dưng có tiếng

“phụt”

một cái, thấy có mấy hạt nước bắn vào người, lập tức toàn thân phát lại chuyển sang phát sốt. Cổ họng nóng bừng, tim đập như trống chầu, từ trong cổ họng như thể có cái gì muốn xé họng tôi để phọt ra. Lúc này đến mức chịu đựng rồi, đầu óc tôi quay cuồng, không giữ được cái tư thế này lâu hơn được nữa.

Nhấc đầu lên ới một đồng thứ nước màu đen, đặc quánh, mùi hôi thối sộc vào mũi. Ới ra hết, tôi nằm bệt ngửa ra đất, nhắm nghiền hai mắt thở hồng hộc, chẳng thể cử động được gì, như

thể vừa chết đi sống lại vậy.

Nghe bên tai có mấy tiếng gọi:

“Nghĩa, mày sao rồi Nghĩa?”

Là tiếng của Tư Huyền, lúc này chợt có tiếng đờ đờ của a Lý:

“Vậy là tốt rồi đó, công nhận là chú Nghĩa này cũng lì lợm thiệt đó nghe, người bình thường là hông có chịu được đến đoạn cuối lâu, toàn là bỏ dữa chừng thôi”

Tôi lúc này thấy mình đỡ hơn một chút, thều thào hỏi:

“Xong chưa?”

Tư Huyền cười lớn:

“Xong rồi chú”

Tư Huyền nói xong cũng tới đỡ tôi dậy, lại ngồi vào ghế. Đầu óc tôi lúc này vẫn quay mòng mòng. Ngồi vào ghế phải hơn mười phút sau tôi mới lấy lại cảm giác thăng bằng và tỉnh ra được.

Tôi nói:

“Mẹ nó, ghê thật”

Tôi nói xong, nhìn lại thấy ba người Tư Huyền, a Lý, và Trung tài cười lớn. A Lý nói:

“Mấy người mà ngộ từng gặp, hiếm người nào có phẩm chất được như lì lợm nga. Đi chuyến này có lì đi cùng, đảm bảo là thành công lớn nga”

Tôi ráng rặng ra nụ cười, nhìn cái đồng đen sì sì mà mình nôn ra, không khỏi ớn lạnh mà nói:

“Cái thứ tôi nôn đó... chẳng lẽ là...”

Đang nói giữa chừng thì từ ngoài cửa có người đi vào. Là một phụ nữ, rất đẹp, ăn mặc cũng đơn giản, nhưng rất có nét. Người phụ nữ này có thể tự tiện đi vào chỗ ở của Tư Huyền, tôi tự đoán không phải là hạng tầm thường, quay sang hỏi Tư Huyền là ai. Tư Huyền không nói, chỉ đứng lên đón tiếp nồng nhiệt người phụ nữ kia. A Lý cũng đứng lên đi theo.

Chỉ riêng có Trung tài là vẫn như bức tượng ngồi nhìn.

Một lúc sau, ba người đó ngồi lại vào bàn. Tư Huyền giới thiệu:

“Đây là bà Nguyễn Tuyết Mai, là người liên lạc giữa đám mình với ông Xường”

Tôi nhìn người phụ nữ này, gọi bằng bà thì thật không hợp. Với cỡ đám tôi với Tư Huyền thì gọi bằng em cũng không phải quá. Nhỏ này cao lắm chỉ độ hàng hăm, chẳng hơn được. Nhưng tôi thấy kì kì, ai lại để con gái làm người đi giao liên. Tôi cứ gọi tạm

“Bà”

Nguyễn Tuyết Mai này là cô Mai.

Cô Mai thấy tôi quay nhìn, cũng gật đầu chào tôi một cái:

“Chào anh”

Tôi cười, đáp:

“Chào em”

Cô Mai trừng mắt nhìn tôi một cái, tôi quay sang đám Tư Huyền, thấy thằng chả cũng căng mặt nhìn tôi, như thể vừa nói điều đại kỵ gì vậy. Tư Huyền nhìn tôi rồi quay qua cô Mai nói:

“Đây chính là người mà tụi tôi nói với cô”

Cô Mai lúc này lại nói:

“Ra anh chính là anh Nghĩa mà bác Tư nói tới, anh có thể cho tôi xem cái nanh hổ của anh được không?”

Tôi thấy cô Mai vào thẳng vấn đề, đúng là rất thẳng tính. Tôi móc cái nanh hổ ra đưa cho cô. Cô nhìn chăm chăm một lúc, sờ sờ mấy cái rồi gật gù nói:

“Đúng là hàng tốt thật, lại còn là nanh của của Hổ Vương nữa cơ chứ”

Tôi cũng chẳng thắc mắc gì. Đưa tay lấy lại cái nanh hổ rồi trông vào cô. Cô Mai lại nhìn tôi chăm chăm, nhưng rồi lại lấy hai tờ giấy từ trong túi sách ra đưa cho Tư Huyền, nói:

“Ông Xường có sự thay đổi kế hoạch, đây là lá thư ông muốn tôi đưa cho mấy người”

Tư Huyền đọc xong một trang, cười cười. Thằng chả giở sang tờ thứ hai, lập tức nhăn trán rồi buồn tờ giấy xuống bàn. Nhìn chăm chăm cô Mai nói:

“Thằng cha già đó muốn... cô đi chung với tụi tôi hả?”

Nghe xong tối mém bật ngửa, đàn ông đàn an đi còn không biết là có mạng trở về không. Tại sao lại đòi dẫn theo một đứa con gái nữa.

Cô Mai nói:

“Chính xác, ông muốn tôi đi theo để giúp đỡ mấy người, vì thông tin và địa điểm nơi có đồng đen tôi nắm rõ trong đầu. Đồ đạc cũng đã chuẩn bị xong, ông Xường muốn tôi với mọi người khởi hành nhanh nhất có thể... Tôi định bụng ngày mai sẽ khởi hành đi luôn”

Phần 14: Lên đường

Nghe cô Mai nói xong, ba thằng đàn ông đều nhăn trán nhìn nhau. Tư Huyền nói:

“Cô Mai à, đi chuyến này nguy hiểm lắm...”

Tư Huyền định nói thêm thì cô Mai đưa tay lên chặn lại, nói:

“Bác Tư yên tâm, tôi đảm bảo không làm vướng tay mọi người đâu. Với lại, đây là lệnh của ông Xường, tôi không thể làm trái được”

Nghe cô Mai nói vậy, Tư Huyền cũng đành im lặng. Một hồi lâu sau mới nói chuyện, nhưng cũng chỉ là mấy chuyện băng quơ. Hôm đó tôi đi vòng vòng chơi ở Trà Vinh cho hết ngày.

Sáng hôm sau, Tư Huyền đích thân gọi tôi dậy khá sớm, bảo là khởi hành luôn, đồ đạc cũng đã được cô Mai chuẩn bị cả rồi, không phải lo.

Tôi nghe vậy, đi rửa mặt rồi ra nhìn con gái đang ngủ của mình lần chót. Cảm giác cứ quẩn

luyện không buông. Như Tư huyền giục quá, cũng bấm bụng mà lên đường. Tôi đi xuống nhà là gặp thằng Bảy, thấy nó cũng balo hành trang đầy đủ, tôi bật ngựa:

“Mày cũng đi nữa hả Bảy?”

Nó cười hề hề rồi nói:

“Dạ, em nghe chuyện của anh, nên quyết định xin chú Tư đi theo”

Tôi chửi thầm trong bụng cái thằng. Nhưng rồi nghĩ lại, nó với mình cũng qua bao nhiêu là chuyện có nó đi chung thấy cũng vui.

Tôi cười khổ rồi nói:

“Mày đi với anh, mày chưa sợ hay sao?”

Thằng Bảy lại nói:

“Không sao đâu anh, em không đi với anh thì đi với ai”

Nó nói vậy tôi cũng chẳng nói thêm làm gì, đi xuống gặp mặt mọi người.

Vậy là đi chuyến này tổng cộng có Tôi, Bảy Bại, Tư Huyền, Trung Tài, a Lý, Cô mai. Tất cả là 6 người, không nhiều cũng không ít cho một chuyến đi nguy hiểm.

Trước khi đi Tư Huyền có nói:

“Con của mày để ở nhà anh, tuyệt đối an toàn, không phải lo chuyện gì, nên chuyến đi kì này... mày đừng lo quá nghe, anh đảm bảo với mày đó”

Tư Huyền đã nói thế thì tôi biết ổng có lòng, nên cũng tạm an tâm.

Đi ra thấy có hai chiếc xe zeeep của Mỹ, một chiếc chắc đồ, chiếc còn lại chở người. Tôi nhìn sơ qua xe chắc đồ là biết cái này là do một tay cô Mai thu xếp cả, dân đi rừng có ai mang hành lý cả đồng như thế đâu. Người có kinh nghiệm, chỉ cần nhìn sơ qua hành trang của dân đi rừng là biết người này đã đi rừng nhiều hay chưa, nhưng chuyến này không biết phải vào hố sâu hay leo núi cao cũng chưa biết, nên chuẩn bị chu toàn như vậy cũng tốt.

Tới giờ khởi hành, cả đám lục tục lên xe đi thẳng về An Giang.

Đường thời bấy giờ rất khó đi, nên từ Trà Vinh đi về An Giang cũng phải mất gần ngày trời ngồi xe.

Ngồi trên xe nghĩ về chuyến đi này tôi nhớ tới một câu người ta hay nói :”Người Nam thì giỏi ngãi, Người Trung giỏi về thư phù đối ếm, Người Bắc lại dùng trùng (tức là độc trùng)”. Câu nói này là dân

“Ăn của Rừng”

nhớ nằm lòng.

Mà xứ An Giang đã tập trung hai loại là Ngãi và Bùa chú, bởi vậy đi chuyến này mà lòng tôi cứ thấy bất an.

Mà một ông thầy ngãi giỏi thì chắc chắn sẽ rành luôn cả bùa và trùng độc, nguy hiểm càng

thêm nguy hiểm. Đi chuyển về An Giang này, không biết có phải vào nơi rừng thiên nước độc nào hay không thì tôi cũng chưa rõ, nhưng ở chốn này mà lạng quạng, gây sự hiềm khích với ai mà lỡ người đó là ông thầy bùa thầy ngãi nào đó thì chết cũng không kịp nhắm mắt.

Nghĩ tới đó thôi là tôi cứ rùng mình, cố gắng không nghĩ nữa.

Tôi dăm chiêu nhìn ra ngoài đường, thì nghe tiếng Tư Huyền nói :

“Mày nghĩ ngợi cái gì mà dăm chiêu vậy Nghĩa?”

Tôi giật mình quay lại, cười nói:

“Em tự nhiên nhớ lại chuyện cũ ấy mà”

Tư Huyền nói:

“Chuyện gì, kể anh nghe cái coi”

Tôi từ từ lại nhớ lại chuyện trước có người quen ở An Giang kể về chuyện đi rừng bị trúng ngãi, y đi rừng săn thú, do vô tình lại đập trúng một cây ngãi độc gọi là Phù Phấn Ngãi nhưng y không biết, về đến nhà thì ngứa ngáy khó chịu, sau đó thì toàn thân y xưng phù lên, chạy chữa bao nhiêu thầy vẫn không khỏi. Vài hôm sau thì da thịt nứt ra, chảy nước vàng, hai mắt không còn thấy đường nữa. Nhưng nhờ cơ duyên bà vợ đi chùa Miên cầu khẩn, gặp được một ông thầy Miên, ông thầy Miên này về nhà y làm phép mới khỏi. Nếu không thì một trăm ngày sau, toàn thân thối rữa mà chết.

Tôi ngồi lại kể từ từ cho Tư Huyền. Lúc bắt đầu kể, thì cả đám của Bảy bại, Trung tài, a Lý và cô Mai cũng im lặng lắng nghe, đến lúc kể xong thì thấy Bảy bại cùng cô Mai hiện lên mặt sự ghê sợ. Riêng Trung tài, a Lý và Tư huyền thì bình thường, chắc là do chuyện này đã biết qua rồi, dân đi rừng mà.

Tư Huyền cười nói:

“Chuyện này về An Giang coi bộ vui à nghen, à cô Mai, cô nói lại cho chú Nghĩa chi tiết về thông tin vụ này đi”

Tôi nhìn cô Mai, thấy mái tóc ngang vai bay bay, lại càng đẹp. Cô Mai nghĩ ngợi một lúc mới nói:

“Chắc anh Nghĩa cũng biết đồng đen là cái gì, có đúng không?”

Tôi gật đầu một cái rồi cô Mai nói tiếp:

“Ừh, ông Xường ở Sài Gòn, có người bán cho thông tin là đã phát hiện đồng đen ở trong một cái miếu cổ, nằm đâu trong vùng Bảy núi, rất có thể là núi Cẩm. Vì có truyền thuyết ngày xưa kể lại, ở núi Cẩm khi đó có một miếu nhỏ, do vị cư sĩ nào đó dựng nên. Trong miếu chỉ thờ độc nhất một cái tượng phật vàng to bằng cái nắm tay. Chuyện này có vài người biết, nên đến định trộm cái tượng vàng, bọn trộm đem được cái tượng vàng về đến nhà, thì sáng hôm sau đã không tìm thấy cái tượng, đến giữa trưa thì lần lượt 4 người đều chết. Người sống sót cuối cùng chạy đến

cầu khẩn thầy chùa thầy pháp ở đó, y nói rằng cái tượng không phải vàng thật, bên trong rỗng ruột, nhưng nặng vô cùng, không hề có giá trị. Nhưng chưa kịp thanh minh hết thì y cũng lăn ra sùi bọt mép mà chết.”

Nói đến đây, cô Mai ngưng lại lấy hơi rồi tiếp:

“Sau đó, có người đến viếng cái miếu, lại thấy cái tượng vẫn nằm đó. Chuyện cách đây đã hơn thế kỷ rồi, cái miếu hơn nửa thế kỷ nay cũng không còn thấy ai nói tới, cái tượng phật vàng kia cũng chẳng rõ tung tích, cho đến ngày hôm nay câu truyện trên vẫn còn được cho là truyền thuyết nói tới cái sự độc của vùng An Giang – Bảy núi, chứ cũng chẳng có ai chứng thực được rằng câu truyện trên là sự thật. Nhưng người bán thông tin bảo rằng dạo gần đây ở An Giang lại có xuất hiện tin đồn về đồng đen, nhưng chưa rõ địa điểm cụ thể. Ông Xường đã cho người đi chứng thực chuyện lời đồn này, và đúng như vậy, cũng đã có mấy cánh khác của dân “mả”

nhúng tay vào, nên ông Xường yêu cầu mọi người khởi hành càng sớm càng tốt là vậy”

Lúc này chuyện cũng đã rõ ràng, thì ra chuyện đồng đen xuất hiện ở An Giang đã đến tay những nhóm

“mả”

khác, chắc bây giờ dân Rừng khắp vùng nam bộ đang đổ về An Giang để săn lùng cái thứ đồng đen quý hiếm, mà nếu bán ra nước ngoài là có thể có được vài triệu đô.

Trung tài lúc này lên tiếng:

“Vậy chuyến này đã hung còn hiểm nữa, vụ lớn thế này chắc chắn không thể thiếu cánh của đám anh em Năm béo rồi. Tụi nó mà đã nhúng tay vào thì mình cũng khó ăn lắm.”

Tư Huyền thốt lên một tiếng:

“Cái con mẹ nó, Năm béo dính vào thì khó chơi lắm”

A Lý cũng nói:

“à, thằng Lăm béo, không biết tụi nó đã khởi hành chưa? Mình đến trước đám tụi nó thì còn chím được ưu thế nga, chứ mà đến chậm là nghi có đổ máu lắm đó nga”

Tôi, Bảy Bại, và cô Mai không hiểu Năm béo là ai mà nghe ba người kia nói thấy có vẻ căm, lại dính thêm đổ máu gì đó. Cả ba tròn mắt nhìn ba người còn lại. Tư Huyền mãi lái xe, tự nhiên thấy im lặng cũng quay đầu xuống nhìn, thấy tôi ngơ ngác nhìn ổng. ổng nói:

“Mày không biết Năm béo à?”

Tôi lắc đầu, Tư huyền quay lên, vừa nói lại vừa lái xe:

“Năm béo là một đám, thằng đầu sỏ tên nó là Trương Văn Đang, nó đẻ ra thứ Năm, tương người to con béo tốt, nên anh em giang hồ gọi nó là Năm béo, nó hay đi với thằng em nó cũng tên Năm, nên hai đứa đi chung thì một là gọi thằng kia là Năm em... Thằng này với em nó ban

đầu mới vào nghề, nó cũng tốt lắm, nhưng đến khi đủ lông đủ cánh, nó giết luôn thằng đàn anh là Sáu Sẹo. Hai thằng đó về sau làm đủ thứ, từ buôn thuốc phiện cho đến giết thuê, anh em nó bị chính quyền truy nã luôn mà. Nhưng hể giang hồ có biến, có vụ gì lớn là thấy có mặt hai anh em nó. Do nó từng học võ Miên võ Thái, lại thêm cái tính tàn nhẫn, nên anh em cũng ngán mấy thằng đó lắm”

Tư Huyền nói một lèo xong xuôi, tôi cũng hiểu một phần về anh em Năm béo. Tôi nhìn lại cô Mai, thấy tròn mắt chẳng nói gì. Tôi đoán bụng chắc đây là lần đầu nghe lão già này nói về ba cái chuyện giang hồ này. Tôi cười nói:

“Mai, em vẫn còn ý định đi nữa không vậy?”

Câu đó chỉ là một câu chọc ghẹo bình thường, nào ngờ cô Mai trừng mắt nhìn, đặng đặng sát khí. Tôi nghĩ thầm trong bụng coi bộ khó khăn à.

Phần 15: Đi vào Núi Cấm

Tới An Giang, nhìn cảnh vật là tôi quên luôn mấy cái suy nghĩ ghê rợn về vùng đất này. An Giang bên ngoài mang sự trù phú an bình, cây cối ruộng vườn xanh bát ngát. Xe chạy thêm một lúc cũng tới núi Sập, nơi cả đám sẽ dừng lại nghỉ qua đêm. Rồi sáng mai sẽ khởi hành đi lên vùng Thất Sơn.

Đi cả ngày mệt mỏi cả đám dừng lại ở một chốn đồng hoang, không tiện vào trong thị trấn để tìm chỗ nghỉ.

Ăn uống xong là đánh giấc ngủ luôn tới sáng.

Rạng Sáng hôm sau lại lên đường đi tiếp.

Đi đến gần trưa, thì tới vùng Thất Sơn, nhìn xa xa thấy núi non chập trùng.

Đi một đoạn giữa đường vắng thì đằng trước có ông già vận đồ bà ba đi lưng thừng, tay cái một cái cái thứ gì như một cái cây được gói trong tờ giấy trắng. Xe chạy ngang ông già cũng chẳng quan tâm, cứ lầm lũi mà đi. Tôi nhìn qua gương chiếu hậu thấy rõ gương mặt lão, nhưng cũng không để ý làm gì nữa.

Xe dừng lại tại chân núi Cấm, vì đây chính là nơi đầu tiên mà chúng tôi cần tìm kiếm. Núi Cấm từ ngàn xưa đến nay đã chứa nhiều điều thần bí trong nó.

Tôi bất giác lại chạm vào cái nanh hổ, chính chỗ này mà ông nội tôi bẻ nanh con Hổ Vương đây. Cả đoàn lấy hành trang xuống. Trung tài và Tư Huyền là hành trang gọn nhẹ nhất, hai người chỉ mang theo dây thừng, móc sắt, rựa đi rừng, và một cái gi-đông nước.

A Lý thì mang theo mấy thứ bột trắng, thuốc men.

Chỉ có cô Mai là hành lý cồng kềnh nhất, đeo theo cả một balo, đựng không biết thứ gì ở trong đó.

Riêng tôi và thằng Bảy thì mỗi thằng chỉ mang độc nhất một con dao rựa.

Đồ ăn cũng chẳng cần thiết, vì có đem cũng chẳng thể đủ dùng cho cả tuần, có khi cả tháng ở trên núi. Đồ đạc chuẩn bị xong, nhìn lại cái xe chứa đồ vẫn còn chất ê hề toàn những thứ như lương thực, quần áo, vũ khí lạnh.

Sáu người bắt đầu leo lên núi, đi vòng vo tìm kiếm cả ngày trời cũng không thấy gì.

Đến chập chiều tối thì đã mệt lữ, cả đám lúc này đã đi gần đến suối Thanh Long, ráng đi thêm đoạn nữa tới suối rồi hạ trại.

Lúc này đang ăn uống, chợt tôi thấy thằng Bảy ngồi gục mặt không nói năng gì. Thấy nó đưa tay ôm ngực thì tôi biết có chuyện chẳng lành, chạy đến đỡ nó, thì thấy toàn thân nó lạnh toát.

Tôi gọi Tư huyền:

“Tư Tư, đỡ thằng Bảy, hình như nó lên cơn sốt rừng nữa hay sao rồi”

Tư Huyền và cả đám giật mình, quay nhìn thằng Bảy thì nó phụt ra cả ngụm đờm đen. Tôi lúc này mới run người. Tư Huyền nói:

“Thôi rồi, tao quên mất thằng Bảy cũng như mày...”

Tôi nói:

“Vậy sao đến bây giờ nó mới phát tác?”

A Lý lên tiếng:

“Là do cơ địa của mỗi người đó nga, a Bảy biết đâu do cơ địa khỏe mà không có phát tác ngay đó nga”

Thằng Bảy lúc này thều thào nói:

“Em không có sao đâu”

Tôi bực mình găng giọng:

“Không con mẹ nó chứ không, bây giờ tao đưa mày xuống núi, rồi chở mày về nhà nằm nghỉ ngơi”

Tư Huyền cản lại liền:

“Nghĩa, mày nghỉ chưa mà nói, bây giờ về thì ai lo cho nó. Nếu tính ra như vậy, thằng Bảy chỉ còn có ba ngày nữa, mày đưa nó về nhà, về đến nhà nó nằm được thêm một ngày là nó chết rồi.

Bây giờ quan trọng là đi tìm đồng đen, cứu mạng mày và nó”

Thấy Tư Huyền nói đúng, tôi chẳng biết nói gì hơn, đành bảo:

“Vậy mày cố nha Bảy”

Thằng Bảy lúc này thấy bình thường trở lại, nói:

“Dạ, em không sao đâu”

Để ý tay nó run run, trán đổ mồ hôi đầm đìa. Tôi hiểu là nó đang găng gượng, cái sốt rừng vẫn đang hành thằng nhỏ. Nhìn mà thấy tội.

Cả đám ngồi một lúc thì thấy trời muốn giông tới. Lúc này phải tranh thủ đi tìm hang hốc nào

mà vào, chứ trúng một cơn mưa thôi thì mệt lắm, với cả thằng Bảy đang có bệnh trong người. Thu dọn đồ, Sáu người tụi tôi đi tìm đi tìm một cái hang ở gần đó. Đi vòng vo một lúc thì thấy một cái hang nhỏ, chui luôn vào.

Tôi ra ngoài đi gom ít củi vào đốt thì thấy dưới đất có mấy dấu chân hổ. Nuốt nước bọt, nhưng tôi nghĩ lại đám tôi người đông thế mạnh, lại có vũ khí, cộp beo chắc cũng không dám tới gần đâu.

Tôi gom củi đi vào, đốt lên một đống lửa to, rồi nói lại chuyện thấy có dấu chân Hổ ở gần đây. Cả chẳng nói gì, cứ âm trầm một bầu không khí tĩnh lặng.

Chẳng bao lâu sau thì mưa xuống, ngoài trời tối mịt, mưa gió giăng đầy. Nghe bên ngoài sào sạt gió lớn, cứ như thể ma khóc quỷ gào.

Ngồi được một lúc thì thằng Bảy lại ho ra một ngụm đờm đen, ai cũng nhìn nó lo lắng. A Lý lắc đầu:

“khổ thiệt nga, phải chi mà biết lị cũng bị thì ngộ đã làm phép luôn cho lị giỏi”

Tôi tự chửi thầm trong bụng, cái này là lỗi của tôi cả, chỉ biết lo cho mình mà quên đi thằng Bảy. Tôi thở dài một cái.

Thằng Bảy vừa phun ra ngụm đờm đen, một lúc sau lại lên cơn co giật, nó bật ngửa ra sau, toàn thân run rẩy. Cơn sốt rừng lại hành nó nữa rồi, lúc này bên cạnh không có thuốc men, cũng không có thứ gì giúp được nó. Tư Huyền nhanh tay nhét một cành khô vào miệng, không cho nó cắn lưỡi. Tiếng mưa ngoài kia, lại tiếng kêu rên ư ử trong cổ họng của thằng Bảy làm không gian nó đặc lại đến nghẹt thở.

Sáu người bất lực nhìn thằng bảy, chẳng biết làm gì hơn, bây giờ chỉ biết có mẩu miếng cháo gừng cho nó ăn. Mấy thứ đó thì trong hành trang của cô Mai có đủ.

Thằng Bảy co giật một lúc thì nó bất tỉnh. Không gian chỉ còn lại có tiếng mưa rơi và tiếng sấm nổ ngoài kia.

Đùng một cái, một tiếng sấm lớn nổ sáng trời.

Chợt Trung tài rút con dao ra, đứng phắc dậy, thấy Trung tài thủ thế, tôi cùng Tư Huyền cũng mớ rựa đứng nhìn ra cửa hang. a Lý thì phất tay một cái, từ trong ống tay áo lòi ra hai con dao găm cũng hướng nhìn ra cửa. Tôi hỏi:

“Vụ gì vậy anh Trung?”

Trung tài nói khẽ:

“Nãy mấy người có nghe, xen lẫn tiếng sấm là tiếng cộp găm không?”

Vừa nói dứt câu thì ngoài cửa hang đã có một cái đầu lớn ló vào....

Phần 16: Quần Hổ

Tiếng gù gù bắt đầu vang lên giữa giồng tổ, con hổ lớn ló cái đầu vào hang.

Vừa thấy người là nó trầm mình, đi lượn một vòng trước cửa hang. Từ cửa hang vào chỗ chúng tôi đang đứng không xa, chỉ tầm có ba mét.

Tư Huyền từ từ cúi người, thò tay lấy một khúc củi đang cháy giơ lên.

Con Hổ thấy động, gầm lên một tiếng. Tiếng gầm của nó không khác gì sấm nổ, lại ở trong hang, âm thanh cứ dội đi dội lại một lúc. Tôi nghe thấy tiếng gầm cũng muốn say sẩm mặt mày.

Con Hổ vừa gầm lên một cái là nhào vào luôn. Cách nhau ba mét mà nó nhảy có cái một đã đứng trước mặt Tư huyền, con hổ lớn đưa chân tát luôn cây củi đang cháy trên Tư Huyền.

Tư Huyền phản xạ cực lẹ, thấy con Hổ vừa tát rút cây đuốc bên tay trái, là thẳng chả ngay lập tức đưa con dao rựa chém một nhát. Con hổ cũng đâu có vừa, nó như thể không sợ nhát chém của Tư Huyền, nó nhào tới nhe hàm gầm lên một cái.

Nói thì chậm, chứ diễn biến cực lẹ. Tôi, Trung Tài và a Lý cũng nhào vô yểm trợ.

Do Tư Huyền bị phản xạ tự nhiên, thấy con hổ nhào tới định cắn cổ là rút rựa, lui về hai ba bước.

Lúc này cả đám bốn người dồn con Hổ vào giữa, ấy vậy mà nó vẫn có cái uy của chúa sơn lâm. Gầm lớn một tiếng muốn điếc tai.

Nghe tiếng gầm của con Hổ, bất giác tôi cũng run.

Con Hổ gầm xong là quay ngang tán a Lý đứng cạnh bên tôi một cái. A Lý nhảy lùi về phía sau, nào ngờ lưng đập vách tường khụy xuống. Con Hổ lớn nhào lên người tôi, nó đứng trên hai chân thì đã cao hơn tôi một khúc, nó tán một cái làm bật cây rựa trên tay tôi rồi lại nhào tới.. Tôi chẳng biết làm gì, áp sát vào người nó, tiện tay xô ngang người con hổ một cái. Bỗng thấy lưng đau nhói, thì ra con hổ đã quặp móng vào lưng mình.

Ngước lên nhìn, thấy cái miệng rộng của nó đang chực cắn vào cổ. Tôi lấy hết sức bình sinh, đưa tay đâm thẳng lên cổ nó. Đâm trúng xương, tay tôi đau nhức kinh khủng, nhưng con Hổ lớn có vẻ chẳng hề hấn gì.

Nhìn qua thấy bóng Trung tài và Tư Huyền đang đưa dao chém vào lưng con hổ. Xoạt xuống hai tiếng. Con hổ gầm lên rồi xô tôi bật ngửa ra phía sau, vấp phải cái gì đó rồi té bịch. Tôi nhìn qua thì thấy a Lý nằm trợn mắt. Ánh lửa lập lè hắt vào gương mặt, nhìn thôi cũng đã biết là y tắt thở rồi.

Lại thấy con Hổ đang quần nhau với Trung tài và Tư Huyền, hai người đang chiếm ưu thế, nhưng vẫn chưa thể hạ được con Hổ.

Con Hổ tự nhiên quay người, nhắm hướng tôi lao tới. Tôi gấp rút đứng lên, nào ngờ lúc này mới biết con Hổ không nhắm vào tôi mà nhắm vào cái xác của a Lý. Nó làm cực lẹ, cắn cổ a Lý rồi

quảng đi. Cái xác a Lý bay thế nào trúng ngay vài đám lửa đang cháy.

Nghe tiếng la thất thanh của cô Mai, tôi liền quay nhìn. Thấy cô Mai ngồi run cầm cập trong một góc. Chợt nghe tiếng Tư Huyền la:

“Nghĩa”

Tôi biết là có chuyện, quay đầu lại thì thấy cái bàn chân hổ đã đưa lên tới mặt. Bụp một cái, tôi chẳng còn thấy trời đất gì nữa, lặn ra đất. Nửa bên mặt đau đớn, tôi chịu không nổi mà gào lên.

Sau đó thấy có tiếng của Trung tài:

“Dậy dậy, mau”

Trung tài đưa tay xách nách tôi, kéo tôi vào trong.

Tim tôi lúc này đập loạn xạ, cứ tưởng khi này là mình đã chết luôn rồi chứ. Mãi một lúc mới mở mắt ra được, chỉ thấy mờ mờ. Tôi nhắm mắt mở mắt hai ba chập mới thấy rõ, đưa tay lên sờ má thì thấy toàn là máu.

Lúc này nỗi sợ dần biến thành sự căm hận. Tôi chụp một cây rựa khác trong balo của mình, lao ra nhắm đầu con Hổ mà chém.

Trung Tài vừa bị con hổ vồ cho một cú, ngã ra đất. Tư Huyền thì vẫn chưa bị gì. Tôi vừa lao ra đưa rựa chực chém xuống thì nghe đùng đùng hai tiếng.

Là tiếng súng nổ, con Hổ nghe tiếng súng nổ cũng nhảy lùi về phía sau. Tôi giật lùi lại mấy bước mới dám nhìn lại, thấy ánh lửa hắt lên trong góc hang là cô Mai đang một khẩu rulo, ánh mắt vẫn còn đang hoảng loạn lắm.

Nhìn ngang qua thấy Tư Huyền hai mắt đỏ ngầu, thẳng chĩa lao tới chỗ cô Mai giựt khẩu súng.

Tôi vì khi này bị con hổ tán cho một tán, đâu dám nhìn lâu, quay lại liền. Lúc quay lại thì con Hổ cũng đã chạy đi mất.

Nghe phía sau lưng có tiếng Tư Huyền chửi

“Đụ mẹ con đàn bà, mày có bị khùng hay không mà ở trong chỗ chật hẹp mà cầm súng bắn.

Mày đen súng sao mày không nói, định tìm thấy đồng đen là giết hết tụi này phải không?”

Tôi nhìn lại thì thấy tư Huyền nắm tóc cô Mai giựt ngược lên, lôi đi.

Cái xác của a Lý thì đang cháy xèo xèo, mùi thịt cháy thơm thơm nhưng cảm giác rất kinh dị.

Thằng Bảy thì vẫn bất tỉnh nhân sự, không biết trời trăng may gió gì.

Tôi nói:

“anh Trung, kéo xác a Lý ra. Để tôi đi can ông Tư”

Tôi chạy lại chỗ Tư huyền, gỡ tay thẳng chĩa ra. Cái bộ mặt ổng lúc này hầm hầm, hai con mắt như thể muốn giết người lập tức. Tôi can bảo:

“anh Tư, bình tĩnh, chuyện đâu còn có đó.”

Tư Huyền trừng mắt nhìn tôi, thẳng chĩa tự lúc nào đã cầm khẩu rulo trong tay. Tư Huyền đưa

khẩu rulo chĩa vào tôi. Ông gằng giọng như đe dọa:

“Tao làm gì kệ mẹ tao, mày tin tao giết mình luôn không?”

Tôi đưa hai tay như kiểu đầu hàng, rồi bảo:

“Từ từ anh, anh em vào sinh ra tử bao nhiêu chấp, bỏ cái thứ đó xuống đi”

Nói xong liếc mắt nhìn qua chỗ Trung tài, lại thấy cảnh tượng còn ghê sợ hơn nữa. Trung tài đang bóc từng miếng da cháy trên người a Lý bỏ vào miệng nhai nhai. Trung tài chẳng quan tâm tôi và Tư huyền thế nào, như thể ở đây chỉ có một mình thằng chả ... đang ăn thịt người vậy.

Nhìn cảnh đó tôi chịu không nổi, bùm miệng ói ra một đồng.

Phần 17

Tư Huyền quay sang nhìn Trung tài nói lớn:

“Mày bỏ mẹ nó cái sở thích biến thái đó đi”

Tôi ới muốn xanh mặt, lúc này nhìn Trung tài cầm miếng da người lên nhai nhóp nhép coi bộ ngon lắm. Trung tài nói:

“Ông cũng bỏ cây súng xuống đi, đi 6 người, một chết một bất tỉnh. Ông còn muốn nội bộ lục đục hay sao ? Đừng quên là những đám mả khác chắc bây giờ cũng đã đánh hơi tới đây cả rồi. Ông muốn chuyến này có đi mà không có về hay sao?”

Nhìn Trung tài nói ra một tràn đầy sự hợp lý, nhưng thấy thằng chả vừa nói vừa ăn ... thịt người. Tôi thật sự không thể không kinh sợ.

Tư huyền lúc này mới buông súng xuống, ông lúc này trên nét mặt cũng thấy bình tĩnh lại được phần nào. Tư huyền thở dài rồi nói:

“Xin lỗi anh em, con nhỏ này nó làm tôi tức quá”

Nói xong là thấy Tư Huyền nhìn chăm chăm vào cô Mai đang ngồi bệt dưới đất. Tôi thấy tình trạng này tiếp tục là không ổn, đành chen ngang vào nói :

“Cô Mai, bình tĩnh nào. Tụi này không làm gì cô đâu”

Cô Mai nhìn tôi chòng chọc rồi mới nói:

“Tôi xin lỗi, thật sự tôi sợ quá nên...”

Tư Huyền cắt ngang:

“Nên con mẹ nó chứ nên, mày giải thích cho tao rõ vì sao mày giấu súng trong người, có phải là tính khi tìm được đồng đen sẽ giết hết bọn này không?”

Tôi nghe Tư Huyền nói vậy thì cũng thấy có lý, biết đâu khi tìm được đồng đen thì cả bọn cũng bị một viên đồng vào đầu. Đồng đen đem về cho ông Xường, ông Xường không phải tốn tiền trả cho bọn Tư huyền, lại biết đâu đem bán đồng đen cho một ai đó ở nước ngoài. Cách làm ăn này quả thật rất thâm hiểm.

Trung tài lúc này lên tiếng, tôi quay nhìn thì thấy ông chùi chùi hai tay vào quần, chắc là ăn xong rồi:

“Tư, bình tĩnh coi ông, lúc này mà nội bộ lục đục thì mệt lắm”

Tôi thấy Trung tài nói đúng, cũng đệm vào:

“Anh Tư, ngồi xuống đi, bình tĩnh mà nói”

Tư huyền không nói gì, chỉ chau mày rồi ngồi xuống. Tôi và Trung tài cũng ngồi xuống luôn. Ba thằng đều nhìn về cô Mai chờ câu trả lời.

Cô Mai đảo mắt nhìn cả ba, rồi hít một hơi sâu nói, giọng nói vẫn còn run run:

“Thật sự không phải như mọi người nghĩ đâu, tôi chỉ... chỉ là mang súng theo để hộ thân. Khi này thấy con Hồ quần ba... à bốn người... a ba...”

Thấy cô Mai vẫn còn hoảng loạn quá, tôi trấn an:

“Từ từ, bình tĩnh. Thở đi rồi nói”

Cô Mai lại hít một hơi nói:

“Thấy con Hồ quần mọi người, tôi lại không biết làm gì. Ban đầu hoảng sợ cũng không nhớ là mình có mang theo súng, mãi lúc sau thì mới nhớ, liền móc súng ra bắn. Thật sự lúc đó tôi hoảng loạn quá mà quên mất mình đang ở trong chỗ chật hẹp... Tôi rất xin lỗi”

Nói xong, cô Mai cúi gầm mặt. Tư Huyền lúc này im lặng, cứ gùm gùm như muốn nhai thịt cô Mai vậy.

Tạm thời súng cũng đã được Tư Huyền giữ rồi, tuy là cũng chẳng an toàn hơn cô Mai giữ là bao nhiêu, nhưng tôi vẫn thấy an tâm hơn. Tôi quay sang Trung tài, thấy thằng cha này cũng chẳng nói gì. Tôi nghĩ lại cảnh ông ăn thịt a Lý hồi này, cũng buột miệng hỏi:

“Khi này... anh ăn thịt của a Lý đó hả?”

Trung tài mặt thản nhiên gạt đầu một cái. Tôi lờm giọng, nhợn lên nhưng ói không được, vì còn cái gì trong bụng đâu mà ói. Tư Huyền tự nhiên lấy lại cái vẻ mặt bình thường, ông cười cười rồi nói:

“Hồi đầu thấy nó như vậy, anh cũng ói muốn xanh mặt như chú”

Tôi ngửa đầu nhìn Tư Huyền, thằng cha này khó đoán thật, vừa nãy mặt như hung thần bây giờ lại cười như chưa có chuyện gì. Nghe thằng chả nói vậy, tôi hỏi:

“Là sao anh?”

Tư Huyền cười lớn nhìn Trung tài, sau đó lại nhìn tôi mà nói:

“Trung tài trước khi vào cái nghề

“mả”

thì cũng có làm cái nghề cũng dính tới người chết, đó là nghề thiêu xác. Nó kể anh chuyện hồi đó, có lần nó thấy cái xác cháy khô, nhưng còn mấy miếng xương sườn còn thịt dính lại, nghe

mùi thơm phức, nó cầm lên ăn thử. Nó bảo nó thấy ngon lắm, rồi dần dần sau mấy vụ thiêu xác là nó cứ đem về một vài bộ phận như gan, tim người chết chưa cháy hết đem về làm mồi nhấm. Cứ vậy mà nó đâm ... ghiền thịt người lúc nào không biết”

Tôi trừng mắt nhìn Trung tài, không tin vào tai mình nghe nữa. Đúng là trên đời có những thứ quái gở và kinh khủng đến vậy. Nhìn bề ngoài Trung tài rất bình thường, đâu có ngờ là thằng cha này... quái dị đến thế.

Thấy mặt Trung tài cứ như là chuyện bình thường, tôi lạnh gáy cũng không dám nói gì thêm. Tự nhiên nghe phía sau có tiếng rục rịch. Giật mình quay lại thì thấy thằng Bảy đang lồm cồm ngồi dậy. Nó làm tôi sợ hết hồn. Nó ngửa đầu lên thấy tôi, tự nhiên giật bắn mình. Nó nói:

“Anh Nghĩa đó hả?”

Chắc nó thấy nửa bên mặt của tôi bị dấu hổ tát, nát hết nửa bên mặt nên nó sợ. Tôi từ tốn nói:

“Ờ, tao đây, mày khỏe chưa em?”

Thằng Bảy chau mày không nói gì, chỉ nhìn tôi chằm chằm:

“Có vụ gì vậy?”

Tôi kêu nó ra gần đồng lửa đang cháy, rồi từ từ kể lại chi tiết cả câu chuyện diễn ra trong lúc nó bất tỉnh. Thằng Bảy trợn mắt, nó lắp bắp:

“Ghe vậy cha”

Tôi cười với nó cũng chẳng nói gì. Tôi đưa tay cái ghi-đông nước để ở balo. Tôi ngồi rửa cái vết thương trên mặt. Nửa bên mặt đau rát chịu không nổi.

Cả bầu không khí cứ im lặng như vậy, ngoài trời thì vẫn mịt mù mưa bão. Tư huyền đứng lên lấy đồ ăn để trong balo của cô Mai, chia cho mọi người ăn đỡ đói.

Ăn uống xong, cả đám cũng đã mệt. Liền chia ca canh chừng, sợ con hổ sẽ quay lại.

Tôi ngủ được một giấc, rồi tới phiên phải thức canh. Lúc tôi thức thì trời đã tạnh mưa rồi. Tôi ngồi giữ cho đám lửa cháy đều, rồi chợt nhìn sang cô Mai. Thấy cổ nằm quay mặt vào trong vách hang, tôi cũng chẳng để ý nữa. Nghĩ chuyển đi này, chưa gì đã thấy biến cố, không biết còn gặp chuyện gì nữa đây.

Cái chốn rừng thiên nước độc này nguy hiểm rập rình mọi lúc. Tôi thở dài lại nghĩ đến đứa con gái, thì lòng lại thêm chút quyết tâm. Chợt nghe có tiếng thút thít phát ra từ phía cô Mai. Tôi châu mày nghĩ bụng chắc vẫn còn đang sợ. Mà nghĩ cũng lạ, cái ấn tượng đầu tiên của tôi là cô Mai rất cứng rắn, tự tin lắm, nhưng tới lúc này mới thấy rõ. Tôi cười khổ một cái.

Một lúc lâu sau thì trời cũng đã gần sáng, tôi đứng lên thu dọn đồ đạc rồi cũng gọi cả đám dậy. Mọi người dậy hết, cũng phải tiếp tục lên đường sớm. Cả đám lục tục ra khỏi hang, vừa ra khỏi hang thì thấy một người đội nón lá, ngồi xếp bằng ngay bên phải cửa hang. Vừa thấy người này ngồi lù lù ở đó, tôi giật bắn mình.

Người này lúc này đầu khể động, gỡ nón lá ra nhìn. Tôi bất ngờ lùi lại, đây chính là lão già đi trên đường vắng mà tôi thấy lúc trước... Tôi nghĩ thầm ông già này là ai nữa đây ?

Phần 18

Nhìn gần thì da dẻ lão đen nhẻm, hàm răng nhe ra vàng khè. Cả đám bất giác đề phòng, không rõ ông già này là ai. Tư Huyền nói khẽ:

“Đi đi, đừng nói tiếng nào hết”

Nói xong ổng dẫn đầu, cả đám đi vòng về suối Thanh Long lấy ít nước rồi sau đó sẽ trở lại hang, mang xác A Lý đi chôn cất, chứ đâu thể để cái xác gã Tàu đó chơ vơ giữa cái chốn này được.

Cả đám quay đi, lão già kia vẫn ngồi im chẳng nói tiếng nào. Tôi đi lên trước hỏi Tư huyền :
“Có biết ai không ?”

Tư Huyền nhăn trán bảo:

“Làm sao tao biết, mà nhìn lão già đó cứ thấy ghê ghê”

Tôi đồng ý với Tư huyền điểm này, khi nãy nhìn lão già cứ thấy lạnh xương sống, có cái gì rất là tà dị. Đi đoạn thì tôi quay lại nhìn, vẫn thấy lão già đó ngồi im ru như cục đá.

Cả đám đi đến suối Thanh Long. Dòng nước đổ xuống sỏi bọt trắng dưới chân thác, đã nhìn thôi thì cũng đủ thấy mát rồi. Ở suối thanh long, mấy hòn đá lớn chồng chất lên nhau, tạo ra mấy cái hồ nhỏ nhỏ. Chúng tôi dậy sớm, nên sương mờ mờ vẫn còn lẫn quần dưới đất, như thể là đan dệt một tấm màn mờ mờ ảo ảo vậy. Tôi bất giác cũng trầm trồ trước cảnh sắc đầy sự thơ mộng. Nó khác hẳn việc trải qua đêm vừa rồi, làm cho người tôi cứ như lưng lửng chín tầng mây. Tiếng suối chảy vang vọng trong chốn rừng thâm u làm con người có cảm giác khó tả vô cùng.

Mưa một đêm xong, là cua núi từ trong hang bò lên bờ kiếm ăn. Cua núi thịt rất ngọt và ngon, chỉ tiếc rằng bây giờ tôi phải đi tìm đồng đen thật gấp, chớ nếu không thì cũng bắt cua rồi nấu nồi canh là ăn hết sảy. Cua núi cấm là giống đặc biệt chỉ có ở đây, tìm chỗ khác không có được. Chúng tôi đi đến thác thì đám cua thấy động là rút tọt vào hang, nhìn đám cua mà thèm. Tôi thở dài cười cười rồi đi đến bờ suối vọc lấy một miếng nước để rửa mặt. Cái vết thương trên mặt lại đau rát kinh khủng.

Ở đây cả đám lấy đầy nước, rửa mặt cho tỉnh táo rồi quay lại. Lúc quay lại thì lão già vẫn ngồi đó, thằng Bảy hiếu kỳ liền hỏi tôi:

“Ông già đó, sao cứ ngồi im ở chỗ đó vậy”

Tôi bảo:

“Làm sao anh biết được”

Lúc quay cửa hang, Trung Tài và Tư Huyền vào trước để mang xác A Lý ra. Tôi, Bảy bại và Cô

Mai đứng ngoài. Tôi nhìn lão già nhưng không nói gì, chợt nghe lão già nói lên:

“Chú em, nhìn chú coi bộ sức khỏe không ổn phải không?”

Tôi giật mình nhìn lại, trong bụng nghĩ thầm làm sao lão già này biết tôi không ổn. Lúc nhìn lại thì mới thấy, ông đang nhìn chăm chăm vào thằng Bảy. Thằng Bảy khù khù khờ khờ, nó gãi đầu nhìn tôi cầu cứu, tôi nghĩ bụng không biết lão già này là người thế nào, nhưng cũng trả lời luôn: “Nó không bị sao đâu”

Rồi tôi quay đi, cố gắng không phải nhìn mặt lão. Nhưng lão già lại nói:

“Hai mắt thâm quầng, đầu móng tay thâm tím, giữa trán hiện sắc đen, môi nhợt... chú em này chắc chắn là có bệnh, mà bệnh này gọi là bệnh thầy nhập, lão nói có đúng không?”

Tôi giật mình, trừng hai mắt nhìn lão già. Nghĩ thầm trong bụng, không biết lão già này là thần thánh phương nào đây? Sao lại biết thằng bảy đang bị xác khí quấy rối trong người. Tôi nhìn sang thằng bảy, thì nó cũng đang trừng mắt nhìn tôi, trán nó lấm tấm mồ hôi.

Cô Mai thì chẳng hiểu gì, cứ tròn mắt nhìn hai thằng. Bảy bại lên tiếng:

“Sao ông biết?”

Lão già cười, lão nhe cái hàm răng vàng khè, đã rụng mấy cái nói:

“Làm sao mà không biết, lão còn biết mấy vị tới đây làm cái gì nữa cơ”

Vừa nói đoạn, Tư Huyền bước ra. Ông chắc lưỡi, lắc lắc đầu, phui hai tay nói:

“Mẹ nó, mới có một đêm mà cái xác đã cứng ngắt”

Đi sau Tư Huyền là Trung Tài, tôi thấy thằng chả tỉnh bơ vác cái xác xanh lè của A Lý trên lưng mà rợn. Hai cánh tay lạch lè xanh dờn cứ đung đưa qua lại mỗi lúc Trung tài di chuyển, còn chưa kể cái đầu a Lý nữa, cái miệng há hốc, hai con mắt lươn nữa nhắm nữa mở, cứ làm cho người ta cảm giác a Lý có thể bật dậy mà bóp cổ Trung Tài bất cứ lúc nào vậy. Tôi cũng chẳng có can đảm đâu mà nhìn lâu hơn.

Lại quay qua lão già hỏi:

“Ông nói thử, tụi này đến đây vì cái gì xem?”

Tư huyền thấy tôi nói chuyện với lão già, ông chau mày hích tôi một cái nói nhỏ:

“Mày nói chuyện với ông chi vậy?”

Tôi suýt Tư Huyền một cái cũng nói lại:

“Nghe ông nói đi đã”

Tư Huyền chẳng nói gì, hừ một tiếng cũng im luôn.

Ông già từ từ nói thật chậm:

“Có phải là... đi tìm đồng đen?”

Nghe lão già nói xong, tôi đứng cứng đờ. Nhưng chẳng lâu sau, tôi nghĩ lại biết đâu cũng có nhiều người đến đây tìm kiếm đồng đen trước chúng tôi, ông già thấy hoài như vậy, bây giờ lại

gặp đám của tôi đi thì đoán bừa mà trúng. Tư Huyền lúc tự nhiên cười cười bảo:

“Chú hai, chú biết đồng đen ở đâu à?”

Tôi lại nghĩ thầm, thằng cha này mê tiền quá rồi, nghe có mùi là dính vào liền.

Lão già buồn một chữ rồi im:

“Không”

Tôi lại quay qua Tư huyền, cái mặt ổng ngay lập tức nghiêm lại, ổng nói :

“VẬY chào chú hai... Đi Thôi”

Vừa cất bước đi thì ông lão lại nói:

“Lão khuyên thật các vị, xin đi về đi. Còn tiếp tục thì chỉ có bỏ mạng mà thôi, chỉ mong các vị đừng phí mạng mà xâm phạm chốn linh thiêng.”

Nghe câu nói ý rõ mồn một, tôi quay lại hỏi:

“Ý lão là sao?”

Lão già nói:

“Là như vậy đó, lão đến đây là để cảnh báo các vị, nếu còn cứ ở trên núi này nữa thì chắc chắn sẽ chẳng còn mạng mà về”

Nói xong, lão già đứng lên, nhắm thẳng vào rừng mà đi. Tôi cứ gọi kéo lại, nhưng lại bị Tư Huyền la:

“Mày kệ ổng đi, mình tìm đồng đen xong là xuống núi ngay, có làm cái gì đâu mà sợ”

Thế rồi cả đám đi một lúc, trong lúc đi tôi cứ thắc mắc lão già đó là ai? Sao lại biết Bảy bại đang bị xác khí nhập vào người, biết đâu lão già đó có cách chữa trị mà không cần dùng đến đồng đen. Tôi cứ thế, vừa đi vừa đặt ra những giả thuyết và câu hỏi.

Đi đến một đoạn, thì cả đám dừng lại. Tư huyền nói:

“Để chôn cái xác cái đã”

Chỗ này đất mềm, có vách núi, lại nhìn ra đồng bằng, cảnh quang rất đẹp. A Lý được chôn ở một nơi... phong cảnh hữu tình thế này chắc cũng không đáng tiếc.

Cũng may trong ba lô cô Mai có một cái xẻng quân dụng. cô Mai móc ra đưa cây xẻng cho tôi.

Tôi đón lấy rồi đào một cái huyệt, đang đào giữa chừng thì gặp phải một tảng đá. Tôi dùng xẻng định cạy hòn đá đó lên thì nghe soạt một cái. Nền đất dưới chân đã đứng không vững, tôi lộn luôn xuống hố.

Tôi chỉ còn nghe thấy tiếng la hoảng của thằng Bảy

Cũng may cái hố không sâu, nhưng do toàn thân một đêm quần nhau với con hổ lớn, tôi ê ẩm cả mình mảy. Nghe ở trên có tiếng gọi í ới của đám Tư Huyền, mãi một lúc sau tôi mới đứng lên được. Ngửa đầu lên ho to:

“Không sao”

Cái hồ tối om, tôi đoán chừng có thể đây là một cái hồ hình thành tự nhiên ở trong núi. Nhìn xung quanh chẳng thấy gì cả. Tôi ngửa đầu thấy mấy bóng đen lơ lửng của đám Tư Huyền đang nhìn xuống, lại thêm ánh sáng ở trên làm chói mắt, tôi chịu chẳng được.

Tư Huyền vọng xuống:

“Mày có sao không em ? đợi chút để anh quăng dây xuống”

Tôi

“ừ”

một tiếng. Lúc này nhìn dưới nền đất mình đang đứng, có thấy một số hoa văn cầu kỳ. Tôi tò mò lại ngửa đầu lên hô:

“Tư ơi, khoan, đốt cho em một cây đuốc, quăng xuống đây”

Giọng Tư Huyền đáp lại:

“Làm cái gì?”

Tôi nói:

“Thì cứ quăng xuống đây, dưới đây có cái gì lạ lắm”

Tư Huyền không đáp, một lúc sau thì có ngọn đuốc lớn từ trên quăng xuống, rớt bịch xuống đất. Tôi cầm ngọn đuốc lên, thì ngay trước mặt đã xuất hiện một gương mặt người vàng vọt, không có cảm xúc đang nhìn chăm chăm. Tôi bất ngờ

“A”

một tiếng, lùi lại mấy bước.

Phần 19

Lúc này mùi ẩm mốc sộc vào mũi, làm tôi muốn ọc ọc cả đầu. Tôi lấy cái khăn rằn lúc nào cũng để bên người che lên mũi. Định thần lại mới thấy đây là một cái hang động tự nhiên, cái mặt người mà tôi thấy thì đúng là mặt của một xác chết.

Cái xác này chẳng hiểu vì sao lại vàng vọt, cái màu vàng như thể người bị bệnh vậy. Cái xác này là một người đàn ông, ngồi xếp bằng như tượng phật. Một con mắt nhắm nghiền, mắt kia thì chỉ còn là một cái lỗ đen ngòm, gương mặt hốc hác. Da dẻ vẫn còn đầy đủ như thể người sống. Tôi lại nhìn xuống chân, thấy sàn đá vẽ vô số hình thù kì dị. Giữa hang có một hình như thể hai cái bào thai người nằm đối ngược. Lại nhìn xung quanh, thấy vô số xương người nằm chất một góc hang. Ánh sáng vàng vàng của ánh đuốc lại càng tăng thêm cái phần ma mị.

Tôi đưa đuốc lại nhìn cho kỹ cái xác, thì bất chợt miệng cái xác động đậy, nhếch hai mép lên như thể cười một cái, rất nhanh thì trở lại bình thường. Tôi giật lùi lại một bước, chẳng rõ chuyện gì. Thì bỗng từ trong hang có nghe tiếng oe oe của trẻ con.

Lúc này tôi thấy lạnh cả xương sống, ngược lên nhìn cái lỗ trên đầu thì thấy Tư Huyền đã quăng dây xuống. Tôi vừa chụp lấy dây, leo lên liền lên. Đang leo giữa chừng thì tôi lại bất giác

lại nghe tiếng oe oe, tôi tò mò nhìn xuống cái hang, thấy có cái bóng hai đứa con nít trần truồng nằm lẩn lẩn trong một góc hang, chỗ hai đứa nhóc đối diện với đồng xác người.

Tôi hơi hoảng leo tọt lên luôn, cây đuốc thì quăng lại ở dưới.

Leo lên đến miệng cái hố thì cái tiếng khóc oe oe càng lúc càng rõ. Leo lên đến nơi thì tôi mới thấy yên tâm một lúc. Cả đám Tư huyền đều nghe tiếng oe oe ở dưới hang phát lên. Bất giác tất cả đều nhìn tôi.

Tôi hít một hơi rồi nói lại những gì mình thấy ở dưới hang.

Cô Mai lúc này lên tiếng:

“Sao lại có hai đứa bé ở dưới, sau anh không mang tụi nó lên luôn”

Tư Huyền gằn giọng:

“Câm mệ nó đi, ngu vừa thôi. Cô không thấy là cái hang bị bịt kín ít nhất phải là hơn chục năm rồi. Không thấy là phải đào lên cả ba tấc đất mới đục cục đá chặn miệng hang à?”

Cô Mai lúc này nổi đóa lên, cãi lại:

“Lão già điên khùng, ông nói ai ngu vậy?”

Tôi thấy hai người từ vụ nổ súng đã như thể kết oán kết thù với nhau, liền nói ngay:

“Hai người làm ơn cái đi, chuyện này chưa hiểu là vấn đề gì, mấy người đừng có làm rối nữa”

Hai người, cô Mai và Tư huyền cứ gườm nhau như thù địch, chuyển đi chưa đến đâu, chưa có manh mối gì mà nội bộ đã lục đục. Tôi chán ngán, thở dài một cái.

Lúc sau thì Trung tài lên tiếng:

“Chú Nghĩa, chú bảo là... giữa hang có vẽ hai cái bào thai nằm đối ngược với nhau như âm dương đúng không?”

Tôi gật đầu. Trung tài nói tiếp:

“Còn cái xác thì vàng vọt ?”

Tôi nói:

“Ừ, đúng rồi, sao anh Trung ?”

Trung tài nghiên nghiên đầu, ống cau mày dăm chiêu như thể muốn nói cái gì đó. Cả đám thấy ống như vậy cũng chẳng ai dám chen vô cắt ngang luôn suy nghĩ. Một lúc sau Trung tài nghiêm mặt nói:

“Tụi mình khỏi phải đi xa tìm đồng đen nữa rồi, đồng đen chắc chắn ở dưới hang”

Cả đám nghe Trung tài khẳng định, đều trừng mắt nhìn ống. Bản thân tôi chẳng biết vì sao, nhưng cảm giác nếu xuống dưới tìm đồng đen thì quả thật... chẳng khác nào đi vào âm phủ để tìm gặp Diêm Vương.

Tư Huyền nhăn trán rồi nói:

“Thằng Trung nói đúng, không ngờ nhờ cái chết của A Lý mình mới bước được tới đây... Trong

cái hang đó, chắc chắn sẽ có đồng đen, hoặc ít nhất cũng là manh mối dẫn tới đó”

Cô Mai và tôi đồng thanh hỏi:

“Là sao?”

Trung tài lúc này mới trầm ngâm giải thích:

“Dưới đó là một huyết mộ của một thầy bùa luyện Thiên Linh Cái, hai cái hình vẽ bào thai nằm đối nhau như hình âm dương chính là thứ bùa Thiên linh, Thiên Nhân cực tà cực dị mà chỉ có mấy ông thầy bùa cao tay pháp ấn mới luyện nổi.

Để luyện được thành đến mức chết rồi mà thân bất hoại, da vàng như vậy thì nhất định phải có sự trợ giúp của đồng đen. Nếu không có đồng đen phụ trợ thì ông thầy luyện tới mức cuối là bị bùa của mình quật lại chết liền. Thành ra rất hiếm ai luyện được đến tầng cuối, thằng cha ở dưới kia, chắc chắn khi sống không có vừa đâu. Bây giờ chết rồi, nhưng chưa hẳn là không có nguy hiểm”

Nghe xong tôi vừa mừng vừa lo, liền hỏi:

“Vậy bây giờ chỉ cần xuống dưới tìm đồng đen, rồi trở lên thôi, đúng ko?”

Trung tài cùng Tư huyền liền thở dài một cái, Trung tài nói:

“Chẳng dễ đâu, vào đó không khác gì để đầu vào hàm sấu. Nội thấy hai đứa con nít khóc oe oe dưới kia là đủ hiểu”

Tư Huyền hừ một tiếng:

“Mặc xác quỷ hay ma, mình xuống dưới, moi đồng đen lên là được”

Trung tài lại thở dài một hơi:

“Ờ, giờ trời còn sớm, đừng đợi đến trưa mà động tay. Giờ trưa là giờ hung, nguy hiểm lắm”

Tôi thấy hai thằng cha này nói gì là làm cái rụp, cũng thấy hơi sợ. Nhưng chuyện đã vậy rồi, có muốn khác cũng chẳng được. Cả đám chuẩn bị đồ nghề, tôi lấy cái móng hổ ra quấn một vòng bên tay trái.

Cô Mai lúc này nói:

“Mọi người xuống trước, tôi sẽ xuống sau cùng”

Cả đám quay lại nhìn cô Mai, thấy cô nàng đã đầy đủ, nào là đèn pin, rựa, mũ bảo hộ, găng tay, khăn bịt mặt. Tôi nhìn mà thấy buồn cười, đồ đạc linh kinh, Tư Huyền và Trung tài bất chợt cười lớn:

“Cô đi đâu vậy?”

Cô Mai nhăn mặt bảo:

“Tôi xuống với mấy người”

Tư Huyền thở dài, chậm rãi nói:

“Nhỏ, tôi nói thẳng nhé, tuổi cô thì tôi gọi bằng con cũng được. Tôi khuyên cô thật lòng, cô ở

đây coi chừng cái xác a Lý, đợi tụi này xuống dưới tìm thấy đồng đen rồi sẽ lên. Cô xuống dưới, chỉ sợ tụi này không đảm bảo được an toàn”

Tư Huyền nói như vậy rồi, cô Mai vẫn cương quyết bảo:

“Tôi phải đi theo mấy người, đó là lệnh của ông Xường, tôi chỉ làm theo lệnh thôi”

Tư Huyền nhăn mặt chửi:

“Lệnh con mẹ nó chứ lệnh, bây giờ tôi là thằng ra lệnh ở đây, tôi kêu cô ở đây thì cô ở đây”

Tư Huyền nói tiếng lớn thấy sợ, thế mà lúc này cô Mai gương mặt tỉnh bơ:

“Mấy người không cho tôi xuống, thì mấy người cũng chẳng thể liên lạc được với ông Xường mà nhận tiền đâu?”

Tư Huyền hằm hằm nói:

“Cô dọa thằng này đó à? Không bán được cho ông Xường, tao bán cho thằng khác”

Cô Mai bình thản bảo:

“Ông suy nghĩ lại đi, chuyện ông có đồng đen trong tay mà lan ra, dân Rừng từ khắp nơi đến săn ông, lúc đó ông nhắm ông sống nổi không?”

Tôi thấy giọng điệu cô nàng đánh đá kinh khủng, nhưng nghĩ lại nói cũng có lý...

Tư Huyền đúng là có máu mặt ở Trà Vinh thật, nhưng xét ra cũng chỉ là hạng trung, đâu sức mà chống lại cả đám.

Tư Huyền chắc cũng nghĩ như tôi, ổng hừ một tiếng rồi chỉ bảo:

“Vậy phiền chú Bảy ở lại coi chừng nhé, dẫu sao chú cũng đang không khỏe”

Bảy bại im lìm nãy giờ, lúc này gãi gãi đầu, cười khù khờ bảo:

“Dạ dạ, cũng được, em cũng không biết cái gì”

Tôi thấy thằng Bảy như thế mà thương, nó đúng như cái tên nó, Bảy bại, thằng sống có tình có nghĩa nhưng khờ quá, toàn bị người ta áp đặt, tuy là chuyện này là tốt cho nó. Nhưng nhớ sau này, nhiều chuyện ai mà biết được.

Thế rồi cả đám quyết định, tôi đi xuống trước, Tư Huyền theo sau, Trung tài và cô Mai lần lượt đi chót.

Cái tiếng khóc oe oe vốn nãy giờ đã không còn, nhưng tôi vừa leo xuống hang thì tiếng khóc ấy lại vang lên. Cái đuốc vẫn cháy phừng phực dưới đất, ánh sáng hắt lên cái xác vàng làm cho cái xác như thể còn sống vậy. Tiếng oe oe cũng âm ỉ vang vang như thể cảnh báo chúng tôi vậy.

Phần 20

Tôi cúi người nhặt cây đuốc lên, lại nhìn về phía khi nãy mình thấy bóng hai đứa con nít. Lúc này nhìn rõ, chỉ thấy có hai cái hũ nhỏ. Cái tiếng oe oe cũng tự lúc nào mà im bật, nhưng nó vẫn cứ lẩn quẩn trong đầu tôi một lúc.

Tôi đứng bất động chờ ba người kia xuống.

Trung tài vừa leo xuống, chân chạm đất là móc sợi dây thừng đeo lưng lỏng ở một bên. Thằng chả nói:

“Nghĩa, phụ tôi trói chặt cái xác lại”

Tôi ngẩn người, lại hỏi:

“Trói cái xác làm gì?”

Trung tài bảo:

“Tục lệ hồi xưa của dân mả rồi, thật ra cũng chẳng làm cái gì, nhưng trói cái xác lại thì mình hốt đồ đạc của người ta vẫn dễ hơn. Chú cứ tưởng tượng là vào nhà người sống trộm đồ, thằng chủ nhà thấy chú vào, chú phải bắt trói nó lại rồi mới rinh đồ đi đc chứ”

Tôi không thể không cười với câu nói của Trung tài. Tôi chẳng nói gì, cầm lấy một sợi dây, cùng Trung tài tiến đến cái xác.

Trung tài lúc này lại đưa tôi một cặp bao tay:

“Đeo vô, đừng để hơi người chết chạm vào người”

Tôi cũng hiểu, liền đeo bao tay vào.

Tôi nắm lấy tay vàng vàng của cái xác rồi bẻ ngược ra sao, nào ngờ vừa chạm vào thì thấy nó cứng như đá. Da thịt tuy còn đàn hồi nhưng ráng hết sức vẫn không dịch nổi cái tay. Nhìn qua Trung tài thấy ông cũng nhăn trán như tôi.

Tư Huyền và cô Mai lúc này cũng đã xuống. cô Mai liền hỏi:

“Mấy anh làm cái gì vậy?”

Tư Huyền lên tiếng:

“Nó làm gì kệ nó, thắc mắc nhiều làm cái gì, miễn lấy đồng đen ra là được”

Cô Mai bảo:

“Tôi hỏi mấy người kia thì liên can quái gì đến ông?”

Tư Huyền nói:

“Nhưng mà nói ...”

Tôi không thể chịu được hai người, đang ở cái chốn này mà còn tâm trạng cãi nhau. Tôi gào lên:

“Im mệ hai người giùm tôi đi”

Âm thanh cứ ong ong một lúc trong hang, rồi dần cái bầu không khí im lặng đặc quánh trở lại.

Trung Tài lắc lắc đầu nói:

“Khó rồi, cái xác này nghi là có vấn đề lắm. Giờ dám liều thì mỗ bụng lấy đồng đen luôn, khỏi phải trói gì nữa”

Nghe tới hai chữ

“mỗ bụng”, tôi lập tức cứng người, tim đập âm ầm, tôi chẳng biết phải mình nghe nhầm không

nữ, tại sao lại mổ bụng. Tôi lập tức hỏi:

“Mổ bụng? Là sao ? Tự nhiên mổ bụng ?”

Tư Huyền gật đầu, trả lời tôi:

“Ờ, là mổ bụng cái xác. Để luyện Thiên Linh Cái đến mức cuối cùng thì người luyện phải nuốt đồng đen, chỉ có cách mổ bụng cái xác, moi ruột ra tìm đồng đen thôi”.

Tôi quay sang nhìn cô Mai đứng sau Tư Huyền, dưới ánh đuốc rừng rực, mặt cô nàng lúc này bình tĩnh đến lạ. Tôi còn cứ tưởng là cô nàng phải xanh mặt, run cầm cập như tôi bây giờ cơ chứ. Tôi lắp bắp nói:

“Sao.. mấy ông... không nói từ đầu?”

Tư Huyền quay cái bản mặt cáo già của thằng chả sang tôi cười cười rồi bảo:

“Tao tưởng mày biết”.

Tôi lúc này bực lên, bảo:

“Biết con mẹ nó chứ biết, người đã chết mà mấy ông còn mổ bụng, lôi ruột”.

Tưởng tượng đến cái cảnh, cái xác vàng vọt bị mổ bụng, ruột gan lôi ra hết tôi thấy muốn nhức cả đầu.

Trung Tài nghiêm mặt nói:

“Mẹ nó, bây giờ mày muốn thằng Bảy sống ko? Mày muốn còn mạng để về đoàn tụ với con gái mày không? Nói tao xem, cái này nó cứu mày đó, người đã chết sống cũng ko sống lại đc, mày quan tâm làm gì?”.

Tôi nghe Tư huyền nhắc đến con gái và thằng Bảy, thở dài chẳng nói gì.

Thế rồi ba thằng, mang bao tay vào. Tư Huyền nói:

“Mày với thằng Trung, vịn chặt cái xác, còn anh thì mổ bụng, lôi đồng đen ra”.

Kế hoạch chỉ như vậy, tôi và Trung Tài bưng cái xác đặt xuống sàn cho nó nằm ngửa ra đất. Hai thằng ráng sức vịn thật chặt cái xác. Tư Huyền cầm con dao đi rừng thọt một đường từ điểm cách rốn một tấc xuống tới hạ bộ.

Con dao đâm vừa lút cán, thì nước dịch vàng vàng từ vết đâm chảy ra. Mùi hôi thối sộc vào mũi muốn chóng mặt, thứ nước vàng vàng đặc sệt chảy một lúc nhiều. Đến khi Tư Huyền mổ toạc cái bụng ra thì mới thấy, trong cái bụng đó không hề có một cái nội tạng nào.

Chỉ còn là thứ nước vàng sền sệt lỏng bõng trong khoang bụng. Cũng chẳng thấy đồng đen đâu.

Tôi chịu không nổi, nhìn đi chỗ khác. Lúc này nhìn tứ phía, lại không thấy cô Mai đâu. Tư Huyền chột lên tiếng:

“Thằng kia, nhìn cái gì vậy, mày nghiêng xác đổ cái nước dịch ra coi”.

Tôi nghe Tư Huyền nói, liền cúi xuống cố gắng lấy thế, cùng Trung Tài nghiêng cái xác ra một

bên. Nước dịch vàng sệt cứ chảy từ từ ra ngoài, thứ nước này chảy ra ngoài, chạm không khí chẳng được bao lâu thì nó biến thành màu đen đặc quánh. Con dao của Tư Huyền lúc này nhìn lại cũng bị thứ nước đen kinh tởm kia ăn mòn muốn chảy ra theo.

Tư Huyền nhìn con dao mà run run:

“Ghê thiệt, má nó, con dao mà bị nó ăn mòn nát luôn”.

Chợt nghe tiếng kim loại chạm vào sàn. Ba thằng nhìn lại thì thấy cuối cùng cái thứ gọi là đồng đen cũng theo dòng nước vàng sền sệt lọt ra ngoài. Tôi thấy nó là một viên đá nhỏ, sần sùi nhưng đen bóng. Viên đá to độ cỡ ngón chân cái, nhìn viên đá đen thui mà tự nhiên tôi có cảm giác mình từng gặp qua nó ở đâu rồi, nhưng bây giờ chưa thể nhớ ra.

Tư Huyền nhanh tay cầm nó lên, cười nói:

“Cuối cùng, nó đây rồi”

Thằng chả liền móc ra cái khăn rằn chùi hết thứ nước vàng đang chuyển dần sang đen, bám trên viên đồng đen kia. Rồi ổng quăng luôn cái khăn, lại móc trong túi quần một miếng vải trắng. Tôi thấy trên tấm vải có vẽ bùa vẽ chú gì đó, chắc là do Tư Huyền chuẩn bị từ trước. Lúc này đã lấy được đồng đen, cả đám thở nhẹ, như vậy là chuyển đi này nhanh và an toàn hơn nhiều những dự định mà cả bọn đã tính. Tôi bất giác nghĩ đến gặp lại con gái, cười cười một mình. Cả đám định đứng lên rồi kêu cô Mai trở về.

Vừa lúc đứng lên thì có tiếng

“A”

một cái, là của cô Mai.

Cả đám, quay nhìn theo hướng phát ra âm thanh. Thì thấy cô Mai đang đứng ngay gần hai cái hũ nhỏ ở góc hang. Cô Mai gương mặt hoảng sợ nhìn chúng tôi, nói chẳng nên lời, chỉ tay vào vách hang.

Tư huyền chủi:

“Con mẹ nó, vụ gì nữa?”

Cả đám đi đến chỗ cô Mai, cô mới nói:

“Mấy anh coi”

Nhìn theo hướng tay cô Mai chỉ, mới thấy ở vách hang lại có một cái hang nhỏ nữa. Ánh đuốc không thể soi vào bên trong, như thể toàn bộ cái hang là một cái lỗ đen, nuốt trọn ánh sáng vậy.

Trung tài bình thản nói:

“Có cái gì đâu? Chỉ là một cái hang khác thôi”

Cô Mai lắc đầu quây quây bảo:

“Không phải, khi nãy, tôi thấy có bóng hai đứa con nít bò bò vào trong cái hang này”

Tôi lắc đầu:

“Thì kệ nó, mình đã lấy được đồng đen, em còn quan tâm làm cái gì cho mệt”

Trung Tài gật đầu:

“Ừ, thằng Nghĩa nói đúng, đã lấy được thứ cần lấy, đi ra cho rồi, ma quỷ nó chui vào đâu thì kệ nó”

Tư Huyền thì im lặng, thằng chả lững thững đi về cái hố, Trung tài và tôi cũng quay đi luôn. Cô Mai chột chạy lên trước, nói:

“Cho tôi ra trước đi, tôi không muốn đi sau chót nữa”.

Cả đám cười cười, Tư huyền lúc này lại vui vẻ nói:

“Rồi, cô đi trước đi”

Cô Mai lập tức leo lên, động tác rất mau lẹ. Lúc sau, cả đám cũng lục đục đi lên, tôi đi sau chót.

Vừa leo lên gần miệng hố thì nghe tiếng Tư Huyền chửi:

“Con mẹ mày, con tráo trở”.

Tôi vừa ló đầu ra khỏi hố thì thấy cảnh tượng khó tin đập vào mắt. Cô Mai một tay cầm khẩu súng lục chĩa vào đầu thằng Bảy, còn tay kia thì cầm khẩu Rulo mà Tư Huyền đã cướp từ cô Mai lúc trước, bây giờ lại chĩa vào đám Tư Huyền. Cô nàng nhìn thấy tôi, thì từ trên nhìn xuống bảo: “Anh Nghĩa, tôi khá thích anh, nhưng tiếc đây là việc làm ăn, chỉ là làm ăn thôi, nên anh cảm phiền xuống lại cái hố kia giùm tôi”.

Tôi chửi thầm mẹ nó con nhỏ này, thì ra Tư huyền đoán đúng ý định của nó. Tôi chẳng nói gì, hừ lạnh một tiếng vẫn đứng im, nhìn chăm chăm vào cô Mai.

“Anh xuống mau đi, không thôi anh Bảy của anh ăn đạn đấy”.

Tôi nhìn sang Tư Huyền và Trung Tài, hai thằng chả cũng hằm hằm im lặng. Tôi chẳng còn cách nào khác, chui lại xuống hang. Ở dưới hang, nghe thấy phía trên cô Mai nói:

“Bây giờ lần lượt từng người đi leo xuống dưới”.

Tôi đứng dưới cái hang, lòng tức muốn trào máu, con nhỏ đó thật không ngờ nó lại ma mãnh đến thế. Tức chẳng nói thành lời, lòng ngực muốn vỡ ra vậy.

Một lúc sau cũng thấy Tư Huyền, Trung Tài, Bảy bại lần lượt trèo xuống. Sợi dây thừng sau đó cũng bị cắt đứt, rơi luôn xuống đất. Cô Mai trước khi đi còn quay lại nói:

“Chỉ là làm ăn thôi”.

Bốn thằng dưới cái hang, ai cũng tức muốn phun máu. Tư huyền và Trung tài chửi những câu tục tĩu và độc ác nhất có thể, nhưng riêng Trung tài có lẽ là ức chế nhất, ổng nói:

“Tao mà bắt được con nhỏ đó, tao nhai thịt nó”.

Tôi và thằng Bảy chỉ đứng im, nhìn thằng Bảy mặt nghếch ra. Chắc đây là lần đầu tiên nó biết lòng dạ con người như thế nào.

Chợt gió từ đâu ù ù qua miệng hố, tiếng khóc trẻ con lại oe oe từ một góc hang.

Phần 21

Tôi nghe tiếng khóc mà rùng mình. Không khí xung quanh lại đặc quánh. Thằng Bảy lúc này lại ho khụ khụ mấy cái, rồi khạc ra một ngụm đờm đen, mặt nó xanh rờn. Tôi nhìn sang Tư Huyền và Trung tài, hai ổng, ông nào nhìn cũng như sát thần, chắc còn đang tức lắm.

Vấn đề bây giờ là nghĩ cách thoát khỏi cái hang càng sớm càng tốt, phải tìm cho được đồng đen. Thằng Bảy chỉ còn có thể sống được khoảng hơn hai ngày, tôi nghĩ đến chuyện đó thì thấy lòng như lửa đốt, tình thế lại càng phải gấp rút. Nhưng bây giờ chẳng có thứ gì, bốn thằng, không đồ ăn thức uống, chỉ có hai cây rựa và một con dao găm, cùng sợi dây thừng khi nãy bị cắt rơi xuống, và ánh sáng thì chỉ có hai cây đuốc.

Một cây lúc nãy tôi cầm xuống, một cây của Tư huyền. Chẳng biết làm sao để thoát ra khỏi đây. Tôi nhìn lên cái hố, nó cách khoảng chừng gần năm mét. Tôi thở dài ngồi ngẫm nghĩ cách thoát ra

Tư huyền và Trung tài lúc này cũng thôi, chẳng buồn chửi nữa. Hai người chắc cũng đang im lặng suy nghĩ.

Quả thật muốn im lặng nhưng không được, cái tiếng khóc oe oe của trẻ con cứ như là sương mờ, lúc ẩn lúc hiện. Nó vang vẳng vẳng bên tai đó, như thể bị ảo thanh vậy.

Tôi thở dài, tự dưng nhớ tới hai cái hũ ở góc phòng, không biết nó chứa thứ gì trong đó. Nhưng vì một phần tò mò, một phần nghĩ rằng biết đâu có thứ gì có ích để giúp mình thoát ra khỏi đây, nên tôi gọi thằng Bảy:

“Em, mà coi hai cái hũ đằng kia kìa”

Dưới ánh đuốc lặc lè, bóng hai cái hũ in vào vách hang chập chờn, nhìn bình thường thì chẳng có gì. Nhưng trong khung cảnh này, tôi cảm giác như nó có hình thù gì kì dị lắm.

Thằng Bảy quay nhìn, bảo tôi:

“Có cái gì ở đó”

Tôi nhún vai, nói:

“Anh đâu biết, anh với mà tới mở ra thử coi”

Trung tài lúc nền tròng mắt nhìn tôi bảo:

“Đừng có điên ông ơi, ở mấy cái chốn này, ông mần bậy bạ dễ chết lắm đó”

Tư Huyền chau mày cũng nói:

“Ừ, mà ngồi im đi, nghĩ cách xem làm sao thoát ra khỏi chỗ này”

Tôi nhìn lên trần hang, cái lỗ nhỏ nằm ở giữa trần hang, không có chỗ nào để bám vào leo lên được. Xung quanh cũng không có thứ gì có thể kê mà leo lên cả. Tôi ngán ngẩm lắc đầu, nhìn thấy sợi thừng. Tôi nói:

“Thử cột cây đuốc vào, quăng lên thử xem”

Tư Huyền cười cười, lúc này nụ cười của ông có vẻ chán nản ghê lắm. Trung tài chợt nói:

“Khó lắm, nhưng cứ thử xem”

Nói xong, tôi vừa định dập ngọn đuốc. Tư Huyền cản lại, ông bảo:

“lấy đồng xương ống chân đằng kia kìa”

Nói xong, ông chỉ về hướng chất một đồng xương khô ở góc hang. Tôi đến, nhắm mắt lấy đại một cái ống xương giò, rồi cột vào dây thừng.

Tôi ra sức chọi lên, nhưng lần nào không chạm vào vách cái huyết, thì cũng vì khúc xương dài không có trọng tâm bay trượt đi, ném hơn chục lần thì mồ hôi đã nhễ nhại.

Tới phiên Trung tài, ông ném rất hay, nhưng cũng bị tình trạng tương tự như tôi, chọi được năm sáu lần thì cuối cùng, khúc xương cũng đã mắc ngang qua cái huyết. Trung tài giật giật thử dây, thấy có vẻ chắc, thẳng chả thử đu người lên trên, ông đu được nửa đường thì khúc xương chịu không nổi gãy làm đôi.

Kể cũng đúng, xương tuy chắc, nhưng đã qua thời gian rất dài tất nhiên cũng không còn sự cứng chắc phần nào.

Tư Huyền thì khỏi nói, thẳng chả cái gì cũng hay, nhưng hễ kêu ông động đến cái gì mà có từ “Ném”,

“chọi”

ở trống là thẳng chả bất lực. Đó là lý do khi nãy ông cứ cười cười mà chẳng nói gì.

Cả đám lực bất tòng tâm, đành ngồi im nghĩ lấy hơi một chút rồi sẽ tính tiếp. Tôi lại nhìn sang chỗ hai cái hũ, lần này quyết định sẽ đến mở xem nó có gì ở trống.

Tôi đứng lên, kêu Bảy bại đi cùng. Hai thẳng cùng định đến mở nắp hai cái hũ nhỏ. Tư Huyền và Trung tài đều nhìn theo, nhưng chẳng nói tiếng nào.

Tôi từ từ tiến đến hai cái hũ, chợt nghe có tiếng sột soạt, rồi chẳng có gì nữa. Tôi đứng trước hai cái hũ, vừa định mở nắp ra xem thì lại nhìn ngang vào trong cái hang đen ngòm. Chợt thấy lạnh người, trong hang thấy hai cái bóng trẻ con đứng bất động, như thể đang từ trong cái hang tối đó quan sát nhất cử nhất động của chúng tôi.

Thằng Bảy chưa thấy tôi động tay nó cũng chưa làm.

Tôi nói nhỏ thẳng Bảy:

“Mày nhìn vào hang thử coi”

Thằng Bảy quay đầu vào nhìn. Bất chợt hai cái bóng đó chạy hút vào trong vùng tối, tôi nghĩ thầm đúng thật là có trẻ con ở trong này. Tôi quay qua, gọi Tư Huyền và Trung tài:

“Hai ông, lại đây xem”

Tư Huyền và Trung tài gương mặt cau có, từ từ tiến lại gần. Bốn người đứng trước cái cửa hang

tối. Tôi nói:

“Bên trong hang khi này có bóng hai đứa con nít”

Tư Huyền và Trung tài cùng lúc chau mày. Tư Huyền bảo:

“Mày nhìn kiểu gì mà thấy có hai đứa con nít?”

Tôi bảo:

“Em thề với anh đó, khi này rõ ràng, có cái bóng người, lùn lùn, có điều tối quá, ánh đuốc soi không tới. Em chỉ nhìn thấy cái phần đầu, ko thấy hết được”

Tư Huyền gãi đầu, thở dài nói:

“Mẹ nó, chẳng biết ma hay quỷ nữa đây”

Trung tài tự dựng gương mặt đăm chiêu, ổng thề lưỡi rồi hít hít mấy hơi, bộ dạng rất kì quặc.

Đoạn, Trung tài nói:

“Chỗ này sẽ có lối thông ra ngoài, từ trong hang thổi ra một luồng khí nhẹ lắm, đảm bảo cái chỗ này thông với bên ngoài. Bây giờ mình đi luôn, hay sao?”

Biết có cơ hội, tất nhiên là tôi cùng thằng Bảy đều đồng ý.

Tư Huyền nói:

“Ờ, thì đi, chứ giờ làm sao giờ”

Tôi nhìn ra lại cái cột sáng chiếu từ cái hố xuống. Giờ này chắc đã là giữa trưa rồi, chỉ cầu mong sớm ra khỏi chỗ này. Tôi thở dài, nhìn qua thằng Bảy, mặt nó đầy lo âu. Tôi trấn an nó:

“Đi thôi em, mình ra khỏi hang rồi đi tìm con nhỏ tráo trở kia lấy lại đồng đen là mày không sao đâu, tin anh đi”

Thằng Bảy cười cười, cũng chẳng nói gì. Tôi quay nhìn Trung tài và Tư Huyền nói:

“Đi thôi”

Tư Huyền cùng tôi cầm đuốc đi vào, lách qua cái vết nứt nham nhở trên vách động. Cái vách dư cho một người đi qua.

Tôi đi trước, vừa lách vào cái hang tối, ánh đuốc rọi vào thì thấy cái hang này rất rộng, ánh đuốc không thể soi hết cả hang được, nên tôi đoán hai đứa con nít kia chắc ẩn núp đâu đó.

Một lúc sau thì Tư Huyền, Bảy bại và Trung tài cũng đã vào. Hai ngọn đuốc sáng, cũng làm cái động rõ hơn phần nào. Cả đám từ từ lần mò theo vách hang, thấy trên hang có vẽ vô số hình bùa chú, lại có vẽ hình một con vật kì dị, nhưng phần do ánh đuốc lắt lư khó nhìn, lại thêm qua năm tháng những hình vẽ đã phai mờ dần, nên tôi cũng không thể thấy rõ được.

Tôi nghĩ bụng, không ngờ ở núi Cấm lại nhiều thứ ẩn tàng như vậy, đúng là chưa đi đến nơi chưa thể biết, chưa tận mắt nhìn chưa thể tin.

Chúng tôi đi một lúc, lại nghe có tiếng oe oe phát ra từ phía sau. Lập tức bốn thằng đều quay lại nhìn, thì tiếng oe oe lại im bật.... Ánh đuốc chỉ có thể soi tầm hai ba mét, còn xa hơn thì chẳng

thể. Tôi lại có thứ linh cảm, ở chỗ này không chỉ có bốn người chúng tôi, mà còn có thứ gì khác nữa.

Tôi nhìn sang Tư Huyền, thấy trán ổng đổ mồ hôi hột. Trung tài và Bảy bại cũng chẳng khác hơn, ai cũng đang trong sự căng thẳng vô cùng. Lúc này Tư huyền mới nói:

“Đi tiếp thôi”

Đi thêm một đoạn, Tư Huyền tự dừng nứu tôi lại. ổng run run chỉ về phía trước... ổng nói:

“Mày nhìn kỹ giùm tao... có phải đằng kia có người ko?”

Tôi nhìn theo hướng tay Tư Huyền, bất giác tim đập ầm ầm... Trước mặt, cách chỗ chúng tôi khoảng bốn mét, xuất hiện một gương mặt người trắng bệch... Đảm bảo là mặt người, không phải ảo ảnh.

Phần 22

Cái gương mặt vô cảm lù lù giữa bóng đêm, ánh đuốc chỉ vừa đủ sáng để có thể nhìn thấy người đó. Tôi chẳng hiểu vì sao ở đây lại có người, vừa định mở miệng nói thì gương mặt lại lùi về trong bóng tối.

Tôi vừa định chạy đuổi theo, thì lập tức nghe tiếng la lớn... là tiếng của thằng Bảy la lên ngay sau lưng. Tôi lập tức quay lại, thì hình ảnh cuối cùng chỉ thấy cặp chân đang giẫy giụa của thằng Bảy đang bị kéo vào trong bóng tối.

Máu tôi đông lại trong khoảnh khắc, cái hang tối om này không biết có thứ quái quỷ gì nữa. Tôi lập tức cầm đuốc đuổi theo. Trung Tài và Tư Huyền cũng ngay sau lưng. Ba người đều móc vũ khí ra.

Tiếng la của thằng Bảy cứ vang vọng khắp hang, tôi không thể xác định được nó ở đâu. Chạy được một lúc thì lại nghe tiếng ré lên, nhưng không phải của thằng Bảy. Tôi lập tức xác định phương hướng, lại chạy về phía phát ra tiếng ré.

Trong hang tối om, ba người chúng tôi chẳng thể biết mình đang ở vị trí nào, chỉ biết lần theo tiếng động phát ra mà hướng đến.

Đi một đoạn, bỗng thấy không khí lại im lặng đến kinh dị. Cả ba người chúng tôi cố gắng thật im lặng để nghe động tĩnh. Tôi chửi thầm trong bụng, địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, vô cùng bất lợi.

Xung quanh cái hang, chúng tôi lâu lâu lại gặp một vài cái hũ nhỏ như hai cái hũ ban đầu đã gặp, nhưng chuyện lúc này chẳng phải là tò mò bên trong nó có thứ gì, mà là thoát ra khỏi đây. Ba người chúng tôi đứng im lặng một lúc, không gian chỉ còn nghe tiếng bịch bịch của tim đập. Lúc này nếu có rơi xuống một cây kim thì cũng có thể nghe rõ. Tôi tự trấn tĩnh, ráng nghe động tĩnh của thằng Bảy. Nhưng lỗ tai cứ ù ù tiếng máu chảy trong huyết mạch.

Chợt nghe bụp một cái. Tư Huyền đứng phía trước tôi bị thứ gì như như cái lưới dãi từ trong

bóng tối phóng ra, cuộn lấy cái đầu thẳng chả, rồi kéo tụt vào trong bóng tối. Cây đuốc trên tay Tư Huyền rơi bịch xuống đất.

Liền nghe sau đó là tiếng vụt vụt của rựa chém vào không khí, lại thêm ánh lửa tóe ra khi rựa chém vào đá.

Sự việc quá nhanh, tôi định đưa tay chụp chân Tư Huyền thì đã thấy ổng bị lôi đi hơn ba mét rồi. Chỉ còn nghe tiếng ư ử và tiếng tay chân quẫy đạp đạp xuống đất.

Trung tài vọt lên, chụp lấy ngọn đuốc vừa rơi xuống đất, ổng chạy dí theo. Tôi cũng lồm cồm ngồi dậy thật nhanh, chạy theo Trung tài.

Đằng trước thì chẳng còn thấy dấu vết Tư Huyền đâu, chỉ còn nghe tiếng thân người bị kéo lê dưới đất nghe rạo rạo, tiếng khắc khắc của thẳng chả.

Hai đứa chạy được một lúc, thì cũng bắt kịp Tư Huyền, thấy ổng bị kéo đi dưới đất, không ngừng giãy giụa, hai tay đưa lên cố ráng gỡ cái thứ gì đó đang quăn lấy ổng.

Chạy tới thêm một đoạn, đã thấy cái lưới đó kéo Tư Huyền lên vách hang. Trung tài nhanh tay, phóng con dao gim chặt vào cái lưới. Chợt nghe bốn bề vang lên tiếng khóc oe oe.

Tôi quăng cây đuốc ra đằng trước, lao người đến chụp lấy hai chân Tư huyền. Trung tài cũng phóng vào níu lại. Cái lực kéo của cái lưới đó mạnh kinh hồn, tôi nắm lấy chân Tư Huyền cũng bị giựt theo lên.

Tôi ráng bám lấy, cố leo đến chỗ cái lưới. Định lấy cây rựa chặt đứt cái lưới cứu Tư Huyền, làm không lẹ thì thẳng chả chịu không nổi, dám nghệt thở chết luôn lắm. Tôi một tay đưa lên níu lấy thắt lưng ổng, chân thì quờ quạng, may sao đạp vào một miếng đá chìa ra. Có thể rồi, tôi lấy hết sức nhún chân, quăng người lên rồi đưa cây rựa chặt thật mạnh vào cái lưới. Chỉ nghe xoạch một cái. Cái lưới chẳng đứt hẳn mà chỉ mới lặc lìa, nhưng cũng may là nó nhả Tư Huyền ra. Cả ba cùng rớt cái bịch xuống đất.

Tôi nhanh chóng lại xem Tư Huyền thế nào, cũng may thẳng chả còn sống. Ho khắc khắc một lúc. Trung tài lúc này cũng lồm cồm ngồi dậy, ổng đi lấy hai cây đuốc lại. Soi rõ thì thấy cổ Tư huyền hằn một vết đỏ. Tôi thở dốc bảo:

“Có sao không anh Tư?”

Tư Huyền trên mặt sợ hãi thấy rõ, vừa xoa xoa cổ, ông vừa thều thào nói chẳng thành câu:

“Mẹ nó.. chạy... lẹ... nó quay lại... bây giờ”

Nói xong là ổng lại ho sặc sụa.

Tôi bảo:

“Mẹ bà, ông đứng nổi ko?”

Tư Huyền lại thều thào nói:

“Ờ ờ... được”

Nói xong ổng ráng đứng lên, phải khụy xuống một hai lần mới đứng nổi lên hẳn

Trung tài nói chen vào:

“Thôi, đi lệ, thằng Bảy giờ chẳng biết sống chết kiểu gì, dám cá là nó cũng bị cái lưới quẩn...”

Đang nói đoạn, Trung tài hét lên:

“Đứng dậy lệ”

Nghe Trung tài hét lớn, Tư Huyền cùng tôi lập tức đứng dậy liền, nhìn về phía sau... Lại thấy cái gương mặt người trắng bệch, nhưng lần này thì cái miệng đầy máu tươi. Cái gương mặt chẳng biểu lộ cảm xúc gì, cứ chăm chăm nhìn ba thằng.

Trung tài cực lệ, cầm cây rựa phóng thẳng tới cái gương mặt đó.

Trong chớp mắt, nó lại lui vào trong bóng tối, chẳng thấy tăm hơi, chỉ còn nghe tiếng kim loại rơi xuống đất khô khốc. Tôi nói:

“Cái thứ quái quỷ gì vậy?”

Trung tài bảo:

“Dám là Thiên Linh Cái lắm”

Tôi chẳng rành mấy vụ này, nên cũng không nói gì. Trung tài từ từ tiến lại nhặt cái rựa rồi cả ba lại lần mò đi tiếp, lúc này thì nghe có tiếng ho the thé. Tôi vội mừng, biết đâu là thằng Bảy. Cả đám đi về hướng phát ra âm thanh, đi một lúc mới thấy có bóng người nằm vật vã trên đất. Tôi vội chạy lại gần, đúng là thằng Bảy.

Nhưng sao mặt nó tím tái, một bên vai máu chảy loang lổ, mép miệng thì cứ ọc ọc ra một đồng thứ chất màu đen tanh tươi. Gần nó có mấy cái hũ vỡ, bên trong lúc nhúc những con sâu trùng màu đỏ, mấy con sâu trùng này bám đầy trên người thằng Bảy hút máu. Tôi vội đưa tay phui bay đồng sâu trùng kì quái đó xuống đất rồi đập bẹp, tôi lay lay thằng Bảy:

“Bảy ơi, mày sao vậy em?”

Thằng Bảy há họng, chẳng nói được tiếng nào. Tư Huyền và Trung tài, hai người trên gương mặt đều tỏ sự khiếp đảm.

Toàn thân thằng Bảy lạnh buốt. Hai con mắt nó trợn ngược, nó ráng ú ớ nói cái gì đó. Tôi bảo:

“Mày ráng lên em, mẹ nó, mày ráng lên”

Tôi vội ôm thằng Bảy ngồi dậy, chột nó vỗ vai tôi một cái rồi ráng đưa cái tay như muốn cứng đờ chỉ lên phía trên.

Tôi liền ngửa đầu lên, lập tức thấy bên trên. Nhờ có ánh đuốc, tôi thấy trần hang cũng chỉ có bốn năm mét, phía trên tôi là một người con gái khỏa thân. Bụng bị xé toạc bởi vô số những cái dây leo. Toàn thân cô gái đó dính chặt vào vách đá, nhìn kỹ mới thấy có vô số những cái rễ cây mọc dưới lớp da. Từ trong bụng tủa ra hai sợi dây leo lớn, độ cỡ bằng một cái đầu người.

Tôi kinh dị nhìn cái thứ đó... Bất chợt, hai sợi dây leo lớn động đậy. Tôi biết là sắp có chuyện

chẳng lành, vội ôm thẳng Bảy, lúc này nhìn lại thì thấy nó đã tắt thở. Tư Huyền và Trung tài cũng như tôi, biết rằng không sớm thoát khỏi chỗ này càng mau thì rất có thể sẽ chẳng còn mạng đâu nữa. Tôi thấy thẳng Bảy đã chết, lòng đau như cắt, mất đi một thẳng anh em, tôi chịu không nổi.

Nhưng cũng ráng nín nhịn, ôm xác thẳng Bảy rồi ráng chạy ra chỗ đó.

Nào ngờ tôi vừa công cái xác thẳng Bảy lên, thì bỗng từ hai bên tả hữu, xuất hiện hai gương mặt trắng bệch, cả hai đều miệng dính đầy máu tươi.

Tôi nhìn sang Tư Huyền và Trung tài, mặt ông nào cũng tái mét, không còn giọt máu.

Hai cái gương mặt lúc này tiến đến gần. Lúc này tôi mới thấy, thì ra đó không phải là người, mà là một thứ quái dị.

Đó là hai cái xác con nít, bị sợi dây leo đâm vào từ lỗ hậu môn. Tôi lúc này mới kinh hồn, hiểu ra rằng, ông thầy bùa luyện Thiên Linh Cái này độc ác vô cùng. Đây chính là thứ bùa Thiên Linh Cái, kết hợp với Khiển Thân Ngải.

Tương truyền có giống ngải rất tà, gọi là Khiển Thân Ngải, luyện loại ngải này có thể dùng để điều khiển xác chết, sai khiến cái xác đi làm việc như người hầu cho người luyện ngải. Nếu người luyện ngải mà không cao thâm thì thể nào cũng bị ngải làm cho điên điên khùng khùng. Và phần giống ngải này rất tà rất ác, nên chẳng ai luyện nó, ngải sư thấy giống này cũng đem thiêu hủy chứ không để cho nó sống. Nào ngờ đâu, ở đây chúng tôi lại gặp phải thứ ma dị nhất trần đời này.

Thiên Linh Cái là cần linh hồn của hai cái bào thai, một nam một nữ... Nếu là song sinh thì càng tốt, và ông thầy bùa ở trong động này đã luyện Thiên Linh Cái từ một cặp song sinh. Chắc có lẽ chưa thỏa mãn, lão già ấy đã ướp cái xác của người mẹ vào Khiển Thân Ngải, để rồi luyện ra cái thứ quái dị hỗn tạp của

“Bùa Ngải”

này...

Tôi nghĩ mà lạnh người, không ngờ trên đời lại có kẻ độc ác đến như thế.

Nhưng chuyện gấp lắm rồi, cũng không thể nào mà ngồi cảm thán được, tôi tức tốc cầm cây rựa. Trên lưng công xác thẳng Bảy, định lao ra chém giết mở đường thoát thân.

Tư Huyền tay cầm cây rựa cũng run run, Trung tài thì có vẻ tâm trạng hiện tại đang tốt nhất trong ba người.

Cả ba nhìn nhau, Tư Huyền nói:

“Chạy”

Lập tức cả ba lao mình chạy thật nhanh, liền thấy hai cái mặt của hai sợi dây leo há hòng, bắn ra cái lưới dài lằng ngoằng định cuốn lấy chúng tôi.

Tôi vừa thấy cái lưới đến trước mặt, nghiêng người né qua. Nhưng do công xác thẳng Bảy, động tác bị chậm lại, lập tức bị cái lưới quấn một vòng vào eo giựt đi.

Lúc này Tư Huyền một tay cầm đuốc, một tay cầm rựa chạy lên, chém một nhát thật mạnh cắt đứt cái lưới. Từ trong cái lưới phụt ra một thứ nước màu xanh lá. Tôi chẳng quan tâm, lại chạy tiếp. Trung tài cũng vừa bị một cái lưới của cái đầu kia quấn vào tay, nhưng thẳng chả mau lẹ lắm, cũng chặt đứt một cái lưới.

Mỗi lần như vậy là lại nghe tiếng ré lên rợn người. Tôi lúc này chẳng biết lấy sức lực từ đâu mà chạy không biết mệt, Ba đưa ráng chạy thật nhanh, chạy dọc vách hang một lúc thì chợt nghe có tiếng nước chảy. Trung tài cười lớn:

“Mẹ nó, thoát rồi, thoát rồi”

Nhưng chuyện đâu có đơn giản như người ta nghĩ. Cái thứ Khiển Thây Ngải kia chắc chắn là rất lâu rồi không được cho ăn, bây giờ nó thấy người sống thì dễ gì bỏ qua. Hai sợi dây leo mặt người kia đang vươn đến gần sát đám của tụi tôi lắm rồi. Cái thứ này dao chém nó cũng chẳng nhằm nhò gì, chỉ có may ra đốt trụi nó đi thì mới được. Nhưng bây giờ có cái gì đâu để mà đốt, chỉ còn có hai cây đuốc gần cháy hết, đành biết cắm đầu mà chạy thật nhanh thôi.

Càng chạy thì càng nghe tiếng nước chảy róc rách rõ hơn. Tôi tự dừng lại có thêm nghị lực, phóng thật mau, nhưng nào ngờ đang chạy thì bị vấp phải hòn đá. Trên người mang xác thẳng Bảy vừa nặng, lại mất thăng bằng, tôi bổ nhào ra đất, lăn vòng ba bốn cái.

Tư Huyền và Trung tài đồng loạt nói:

“Chết mẹ rồi”

Mở mắt ra thì thấy hai gương mặt trắng bệch đã đưa đến cách mặt tôi không đầy hai gang tay. Tôi chẳng có vũ khí trong tay, Tư huyền và Trung tài cách đó cũng hai mét, không thể đến cứu kịp. Tôi chợt nhớ tới cái nanh hổ, vội móc nó ra, đâm thẳng vào cái dây leo mặt người đó. Đâm liền hai phát. Tiếng ré lên nghe chói cả tai. Sợi dây leo liền thu lại

Phần 23

Thấy sợi dây leo thu về rồi, tôi lập tức trở mình. Trung tài và Tư Huyền cũng ngay lập tức chạy xô đến bảo vệ.

Tôi vác thẳng Bảy lên vai rồi chạy về hướng nghe tiếng nước chảy. Tư Huyền chạy đằng trước, Trung tài chạy phía sau. Hai người vừa chạy vừa coi chừng.

Ba chúng tôi chạy một đoạn thì đến rất gần tiếng nước chảy. Chưa kịp mừng thì cái dây leo đầu người kia lại trờ tới trước mặt. Lần này nó nhắm vào Tư huyền đang đi phía trước.

Thằng cha này đúng là dân giang hồ không biết sợ trời sợ đất, ổng như nổi khùng, cầm cây rựa, gào lên một tiếng rồi lao tới bổ nửa cái đầu người kia ra, thứ nước màu xanh phụt ra khắp nơi.

Tôi mừng thầm, cái đầu bị bổ làm đôi, nhìn rõ còn thấy cả xương sọ người.

Tiếng ré vang lên nghe rợn, nhưng lần này cái thứ đó lại không rút về nữa. Mà nó phóng đến, húc thẳng vào bụng Tư Huyền. Tôi không thể ngờ lão thầy bùa này có thể luyện được đến mức biến Khiển Thây Ngải và Thiên Linh Cái trở thành cái thứ thực thể sống và biết “liều mạng” như thế này.

Chợt lúc này lại nghe có tiếng khóc oán than của phụ nữ.

Không gian lúc này hỗn độn đến kì quái, tiếng khóc ré của con nít, tiếng khóc oán than của phụ nữ. Toàn bộ không khí đặc lại một mùi bi thảm và ghê rợn.

Tư huyền bị húc văng ra đất, lập tức lồm cồm ngồi dậy, ổng cầm cây đuốc, quơ ngang, đập vào cái đầu làm nó vẹo sang một bên. Ánh lửa lắc lư, làm ánh sáng lúc tỏ lúc mờ. Chỉ thấy thẳng chĩa như điên cầm rựa chém liên tục vào cái dây leo.

Trung tài cũng chẳng ngần ngại nữa, cũng lao vào chặt chém. Tiếng ré tiếng khóc hỗn tạp càng lúc càng to, càng lúc càng thâm thẳm. Tiếng khóc thì tựa như tiếng vợ khóc tang, tiếng con khóc mẹ... vô cùng thảm thương.

Tôi hét lớn:

“Lo chạy đi, chém nó làm cái gì?”

Tôi vừa nói xong, lập tức nghe

“bụp”

một tiếng, cái sợi dây leo thứ hai đã đánh hất Trung tài văng ra một góc, nó vừa hất được

Trung tài xong, cũng đưa mình định cuốn luôn Tư Huyền.

Nào ngờ Tư Huyền lúc này ổng đã nổi máu, xoay người cầm cây rựa bổ luôn cái đầu cây leo thứ hai.

Lại thêm tiếng ré lớn nữa. Chợt lúc này toàn hang động rung lên như động đất. Trần hang rơi xuống những viên đá lớn làm bụi bay mù mịt.

Khung cảnh bắt đầu tối om, ánh sáng của hai ngọn đuốc lúc này cũng chỉ mờ mờ, cuối cùng cũng chẳng thấy nữa.

Đùng đùng mấy cái, liền mấy hòn đá từ trần hang rơi xuống sát bên tôi. Đất cát bay tứ tung

Tiếng ré tiếng gào khóc cùng tiếng đá rơi hòa trộn thành một thứ tạp âm đến đáng sợ.

Toàn thân tôi run lên bởi trận động đất, tôi vôi vác thẳng Bẩy lên, lúc này cũng chẳng biết chạy đi đâu nữa. Tôi gào lên:

“Tư ơi”

“Nghĩa, mày đâu?... Nghĩa ơi”

Là tiếng Tư Huyền, nhưng bây giờ âm thanh đó quả thật tôi không biết nó phát ra từ đâu nữa.

Bây giờ trong đầu chỉ còn phải nghĩ điều duy nhất là toàn mạng thoát ra khỏi chỗ này. Tôi nghĩ

đến phải lập tức tìm lấy con suối ngầm. Tôi vẫn gào lên:

“Tur ơi, anh đâu ?”

Tiếng Tur Huyền gào lên đáp lại, tôi chẳng thể nghe rõ được.

“Nghĩa.... Mà... Á”

Liền sau đó là một sự rung chuyển mạnh, nghe tiếng

“Á”

của Tur Huyền là tôi biết ổng có chuyện rồi. Nhưng trong lúc hoảng loạn thế này, nhìn bốn bề tứ phía, toàn là tiếng ầm ầm đá rơi, bụi đất bay khắp nơi. Chợt tôi thấy một góc có ánh sáng lóe lên như ánh lửa, tôi vội mừng, cố gắng vác thẳng Bảy chạy thật nhanh về hướng ánh lửa.

Chạy một đoạn thì từ bên trên nghe đùng một cái, cảm thấy có một hòn đá lớn vừa rớt ngay trước mặt mình. Tôi run người, nếu mà chạy nhanh hơn chút nữa thì bỏ mạng rồi.

Nhưng tình trạng bây giờ cũng không có thời gian để mà sợ nữa. Chợt lúc này nghe tiếng nước chảy lại rõ hơn, ánh lửa lập lòe kia chắc là của đám Trung Tài và Tur Huyền. Tôi nghĩ bụng chắc hai người đó đã tìm ra lối thoát. Tôi vừa chạy vừa gào:

“Tur Ơi, Trung Ơi...”

Chạy một mình đã mệt, vác thêm cái xác Bảy bại, làm tôi càng chạy chậm hơn. Hai bắp giò lúc này nhức kinh khủng, mồ hôi đổ mặn cả môi.

Tôi gào đến ho mà không có ai đáp lại, chạy thêm một đoạn, nghe tiếng nước chảy lớn, tôi lại có thêm động lực, vừa chạy được vài bước nữa thì bị hụt chân. Rớt thẳng xuống, lòng ngực tôi muốn nháy ra ngoài. Tôi ráng níu thật chặt thẳng Bảy vào người, tôi tự bảo với bản thân vì tôi mà nó xảy ra kết cục bi thảm này. Ban đầu là con Út, bây giờ thì nó cũng đã chết, nên dù tôi có phải nát thân tôi cũng phải giữ thân thể nó an toàn.

Rơi được vài giây thì tôi nghe

“Ừm”

một cái, toàn thân lạnh buốt, thì ra tôi đã hụt căng rơi xuống cái suối ngầm. Tôi hoảng hồn, quờ quạng ráng ngoi lên. Cái suối ngầm này có ánh sáng mờ mờ chứ không tối thui như cái hang khi nãy. Tôi ngoi lên, chợt chửi thành tiếng..

“Bỏ mẹ rồi, thằng Bảy”

Tôi hoảng hồn nhìn xung quanh, lúc này mới thấy, xác thẳng Bảy trôi bị mắc vào một tảng đá nhỏ chìa ra ở vách. Dòng nước không mạnh lắm, chảy đều đều, nhưng vì sức cạn, tôi phải ráng hết sức tàn mới có thể bơi ngược dòng cách đó ba mét để gỡ thẳng Bảy ra.

Vừa đến, tôi nhanh chóng đưa tay xé luôn miếng áo dính vào đá. Chợt cái đầu thẳng Bảy đang úp xuống nước bật lên, tôi hoảng hồn, do phản xạ tôi đưa tay dấm thẳng vào mặt nó. Thằng Bảy bật ngửa ra phía sau. Nó ho sặc sụa, tôi thấy vậy mà sợ, nó đã chết rồi mà.

Tôi chột đề phòng, tự dưng móc cái nanh hổ ra quơ quơ trước mặt nó. Thằng Bảy lúc này đưa tay vuốt mặt, dưới cái ánh sáng xanh xanh mờ mờ, mặt nó xanh dờn, hai con mắt sâu hoắm, gương mặt dường như đã già hơn gần chục tuổi. Nó dụi dụi mắt, rồi lên tiếng:

“Anh Nghĩa”

Tôi trừng mắt nhìn nó, vẫn giữ khư khư cái nanh hổ trước mặt, nhưng nghe nó kêu hai tiếng “anh Nghĩa”

cái giọng điệu khù khờ mà đầy tình cảm là không lẫn vô đâu được. Tôi xúc động không chịu được, rứt cái nanh hổ lại. Nhào tới ôm chầm lấy nó. Hai thằng vẫn đang trôi từ từ theo dòng nước. Tôi ôm nó khóc nức nở:

“Anh tưởng mày chết rồi cơ chứ”

Thằng Bảy cũng khóc đầm đìa, nó chẳng nói được gì. Chột từ xa nghe ầm ầm tiếng thác đổ, tốc độ của dòng nước cũng một ngày một tăng, tôi chột tỉnh người, hai thằng sắp lao xuống thác rồi.

Phần 24

Trong phút chốc, ánh chiều tà đỏ ối làm tôi chói mắt, cái suối ngầm từ từ rộng ra độ hai ba mét. Chẳng bao lâu sau thì tôi và thằng bảy rơi ra khỏi suối.

Vừa bị dòng nước đưa ra ngoài, tôi lao ùm xuống nước. Toàn thân đập vào vài cục đá lớn, đau nhức kinh khủng, uống liền mấy ngụm nước. Rất may là cái suối không cao, lại đổ thẳng từ trên xuống, nếu không thì chắc cũng không toàn mạng.

Tôi cố gắng bơi lên, nhưng toàn thân rã rời, không thể cử động.

Chột có một thứ gì đó chụp lấy tay tôi, tôi giật mình uống cả đồng nước, nhìn lại có ai đó đang kéo mình vào bờ.

Lên được đến bờ mới hoàn hồn nhìn kỹ thì thấy đó là Trung tài, mừng lắm, thằng chả cũng đã thoát ra khỏi cái hang, tôi tự hỏi Tư Huyền đâu rồi.

Lên bờ, tôi nằm vật ra đất, thều thào nói không thành tiếng:

“Cứu... cứu thằng Bảy”

Trung tài quay đầu nhìn về phía sau, rồi nhìn tôi bảo:

“Không sao, nó được Tư Huyền đưa lên rồi”

Nhìn nghiêng qua thì tôi mới thấy Tư Huyền đang lồm bồm nắm tay thằng Bảy lôi lên bờ.

Bỗng nghe có tiếng Tư Huyền la lên:

“Má nó”

Vừa la một cái là ống nhảy bật về phía sau. Trung tài nhìn lại xong, cũng sững người, ống quay đầu về phía tôi, trừng mắt nói:

“Nó... nó còn sống à?”

Nguyên là thằng Bảy vừa được lôi lên bờ đã sặc sụa, ho khụ khụ mấy cái. Trung tài và Tư Huyền không biết rằng nó còn sống nên đâm ra bất ngờ.

Tư Huyền ngay sau đó cũng quay lại gào lớn:

“Nó còn sống mày ơi”

Nhìn cái mặt Trung Tài và Tư Huyền căng ra, tôi cười haha thật lớn rồi thở dài một hơi nói:

“Ờ, nó còn sống”

Trung tài như thể không tin, lại nói:

“Là sao? Tưởng nó... bị cắn chết rồi”

Tư Huyền cũng chạy lại, nhìn chăm chăm vào tôi:

“Nó chưa chết, bà mẹ, tao tưởng nó bị cái con quỷ trong kia cắn chết rồi”

Tôi thở dài:

“Em cũng thế, cũng chẳng hiểu sao nó không chết nữa”

Tư Huyền và Trung tài gật đầu, chắc hai ổng cũng biết là tôi bây giờ có muốn hỏi thêm gì thì cũng chẳng đc.

Tôi nằm vật ra đó một lúc lâu lấy lại sức, sau đó Tư Huyền nói:

“Mày khỏe chưa? Đi được không?”

Tôi nói:

“Ờ, đi được”

Tôi hiểu tình cảnh lúc này rất gấp, càng chạy xa khỏi chỗ này càng tốt. Bản thân tôi cũng chẳng muốn ở đây, đành ráng sức mà ngồi dậy. Tôi đến chỗ thằng Bảy hỏi nó xem nó có thể đi tiếp không, Bảy bại nói:

“Em ổn, còn sức mà, đi thôi, em ớn lắm rồi”

Nghe vậy tôi cũng mừng, nhưng thấy rất bất an, đã qua một ngày rồi, chỉ còn chưa đầy một ngày nữa thì cái thứ xác khí kia sẽ giết thằng Bảy, tôi nghĩ đến mà rầu.

Vẫn còn nhiều câu hỏi tôi muốn hỏi nó, nhưng bây giờ không phải lúc, khi nào ra khỏi chỗ này rồi hãy tính.

Bốn thằng đi tìm đường tắt đi xuống chân núi. Đi gần nửa đêm, trăng treo trên đỉnh đầu mới trở về lại chỗ đậu xe dưới chân núi. Thật ra đi xuống chân núi chỗ nào chả được, nhưng Tư Huyền nói đi về chỗ dừng xe lúc đầu, biết đâu tìm được manh mối gì đó. Tôi cũng chẳng biết ổng nói manh mối cái gì, nhưng nếu đi về chỗ đó thì từ đó đi ra đường lộ gần hơn.

Nào ngờ, bốn thằng vừa xuống chân núi, bất ngờ khi thấy hai chiếc xe zEEP vẫn còn đó, một chiếc thì bị bật ngang, một chiếc chống gọng đã cháy đen xì. Gần đó lại có một thân cây lớn đổ nhào chặn cả lối đi.

Tư Huyền lập tức ra hiệu cả đám dừng lại, núp mau vào mấy đám lùm cây gần đó, quan sát

động tĩnh. Tư Huyền vốn tính ổng cận thận, tự dưng thấy có biến cố thế này, tất nhiên lại càng đề phòng. Đứng chờ mãi một lúc không thấy gì, bốn thằng mới từ từ đi đến gần.

Nhìn sơ qua thì Trung tài bảo:

“Dấu chân mới, chưa lâu, chỉ độ khoảng khuya qua thôi”

Nhìn cái xác thì tôi bất ngờ, cái xác bị lủng ruột, nội tạng phèo phổi trào ra hết bên ngoài, trong thâm vô cùng, ruồi nhặng bu bám đầy cả. Tôi đến gần nhìn thì mén chút té ngửa, cái xác này chính là cái xác lão già da đen mà chúng tôi gặp lúc ở trước cửa hang. Tôi bắt đầu thấy quái dị, tại sao lão già này lại ở đây. Tôi nhìn xung quanh thấy những lá bùa chú rơi đầy trên đất.

Tư Huyền nói:

“Có chuyện hay rồi”

Tôi quay nhìn thì thấy Trung tài và Tư Huyền ngồi chồm hỏm, nhìn xuống đất xong lại nhìn vào phía bìa rừng dưới chân núi.

Tôi hỏi:

“Có chuyện gì ?”

Tư huyền nói:

“Con Mai đã bị thương, nó chạy về phía bìa rừng bên kia”

Tôi và thằng Bảy chạy lại xem, lúc này mới thấy trên nền cỏ có dấu chân người, xung quanh có những giọt máu đọng lại trên cỏ. Tôi nghĩ bụng, coi như là con Mai bị cọp rượt đến đây, quần nhau với con cọp, nhưng con nhỏ đó súng ống đầy đủ, vả lại con cọp làm sao quật nổi cả hai chiếc xe cơ chứ. Tôi hỏi:

“Vậy hai ông nhìn cảnh này có luận ra được cái gì không ?”

Trung tài nhìn sơ qua rồi bảo:

“Thằng cha già này chắc chắn là một ông thầy bùa, nhìn xung quanh là biết... Ông này còn biết cả thuật Khiển Hổ nữa”

Tư Huyền nhăn trán :

“Bà mẹ, vậy dám con hổ lúc ban đầu là do thằng cha già này sai đến lắm”

Vừa nói, Trung tài vừa đi đến cái xác lão già, thằng chả dùng tay bôi bôi cái đồng ruột gang lòi ra ngoài, lại sờ sờ xung quanh cái xác, cuối cùng vạch áo cái xác ra. Trung tài cười:

“Đây, ba người lại đây”

Tôi, Bảy bại, Tư Huyền liền đến gần, thấy trên ngực lão già có găm ba bốn viên đạn. Tư Huyền lúc này bảo:

“Tao dần hiểu rồi đó, không ngờ con nhỏ đó lại ghê gớm dữ vậy”

Tôi gật đầu, Tư huyền quả thực nói đúng. Nhưng tôi chuyện vẫn còn vô cùng mờ mịt chưa biết sắp xếp thế nào cho đúng, nên tôi cũng chưa vội kết luận thế nào. Bây giờ phải theo dấu con

Mai vào rừng tìm nó, lấy lại đồng đen mới là quan trọng.

Trung tài đứng lên nói:

“Đi, con nhỏ đó đi chưa xa được đâu”

Bỗng từ đâu vang lên tiếng cộp gầm nghe sớn gai óc.

Cái xe chứa đồ đạc vẫn còn, không bị sao cả. Bốn thằng lấy vũ khí và nước uống, bắt đầu tiến về phía bìa rừng tối om, lần theo dấu chân

“cô”

Mai.

Phần 25

Tiến vào cánh rừng đen đặc, phía trên ánh trăng vàng trải dằng như tấm lụa trên cánh rừng.

Văng vẳng xa xa có tiếng cộp gầm, không khỏi làm cả đám sớn tóc gáy.

Băng rừng đã là một chuyện nguy hiểm, mà đi rừng ban đêm lại càng nguy hiểm. Có những lúc bò cạp, trùng độc bò dưới chân, lại có lúc rắn rết treo trên đầu. Chưa kể những thứ ngải độc mọc hoang. Đường đi hiểm trở, cây đổ chặn đường, sinh lầy dính chân.

Thế là cả bốn quyết định sẽ nghỉ lại đêm nay ở bìa rừng, vào rừng ban đêm thì chỉ có đâm đầu vào chỗ chết. Tư Huyền và tôi đi lượm ít củi khô, Trung tài và Bảy bại thì lục lại trên xe zeep còn thứ gì ăn được.

Cả bọn đóng trại qua đêm, chia ca ra canh chừng.

Rừng đêm, tiếng giun dế rên rĩ nỉ nôi, tiếng chó rừng tru tréo. Lại thêm tiếng chim kêu. Thanh âm vô cùng hỗn tạp.

Qua đêm đó, sáng sớm hôm sau cả đám tiến vào rừng.

Đi một lúc, Tư Huyền dừng lại, nằm bẹp xuống đất. Ông nhìn chăm chú một hồi rồi mới đứng dậy bảo:

“Queo phải”

Cả đám lại đi tiếp.

Có đoạn đi sâu vào trong, địa hình đầm lầy, đi qua được vô cùng khó khăn.

Lâu lâu có tiếng chim cú lợn kêu nghe như ai khóc.

Đi một lúc lâu thì Tư Huyền dừng lại, than:

“Mẹ bà, con nhỏ này đúng là không có tầm thường, đường đi phải ráng lắm mới tìm thấy được chút dấu vết, đến được đây rồi thì không còn gì dấu vết gì nữa”

Cả đám vừa dừng lại chẳng được bao lâu, bỗng nghe từ phía bên kia rừng có ánh tiếng sột soạt.

Bốn người lập tức cầm chắc rựa và dao găm ra thủ sẵn, đề cao cảnh giác.

Tôi núp vào một thân canh, đứng cạnh Trung tài, Bảy bại và Tư Huyền đứng phía mé phải.

Một lúc sau tiếng sột soạt đến gần, lúc này có tiếng người nói:

“Dừng, có người”

Tiếng nói rất nhỏ tựa như muỗi kêu, nhưng vì trong không gian im lặng tĩnh mịch, nên tôi nghe được. Nhìn sang phía Trung tài, thấy ống gương mặt căng thẳng. Tôi chau mày nhìn, Trung tài đưa ngón trỏ lên miệng tỏ ý kêu im lặng.

Sau đó liền nghe có tiếng bước chân nhè nhẹ tiến đến gần.

Tôi lại nhìn về phía Tư Huyền, lúc này mới bất ngờ, thấy ống biến đi đâu mất rồi, chỉ còn thằng Bả đứng một mình ngược nhìn lên cây. Tôi cũng nhìn lên, thấy cái bóng đen của Tư Huyền tự lúc nào đã ngồi trên cành cây. Ống khua tay ra hiệu gì đó, nhưng vì ngược sáng tôi chẳng thấy gì.

Bỗng thấy cái bóng Trung tài đứng sát bên lao vọt lên, nắm cổ áo tôi kéo theo. Tôi bất ngờ nhưng không dám lên tiếng. Ngay sau đó liền nghe phập phập hai cái, ngoảnh đầu nhìn thấy hai cái bóng người từ phía trái lù lù xuất hiện. Cái cây ở chỗ tôi và Trung tài đứng khi nãy đã thấy có hai vết rựa chập vào.

Lúc này có tiếng cười cười nói:

“Ra là Năm béo đó à”

Tôi sợ muốn xanh mặt, vừa định cầm rựa đưa lên chém thì bị Trung tài phía sau vịn vai kéo lại. Quay qua nhìn thẳng Bả, thấy nó tự lúc nào cũng đã chạy đến bên chỗ Trung tài.

Bỗng có một người lên tiếng:

“Mày là thằng nào?”

Tư Huyền từ trên cây tụt xuống, đến gần nói:

“Người quen đây, Tư Huyền đây chú, làm ăn với nhau mấy chập mà không nhớ à”

Tư Huyền lúc này đến gần, vẻ mặt tươi cười đứng trước hai thằng. Trung tài ống cứ trầm trầm nhìn chẳng nói gì. Tôi liếc sang Bả bại, thấy nó cầm cây rựa mà run run.

Định thần nhìn kỹ lại mới thấy.

Một thằng ở trần. Thân thể vạm vỡ to lớn, nó cao đầu cỡ hơn mét tám, trước ngực ba bốn vết sẹo lồi như con rết. Nó xăm trên mình một con hổ lớn bên ba xương bên phải, con hổ sống động như thật, đang thủ mình chuẩn bị vồ mồi, phía trên lại xăm một chữ Vương. Quần dài túi hộp, vắt trên thắt lưng là hai con dao găm quân dụng. Nó cầm một con rựa đen bóng. Còn thằng còn lại, ăn vận đàng hoàng, tướng tá cũng nhỏ hơn thằng kia. Nó đeo ba-lô, một tay cầm rựa.

Hai thằng kia, thằng to con thì đen nhẻm nhưng mắt trắng dã, nhìn gườm gườm, thằng nhỏ hơn thì mặt xám như tro, có 1 vết sẹo đỏ như con rết chạy dọc bên má, cái sẹo cũng tựa tựa như của Tư Huyền, nhưng nhìn vào thì đáng sợ hơn nhiều.

Thằng to con lên tiếng:

“Ra là Tư Huyền đó à? Mén chút thì có chuyện rồi”

Tư Huyền cười cười chẳng nói gì.

Thằng to con chính là Năm béo, còn thằng kia là em nó, Năm em.

Năm béo nói:

“Ông làm cái gì mà đi ra đây, tưởng ông rút lâu rồi chứ”

Tư Huyền trầm ngâm một lúc, chẳng nói gì, ổng quay sang đám tôi, Trung tài, Bảy bại nhìn rồi bảo:

“Rút gì mà rút, chú đi đâu đây”

Năm béo mặt hầm hầm bảo:

“Đi lấy đồ, còn ông”

Tư Huyền cười cười bảo:

“Mày đến đây vì cái gì, thì tao cũng đến đây vì cái đó”

Năm em lúc này nhảy vào nói:

“Chú Tư vẫn như xưa nhỉ, vậy chú biết đám này đi vì cái gì à?”

Giọng thằng Năm em nghe vô cùng đe dọa. Trung tài nghe xong hừ nhạt một tiếng, lăm bằm nói với tôi:

“Bắt đầu rồi đó”

Tôi chẳng nói gì, vẫn tiếp tục xem Tư Huyền nói chuyện thế nào.

“Ý mày là sao ?”

Năm béo chen vào:

“Cũng chẳng có gì đâu, thằng Năm em nó nói thế thôi. Mà anh tính tiến vào trong đó à?”

Tư Huyền nghe xong, mặt ổng vẫn rất bình tĩnh như chả có gì, ổng bảo:

“Ừ, tụi tao vào trong”

Năm béo nhăn mặt, xoa xoa cằm rồi nói:

“Em nghĩ là anh nên trở ra”

Tư Huyền cứ trầm trầm bảo:

“Ờ, có gì ở trong, tao vào xem chút rồi cũng ra thôi”

Năm béo thở dài rồi nói:

“Thằng này chưa biết sợ là thế nào, thế nhưng đêm qua, đi tút sâu trong rừng thì tìm được có một cái chùa Miên bỏ hoang...”

Năm béo im lặng một chút, nhìn sang Năm em, rồi nói tiếp:

“Đám này đi bốn thằng, có hai thằng lính của tôi đi theo nữa, đi đến cái chùa Miên, đóng trại ngoài cửa rồi tính sáng sớm mai mới vào xem. Tôi cho hai thằng đệ đi tìm củ lửa, tụi nó đi hoài không thấy về. Tôi với thằng Năm em đi lòng vòng tìm, thì té ngựa ra thấy một thằng bị

treo cổ trên cành cây, đi thêm chút nữa lại thấy thẳng kia cũng tồn ten y chang. Lúc quay về lại chỗ đóng trại, cái balo của tôi để đó cũng mất luôn. Ông nhìn thấy hai thẳng là hiểu rồi chứ gì, có thẳng Năm em tự nhiên nó hứng mang balo theo, chứ không thôi chắc cũng chẳng còn đâu.”

Tư Huyền lúc này trên gương mặt đăm chiêu suy nghĩ, Trung tài thì cười cười, nói:

“Thấy nghe có mùi rồi đó”

Tư Huyền châu mày nhìn Trung tài, ổng lại quay qua nói:

“Rồi giờ tụi bây đi ra đó hả?”

Năm béo gật đầu, hồi lâu nói:

“Nếu đám ông vào trong đó, thì cho tụi này theo với”

Tư Huyền chặn ngang, cười rất tự nhiên, giọng ôn hòa nói:

“Mày rành cái luật nó như thế nào quá mà”

Năm béo thở dài:

“Biết, thì tôi có bảo ông cái gì đâu, đám này đi theo coi như phụ ông một phần”

Trung tài tiến để chỗ Tư Huyền nói nhỏ gì đó, một lát sau Tư Huyền gật đầu, thở dài bảo:

“Ờ, cũng được, đi thì đi”

Năm béo, cười lớn bảo:

“Tốt quá rồi”

Thế là cả đám lại nhập vào hai thẳng Năm Béo, Năm em. Chẳng biết là tốt hay xấu.

Tôi thấy Trung tài từ khi gặp bọn này, có cái gì đó rất lạ. Tôi chẳng biết Trung tài nói cái gì với Tư Huyền mà thuyết phục ổng cho bọn Năm béo đi theo, nhưng từ lúc này, tôi lại có một cảm giác bất an vô cùng.

Phần 26

Năm béo dẫn cả đám, tiến sâu vào trong rừng. Có đoạn dây leo gai góc bò lằng ngoằng dưới chân. Đi rừng quả thật không phải là chuyện đơn giản, có đoạn bảo phải chạy thật nhanh là chạy thật nhanh, đoạn nào cần phải đi chậm là phải đi chậm, bước nhanh một cái là sứt chân. Trong rừng cây cối đổ ngang đổ dọc, những khúc cây mục chắn lối đi, bước mạnh một cái là trật chân như chơi.

Nắng xuyên qua tán rừng, dẹt thành dưới chân chúng tôi như một tấm lưới vàng. Chim kêu, vượn hú, lại thêm tiếng côn trùng rả rít. Lâu lâu còn nghe cả tiếng rần khè khè trên đầu.

Có đoạn tôi thấy một con rết to bằng hai ngón tay chập lại, nằm cuộn tròn như cái đĩa màu tím trên đất. Bẫy bại đi không để ý, mén đạp trúng vào nó. Con rết bị động, chui tọt vào hốc đá. Bẫy bại quay nhìn hỏi tôi:

“Con rết gì bự dữ vậy anh?”

Tôi nói:

“Tử Ngô Công, chữ Tử của nó vừa có ý nghĩa là chết, vừa có ý nghĩa là màu tím. Con đó chỉ cần cạp mày 1 cái, không đợi mày đi tám bước là lăn ra chết mẹ nó luôn rồi em ạ”

Thằng Bảy chau mày:

“Sao anh không nói em né”

Tôi cười khì khì:

“Nó sợ mày cũng như mày sợ nó vậy, vả lại mấy con đấy nó nhát lắm, mày yên tâm”

Thằng Bảy chẳng nói gì, lại đi tiếp

Tôi vừa đi vừa nghĩ về cục đồng đen, tôi nhớ rất rõ là cái thứ đen sì đó tôi chắc chắn đã từng gặp ở đâu đó rồi, cảm giác là mình đã từng cầm thứ đó trên tay rồi, nhưng nghĩ mãi vẫn chưa tìm ra được cái đầu mối mơ hồ đó

Cả đám lại tiếp tục đi, đi lòng vòng trong rừng đến độ giắc trưa, đến một đoạn thì Năm béo dừng lại. Nó nhìn qua nhìn lại một lúc rồi chỉ về phía bắc, bên này. Nó đi trước, chẳng bao lâu sau thì chúng tôi đã đến một khoảng đất nhỏ

Tôi nhìn thấy có đám tro tàn còn lại thì biết đây là chỗ mà hai anh em Năm béo đóng trại đêm qua.

Tôi nhìn sang Trung tài và Tư Huyền, hai ông này từ lúc gặp Năm béo là thấy gương mặt rất căng, đặc biệt là Trung tài. Thằng chả cứ hằm hằm thế nào.

Tư Huyền lên tiếng:

“Chỗ tui bây ở đêm qua đó à? Vậy cái chùa Miên đâu?”

Năm em quay đầu nhìn về một phía, hất cằm nói:

“Đi thêm độ mười lăm hai chục phút nữa là tới”

Tư Huyền lườm sang chỗ tôi, ổng trề môi rồi gật đầu:

“Ờ, vậy nghĩ tạm ở đây đi”

Năm béo bảo:

“Nghĩ chi ? đi tiếp luôn đi”

Trung Huyền lắc lắc đầu, nói:

“Cả đám đi mệt rồi, phải nghỉ lấy sức một chút. Vào đó không biết có gì ở trong, hai chú cũng có khỏe đâu, nghỉ một chút lấy hơi rồi mình đi tiếp. Cái chùa nó có chạy đi đâu đâu mà sợ đéo gì nữa”

Thế rồi cả đám dừng chân nghỉ ngơi, tôi nhìn sang thằng Bảy thấy nó vã mồ hôi, mặt trắng nhợt, tôi hỏi:

“Mày sao thế em?”

Nó khàn khàn giọng bảo:

“Khát quá, lấy em miếng nước với”

Tôi vớ cái bình nước để ở thắt lưng, đưa cho Bảy bại. Nó chụp lấy bình nước là tu lấy tu để như thằng chết khát. Bảy bại uống căng bụng ra thì

“Khà”

một tiếng sảng khoái lắm, Tư huyền nhìn thấy điệu bộ của nó cũng cười:

“Vây mới đúng chất thanh niên trai tráng chứ mậy”

Tư Huyền ngồi nói chuyện lảm nhảm với anh em Năm béo, Trung tài thì tuyệt nhiên không nói tiếng nào, ổng chỉ lấy ít lương khô ra ngồi gặm gặm, tôi cũng chẳng nói gì, cứ nhìn lơ đãng xung quanh. Ngồi được một lúc thì thằng Bảy bại đứng dậy, nó ôm bụng cười cười, nói:

“Em đau bụng quá”

Nói dứt câu là nó ôm bụng đi tót luôn vào trong rừng. Tôi gọi với theo:

“Cẩn thận đó mày”

Tiếng nó vọng lại đáp:

“Dạ”

Thằng Bảy đi được một lúc, bỗng từ bìa rừng phát ra tiếng la thất thanh của nó. Tức thì cả đám năm thằng, Trung Tài, Tư Huyền, Tôi, anh em Năm béo đều kinh sắc. Cả đám bật dậy, nắm chắc rựa, phần tôi lo cho thằng Bảy, tôi cầm rựa phóng luôn vào rừng.

Vừa chạy vài bước thì thằng Bảy lù lù từ trong rừng chạy ra rồi.

Tôi vịn vai nó lại, nói:

“Từ từ em, mày bị cái gì mà la?”

Thằng bảy thở dốc, nói :

“Em đang tè, lúc nhìn xuống thì thấy mình đang tè lên một cái... cái xác người”

Nghe xong tôi cũng lạnh người, nuốt nước bọt quay qua nhìn Năm béo, lúc này cả đám cũng thả lỏng rồi, tôi nói:

“Coi có phải xác hai thằng đệ của mấy anh không? Năm béo”

Tư Huyền nói chen vào:

“Đi coi thử”

Năm béo nhăn mặt, xoa xoa cằm nói:

“Tôi chôn hai thằng đó rồi mà”

Tôi nghĩ bụng, vậy chẳng lẽ còn ai nữa hay sao? Thế rồi cả đám lục tục đi theo Bảy Bại, vào chẳng sâu lắm, nó dừng lại chỉ về một hướng nói:

“Bên đó đó”

Cả đám nhìn về hướng tay Bảy bại, chỉ thấy một làn khói mờ mờ giăng đầy. Tôi chần chừ nói:

“Trưa rồi, sao lại còn có khói mờ ở đây?”

Tôi chợt nghe tiếng khịt mũi, nhìn lại thì thấy Trung tài đang hít hít. Tôi bất giác cũng hít một

hơi, thấy trong không khí có mùi thơm dịu dịu.

Cả đám lưỡng lự một lúc mới từ từ tiến về phía có làn khói mỏng, càng đến gần thì mùi thơm càng đậm đặc. Đến gần mới thấy, đúng là dưới đất có một cái thi thể khô quắc như củi khô, nếu không để ý thì chắc chắn sẽ nghĩ đây chỉ là một khúc củi. Trên cái thi thể mọc ra một bông hoa to bằng cái chén, mà tím nhạt. Bông hoa như thể sinh vật sống, cứ liên tiếp thu vào duỗi ra, mỗi lần như thế là lại phóng ra bên ngoài một số những làn khói mỏng tanh.

Mùi thơm phức sộc vào mũi, làm tôi cảm giác rất sáng khoái.

Bỗng từ phía sau, tôi bị ai đó kéo giựt về. Nhìn lại mới thấy, Trung tài một tay lấy khăn bịt mũi, một tay nắm áo tôi lôi về.

Ra là nãy giờ, tôi bông hoa đó quyến rũ, bất giác đưa chân đến rất gần nó.

Trung tài nói:

“Lấy khăn bịt mũi lại, hít phải cái khói đó là chú diên luôn đó”

Tôi nghe thấy vậy, lấy liền cái khăn rằn ra bịt mũi. Lúc này nhìn lại tứ bề thì khói trắng đã như thể tạo thành một cái vành đai lớn chặn lối ngay trước mặt chúng tôi. Lúc này toàn cánh rừng nghe vô cùng im ắng, chỉ còn nghe tiếng xụt xịt mỗi khi bông hoa phun khói ra.

Hai bên trái tụt dưng cũng bị chặn bởi làn khói trắng, làn khói kì dị này không ngừng lan rộng ra.

Trung tài nói:

“Rời vô bầy rồi”

Đám khói trắng càng lúc càng lớn và dày đặc, chúng tỏ không phải chỉ duy nhất có một bông hoa này.

Tư huyền nói lớn vào:

“Quay lại, quay lại”

Cả đám quay đầu chạy trở lại chỗ cũ, làn khói trắng vẫn cứ lan rộng đuổi theo phía sau.

Chúng tôi đang chạy một đoạn thì từ trên cao một thứ gì rớt xuống nghe bịch một tiếng. Cả đám hoảng hồn dừng lại, Bảy bại chạy quá đà, trượt chân nằm ngửa ra đất

Năm béo lúc này tỏ ra đúng là dân võ nghệ, hấn đưa chân đá một cái vào cái thứ vừa rơi xuống. Làm cái thứ đó văng ra xa hơn ba mét., thuận thế đá, hấn rút giò lại rồi cuối người nắm cổ Bảy bại lên như thể xách cái bao đồ.

Lúc này nhìn rõ thì đây là một con khỉ bạc má. Con khỉ lồm cồm ngồi dậy, nó đi lảo đảo rồi nhắm vào một gốc cây nào đó. Con khỉ quay nhìn cả đám chúng tôi, nó khếch khếch mấy cái rồi đưa hai tay ôm chặt gốc cây, đập đầu vào đó. Con khỉ đập liên tục, máu me bê bết dính đầy, cú cuối cùng nó đập rất mạnh, nghe ầm một tiếng, cái đầu nó biến dạng luôn. Phọt ra một miếng não trắng trắng đỏ đỏ, nhầy nhầy chảy rớt xuống đất. Con khỉ sau đó cũng xụi luôn, nó giựt giựt

mấy cái rồi lăn ra đất.

Chẳng kịp nghĩ nhiều, tôi quay đầu lại nhìn thì làn khói trắng kia đã ùn ùn kéo đến. Lúc này nó dày đặc đến nỗi không thể nhìn xuyên qua được nữa rồi. Lớp khói cao đến gần hai ba mét, lúc này có lẽ nên gọi nó là sương mù thì đúng hơn.

Năm béo nói lớn:

“Chạy vào trong thôi”

Quả thực lúc này không thể chạy ra bên ngoài được nữa.

Mãi về sau, tôi mới được nghe Trung tài kể lại, đó chính là Hoa Xác. Hoa Xác như là một loại thực vật sống ký sinh như nấm vậy. Hôm đó chúng tôi xui xẻo, gặp ngay lúc Hoa xác nở hoa, những thứ khói đó vừa là phấn hoa, vừa là độc thi mà Hoa Xác hấp thụ từ xác chết. Hoa Xác này vốn đã từ rất lâu thất truyền rồi.

Hoa Xác được trồng từ thời Phù Nam Quốc, các lăng mộ vua chúa, quý tộc đều có trồng ít nhất là bảy Hoa, theo quan niệm tín ngưỡng khi đó. Hoa xác trong đó đều dùng người sống để trồng hoa. Hoa Xác cũng có phân ra ba loại. Loại một là dành riêng cho vua chúa Phù Nam, gọi là Trinh Thi Hoa, Hoa Xác Trinh. Loại hai là Cường Thi Hoa, là Hoa Xác Hung. Loại ba là Mộc Cổ Nhân Thi Hoa, Hoa Người Người Gỗ.

Về sau các thầy Pháp người Ấn, Cam, Thái, Miên cả Việt Nam dùng giống hoa này trồng xung quanh nơi tu luyện của mình để phòng ngừa ai đến mạo phạm. Nếu có ai đến, Hoa Xác sẽ vật kẻ đó, hành sốt một đêm, sau đó thần trí điên dại, tìm mọi cách để tự xác, lúc này người bị Hoa xác vật cũng sẽ tự mọc trên người một bông hoa như vậy.

Phần 27

Cả đám chạy được chốc, vừa chạy vừa chú cảm giác cái thứ sương trắng ở ngay sau lưng. Tuy rằng biết là trời đang tầm một hai giờ chiều, thế nhưng không gian mây đen âm u, dù chẳng phải ma quỷ hay thú dữ gì, nhưng cứ nghĩ đến cảnh tượng nếu trúng phải cái khí trắng đó, bản thân điên điên dại dại thì còn ớn ớn hơn.

Nhìn lại, thì cái đám khói kia nó đã lan tới nơi. Trời không có gió, mà tôi cảm thấy hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

Lúc này cả đám đã chạy vào tới cái chùa cổ, Bảy bại nó dừng lại thở dốc. Họ khục khặc mấy cái. Tôi lúc này cũng tim đập loạn xạ, bỗng thấy tức ngực, lợm giọng rồi khạc ra đất 1 đồng... đờm đen. Tôi trợn mắt nhìn sang Tư Huyền, tưởng là thằng cha Tàu kia đã giúp tôi kéo dài đến tận 1 tháng cơ mà.

Tư Huyền cũng trợn mắt, xong mặt thẳng chả nghiêm nghiêm lắc lắc đầu. Tôi cũng không nói gì.

Tình thế lúc này cũng không cho phép để lo mấy chuyện đó, đám khói trắng đã bao vây tứ phía,

vào trong chùa cổ không khác nào tự xác, quay lại muốn băng qua lại càng không thể nào...

Thế nhưng lúc này thằng Năm béo cứ nằn nặc nói:

“Vào trong đi, đảm bảo có lối thoát”

Từ Huyền chau mày, đến sát tôi nói nhỏ:

“Bây giờ cũng chưa biết thế nào, cả đám vào đó, mày tự lo thân mày, anh với thằng Trung sẽ lo thằng Bảy. Tuyệt đối là nó kêu mày làm cái gì, trừ khi anh cho phép mày mới làm”

Tôi gật đầu.

Từ Huyền quay sang nói với anh em Năm béo:

“Sao mày biết vào đó có lối thoát? Mày vào rồi à?”

Năm béo xởi lởi nói:

“Mẹ nó, chết tới nơi rồi, chẳng lẽ thằng này xạo ông làm cái mẹ gì”

Từ Huyền hừ một tiếng nói:

“Mày vô trước đi”

Năm béo hiện gân xanh, mắt hằn đỏ lè lên như thể muốn giết người, thằng đó không nói gì, nhanh bước tiến vào trong chùa cổ. Năm em liếc một cái rồi cũng đi vào trong.

Lúc này Từ Huyền với Trung tãi đi vào trước, tôi với Bảy bại đi theo phía sau.

Vào trong chùa cổ, mùi ẩm mốc rêu phong cổ kính làm toát thêm cái vẻ kì bí quái dị. Bên trong tối om, những tượng đá cao bằng thân người bị thời gian là tổn hại, có tượng bị vỡ, có tượng không có đầu, nói chung là tổn hại cũng không nhiều lắm.

Đa số đều là tượng người không rõ ăn mặc thế nào.

Bên trong chính điện âm u, ánh sáng bên ngoài không thể lọt vào được, không gian tứ bề phát ra những âm thanh u khuất tựa như có vô số con mắt từ trong góc tối đang theo dõi từng người. Quái lạ là ở đây lại không thấy có bất cứ tượng phật thờ cúng nào, bên trong trải dày một lớp bụi, đã lâu lắm rồi không ai từng vào đây.

Cả đám dừng lại ở chính điện, Năm béo nói:

“Phía sau chính là một hang ngầm, phía dưới hang ngầm mới là phòng thờ cúng, còn gọi là Mật Địa Phật”

Trung tãi từ khi gặp Năm béo, không nói tiếng nào, nay thở dài nói:

“Đây đáo phải cái chùa cổ, mà là một cái lăng mộ, và cái Mật Địa Phật mà mày nói, thật chất chính là một Minh Đạo”

Tôi kinh ngạc nhìn Trung tãi. Tự hỏi trong bụng không hiểu làm sao thằng cha này biết nhiều đến thế.

Năm béo lườm Trung tãi một cái, cũng chẳng nói gì.

Không gian lại tiếp tục im thin thít, nhìn ra bên ngoài sương mù đã giăng kín, không khí cổ

quái nay lại thêm phần quái dị.

Tư Huyền nói:

“Bây giờ cách tốt nhất là đi xuống đó, theo thằng Trung tài nói, nếu đúng thì sẽ dẫn tới một quan quách nào đó, có thứ gì gom thứ đó, còn nếu không coi như là cũng trốn tạm đợi cho đám sương kia tan đi”

Cả đám gật đầu, rồi đi vòng ra sau chính điện.

Phía sau chính điện, là một khoảng trống không, dựng sừng sững hai bên là hai tượng hộ pháp giáp sắt cầm gương, nhe nanh thè lưỡi, thần thái toát ra sát khí làm người ta kinh sợ. Hai tượng hộ pháp cao tầm ba mét, không bị hư hại gì.

Tôi nhìn hai tượng hộ pháp đều sững người

“quả thật đất Việt này có quá nhiều bí ẩn mà cả đời người cũng không thể nào biết hết được”

Ở giữa hai tượng hộ pháp là một cửa gỗ, nhìn đơn giản, chạm trổ hoa văn cầu kì.

Lúc này tự dưng đằng sau nghe có âm thanh răn rắc, rất nhỏ. Tôi chột quay người nhìn, thấy không có gì bất thường. Nhưng linh tính cứ mách bảo là bên trong chính điện này còn gì đó rất quái dị, không chỉ đơn thuần là cả đám sáu người chúng tôi.

Bảy bại lúc này gương mặt cũng căng thẳng, nó im thin thít không nói tiếng nào.

Phần 28

Năm Béo bước đến đẩy cửa đi, cánh cửa vừa chạm đã nghe răn rắc. Năm béo dùng lực đẩy mạnh một cái, cánh cửa mở ra, bụi bặm bay mù mịt. Cả đám nhắm mắt, ho sặc sụa mấy hồi. Mùi xú khí bên trong ảm mốc lập tức bốc ra.

Tư Huyền móc ra quả tập đánh lửa cùng đuốc, soi vào minh đạo. Bên trong là một cầu thang dẫn xuống lòng đất. Tư Huyền lờm nhìn cả đám rồi ổng cầm đuốc dẫn đầu vào, anh em Năm béo đi theo sau đó, Trung tài cũng thắp đuốc đi vào, tôi bảo thằng Bảy đi trước, tôi đi sau cùng. Cầu thang dẫn xuống bên dưới sâu hun hút, đen kịt, chỉ thấy phía trước ánh lửa chập chờn của Tư Huyền. Đi được tầm chục bậc thang thì bỗng từ bên ngoài nghe soạt một tiếng. Tôi bất thần quay người lại, thấy phía trên cửa hầm một bóng nhảy hụp xuống. Động tác mau lẹ, cái bóng người đó đã đóng kín cửa hầm minh đạo.

Cả đám cùng vội nói lớn:

“Chạy lên”

Nói thì chậm, sự tình lúc đó diễn ra không kịp trở tay, trước sau đều tối đen như mực. Tôi phóng người lên cửa hầm, cố đập thập mạnh nhưng không mở được. Chẳng mấy chốc đã nghe ầm một cái từ phía bên ngoài.

Tư Huyền lúc này nói:

“Đừng phí sức nữa, một trong hai cái tượng hộ pháp đã chặn cửa rồi”

Lúc này không cần nói thì tôi cũng hiểu là do con Mai làm... Nhưng dường như chưa chịu bỏ cuộc, tôi dùng hết sức đập ầm ầm vào cửa, vừa la lớn:

“Mở ra”

Một chốc thì tận lực, tôi đổ mồ hôi nhễ nhại, hai bàn tay đau buốt vì đập vào cửa. Tư Huyền gào lên:

“Mẹ mày, tao nói đừng có làm ầm lên nữa, giữ sức đi, tìm cách ra rồi xử lý con đĩ đấy sau”

Tôi thở dài, quay nhìn sang đám người còn lại, hỏi :

“Giờ tính sao ?”

Trung Tài lúc này nói, gương mặt y dưới ánh đuốc lập lè, có phần ma mị khó tả.

“Phật Mộ này xây ở nơi địa thế rất tốt, Thất Sơn bao bọc, lại trong rừng rậm, hướng nhìn ra sông. Vừa đủ Sơn Lâm Phong Thủy, đây chính là một cái Long huyết cực tốt. Mà xây mộ, minh đạo đi vào, chắc chắn sẽ có lối hậu đi ra, vì khi xây mộ xong người ta kỵ không được đi ngược trở ra minh đạo, nên thể nào trong cái Phật Mộ này chắc chắn phải có một đường khác để cho người sống đi ra. Quan trọng là tìm ra cái đường đó”

Tư Huyền lên tiếng:

“Vậy thì tiếp tục đi xuống dưới”

Nói đoạn, ổng quay người đi thẳng xuống luôn. Cứ thế cả đám đi càng lúc càng sâu xuống dưới hầm mộ. Hai bên vách Minh Đạo, vẽ những hình tả cảnh địa ngục a tỳ, đủ cách hành hạ để chuộc lại tội lỗi.

Càng đi sâu xuống, trần hầm minh đạo càng thấp. Lúc bước vào thì trần hầm còn cách đầu khoảng hơn một cái đầu, dần dần cả đám phải khom người thật thấp mới đến nơi được.

Đi được chốc thì bỗng cả đám dừng lại, Tư Huyền nói vọng ra sau:

“Có một cái hào, cả đám phía sau đi cẩn thận”

Ổng vừa nói xong, thì ngay lập tức tầm hai giây sau nghe thẳng chả la lớn một cái. Cả đám kinh hồn không biết chuyện gì xảy ra thì Tư Huyền chửi thề:

“Mẹ bà, thành hào có rêu bám, trơn trượt lắm”

Tôi lúc này thở phào, cả đám im lặng chẳng nói tiếng nào. Không gian xung quanh tối đen, le lói ánh lửa từ đuốc, từ bề nặng nề âm khí.

Năm người còn lại bước tiếp. Ra đây có một đường chảy ngầm, bề ngang tầm 3 mét. Sâu độ 2 mét rưỡi. Dưới ánh đuốc, tôi dò dẫm từng bước một, chợt hụt chân một cái, trượt người xuống dưới hào. Ê ầm hết toàn thân, tôi phúi phúi người mấy cái rồi gật đầu với Tư Huyền tỏ ý mình không sao cả.

Tư Huyền lại đi trước, đi qua tới thành hào bên kia. Tư Huyền cũng soi đuốc lại gần, rêu phong bám kín thành hào, khó mà lên được. Tư Huyền nói:

“Thành hào bị rêu bám kín, leo lên e là khó lắm bây à”

Năm béo lúc này lục đục nói:

“Không sao”

Nói rồi hấn hạ tấn, để hai tay vào đan điền rồi nhìn sang Năm em. Năm em lập tức lấy đà đạp chân vào hai tay Năm Béo, phóng người một cái, nhảy lên thành hào. Năm em chân vừa chạm đất, cảm thấy mất đà, suýt nữa té ngã ra sau.

Tư Huyền lúc này gật gù cười cười nói:

“Hèn gì tụi bay đến giờ còn sống, võ công giỏi nhỉ !?”

Giọng nói có phần mỉa mai, Năm Béo không nói gì, lại nhìn sang phía tôi. Tôi lắc đầu. Năm Béo bảo:

“Chú em lính tráng kiểu gì vậy ?”

Hắn đâu có biết rằng trong chiến tranh, tôi chỉ là thằng lính kiểng, đi cho có, ở trận tuyến đánh giết đâu phải là chỗ của tôi. Tôi cũng đâu có được đào tạo bài bản hay bất cứ cái gì đâu. Bất quá cũng chỉ là có vài kĩ năng bắn súng và.. bỏ chạy.

Tôi thở dài, chẳng biết nói thế nào cho thẳng mạp này hiểu, nhưng nghĩ lại thôi thì mình thử một lần.

Tôi nói:

“Ừừừ”

Sau rồi đi ra một đoạn, lấy đà. Năm béo hạ tấn, tư thế y như nãy. Tôi cố nhắm phải đạp trúng tay Năm béo rồi phóng người giống như Năm em làm khi nãy. Nhưng sự tình khó nói, trong bóng tối, tôi lấy đà chạy, bỗng dưới chân nghe rộp một tiếng,

Chỉ kịp kêu

“ối”

rồi sau đó thì bị cơ thể mất thăng bằng, treo chân một cái. Tôi té người nằm dưới nền hào. Cố đứng lên nhưng chân trái đau buốt, chắc là đã bị bông gân. Bảy bại lúc này chạy đến nói:

“Sao không anh ?”

Nó nắm tay cố giúp tôi đứng lên. Tôi đi cà nhắc đến chỗ Tư Huyền và Trung Tài. Hai thằng chả lắc đầu, thấy khá là thất vọng. Tôi cũng không nói gì.

Năm béo bảo:

“Chú em vô dụng quá, nội có cái chạy thôi cũng bị trượt chân là sao? Bây giờ cả đám phải vác theo một thằng què thì làm ăn kiểu gì nữa”

Tôi nghe giọng Năm béo tỏ ý coi thường, bảo:

“Tôi tự đi được, ông khỏi lo”

Tôi buông vai thằng Bảy, đứng cà nhắc trên một chân. Nhảy nhảy mấy cái, bỗng lại nghe dưới

chân một tiếng rộp... dưới chân trơn trượt, tôi mất đà ôm vào thằng Bảy.

Dường như cả đám lúc này cũng để ý. Năm em đứng từ phía trên nói xuống:

“Thôi rồi, thôi rồi. Bọ Máu ”

Tư Huyền và Trung Tài cùng ngồi xuống nền hào, lấy đuốc soi xuống nền. Rãi rác xung quanh là những ụ đỏ đen nhỏ nhỏ to bằng gói thuốc lá. Ánh lửa soi vào có sọc đỏ chạy trên lưng từng con bọ.

Phóng nhìn ra xa thì số lượng chúng cực kỳ đông. Cái võ cứng đập lên như đá vậy, nhưng dùng lực mạnh thì sẽ đập vỡ được chúng. Tôi nói Tư Huyền soi đuốc vào chỗ con bọ khi này tôi đập. Thấy cái vỏ nát, bên trong là thứ dịch màu xanh lá chảy ra nhớt nhớt.

Năm em đứng trên vọng xuống:

“Tìm cách lên đây lẹ, đừng ở dưới đó”

Trung tài lúc này chợt hốt hoảng tột độ, nói lớn:

“Im Lặng”

Âm vang trùng trùng một lúc mới yên tĩnh. Không gian lúc này tĩnh mịch lạ lùng, chỉ còn nghe tiếng tim đập của từng người. Trung Tài nhìn sang Tư Huyền, thằng chả dưới ánh nến tỏ rõ sự kinh sợ. Trong sự im lặng này, tôi nghe từ xa xa vọng lại tiếng nước róc rách chảy rất nhẹ.

Trung Tài gào lên nói:

“Bỏ mẹ rồi, con nước lên”

Năm Em hét lại:

“Đù Má, này giờ ông mới biết à, tôi nói tìm cách lên đây lẹ, nước lên là cả đám chết hết ở dưới đó”

Tôi quay sang nhìn Bảy Bại, xem nó thế nào, nó bảo tôi:

“Cởi dây nịt, áo ra”

Tư Huyền nghe thấy nó, mặt sáng rỡ cười lớn

“Thằng nhỏ này giỏi”

Cả đám tức tốc cởi bỏ dây nịt, áo để cuộc lại thành dây thừng quăng cho Năm Em kéo lên.

Nói thêm một chút, con hào này xây dựng một cách đặc biệt, khi nước lên, nước chảy vào hào. Trong hào có nuôi Bọ Máu, giống bọ này chuyên hút máu động vật dưới nước, một con hút thì không sao, nhưng nếu cả bày bu vào thì dù có là một con bò cũng bị chúng hút cạn máu trong vòng chưa tới mười phút. Kỳ lạ ở chỗ, giống bọ này có một kiểu như là ngủ đông vậy, sông hồ của chúng nếu đến khi cạn nước, chúng sẽ tự thu mình lại giống như một cục đá nhỏ, ngủ đông chờ đến khi có nước, chúng sẽ tự sống lại và đi hút máu các động vật gần nhất.

Hai bên hào rêu tảo bám đầy, xuống dễ nhưng khó lên. Người xưa xây hầm mộ này có lẽ đã tính toán hết cả rồi

Phần 29

Nói đoạn con nước chuẩn bị dâng vào hào. Tôi, Tư huyền, Trung Tài, Bảy bại đồng loạt cởi áo, cởi dây nịt cuộc lại thành dây dùng quăng lên cho Năm em.

Năm béo thì lấy ba lô quăng thẳng lên trên bờ hào. Cuộc chưa được tới đâu thì dưới chân nghe rục rịch tiếng những con bọ máu đang trở mình. Tiếng nước chảy càng ngày càng rõ. Tôi hoảng hồn, tay chân luống cuống cả lên, làm rớt đoạn đang thắt xuống đất.

Đưa tay định lấy thì cảm giác đầu tay mát lạnh, nước đã dâng vào thành hào thật rồi.

Tư Huyền và Trung tài hình như cũng biết điều đó, hai ống giựt giựt đoạn dây làm bằng áo và dây nịt vài lần để cho chắc, sau đó ném thẳng luôn lên cho Năm Em đứng trên.

Tiếng lục cục, rít rít của lũ bọ máu khi có nước tạo thành một tràng âm thanh vang vọng hết cả mặt đạo.

Chưa kịp nghĩ gì nhiều thì tôi đã cảm giác những con bọ bắt đầu di chuyển. Tôi nhìn sang Bảy bại, thấy nó mặt mày xanh nhợt, tưởng nó bộc phát ho đờm ra nữa. Tôi hét lên:

“Bảy”

Bảy bại nó nhìn sang tôi, gấp rút nói:

“Anh ơi, em vừa thấy một thứ gì bự lắm ở đầu bên kia”

Tôi nhìn bảo:

“Mày nói cái gì vậy?”

Nó lắc lắc đầu, chỉ về một hướng của hào nước, giọng lo sợ lắm:

“Em thấy như có thứ gì di động ở bên kia đầu hào”

Tôi nhìn theo hướng nó chỉ, cố tìm trong nơi tối đen kịt đó, có thứ gì kì lạ như nó nói không.

Nhưng quả thật chẳng thể thấy gì.

Tư Huyền lúc này nói:

“Mẹ hai thằng mày, nói nhiều quá, thằng nhóc Bảy leo lên trước đi”

Bảy bại gật đầu rồi nắm dây. Năm em nhìn nhỏ con nhưng thể lực cũng không kém cạnh gì ai, hấn đứng trên, hạ tấn rồi hai tay cứ thế mà kéo Bảy Bại lên trên. Kéo lên xong lại quăng xuống, lần này thì Tư Huyền bảo :

“Thằng Trung Tài lên tiếp”

Đến đoạn này, thì Năm Béo lớn giọng nói:

“Con mẹ nó, là ma à?”

Trung Tài đang nắm chắc giây thừng, cũng rơi phịch xuống nền hào đang dâng nước.

Tất cả mọi người nhất loại nhìn cùng về một phía.

Đằng xa rất xa có một cái bóng đen, toàn thân bóng lưỡng phản chiếu lại ánh đuốc, nhờ đó mà chúng tôi mới nhìn ra nó. Toàn thân nó như ướt sũng nước, không đầu, chỉ có hai chi trước quờ

quàng. Càng lúc cái thứ đó càng tiến lại gần.

Lúc này chẳng kể ma cỏ hay quái vật gì, Trung tài gầm lên:

“Kéo lên”

Năm em và Bảy bại đứng trên cũng sừng người. Tiếng gầm của Trung tài vang vọng tứ bề trong mật địa, làm tắt thở hoàn hồn, lo tập trung thoát khỏi chỗ này.

Năm em kéo mạnh một cái, Trung tài đã lên trên. Năm Béo và Tư Huyền đồng loạt nói:

“Tao lên”

Nói xong chưa gì cả hai đã lao đến túm lấy dây thừng, tôi nghĩ bụng thời khắc sống chết giành nhau làm gì.

Tình cảnh gấp rút, Năm Em đứng trên nói:

“Đại ca, anh đi sau đi”

Năm béo nhìn lên, chẳng nói gì, quăng dây liền cho Tư Huyền. Tư Huyền nắm dây, tụt bám vào thành hào mà đi lên, không cần Năm em tốn sức ra kéo. Nhìn ống leo lên thành hào trơn trượt, lại thêm thiếu ánh sáng mà trèo nhanh còn hơn khi, tôi cũng thấy nể tài nghệ của thằng cha này.

Nước lúc này đã chân lên ngang ống khuyển, mấy con bọ máu cũng đã trở mình tỉnh giấc, lập tức cả bầy bâu vào ống quần tôi, tiếng kêu của chúng ren rét rất chói tai, trong mật động càng thêm phần như âm tào địa phủ. Lúc đó, Năm béo kêu ré lên mấy tiếng, nhìn lại thằng chả, thấy cả đám bọ máu phóng người từ dưới nước lên, bám vào cái thân trần vẫm vọt, hút lấy hút để. Năm béo đưa đuốc đánh bật từng con, nào ngờ chúng quá đông, tức thì đã năm bảy con bám vào lưng ngực hắn. Hắn ré lên vài tiếng, khuya tay múa chân loạn xạ rồi tức thì rơi ngọn đuốc xuống dòng nước.

Không gian tứ bề trở nên đen kịt, không một ánh sáng nào lọt vào. Tiếng rú của Năm béo càng lúc càng hoảng loạn.

Lúc này chân tôi cảm thấy đau buốt, một con bọ máu đã dùng cái vòi hút máu của nó đâm thủng ống quần xuyên qua lớp da để hút máu. Tôi chỉ kịp ối lên một cái thì những cái vòi khác đã thi nhau đâm vào.

Phía trên tiếng kêu của Bảy bại, Tư Huyền í ới, phía dưới thì tiếng Năm béo rú lên gấp gáp. Tiếng nước chảy, tiếng bọ rít lên từng đợt. Tạo thành một thứ âm thanh chết chóc đến kinh người.

Năm em gào lên:

“Đại ca, quăng dây sang chỗ anh, ráng chụp”

Rồi tôi nghe bên tai vù vù vài tiếng, sau là phạch một cái, chắc là tiếng đoạn dây chạm vào nước.

Năm Béo dừng kêu gào, lúc này hét lớn:

“Rồi rồi, tao chụp được rồi”

Tôi hoảng loạn, nên cũng hét lên:

“Con mẹ nó, còn tôi?”

Lúc này bỗng nghe chũm một tiếng, dường như mọi âm thanh đều dừng lại trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đó. Tôi chợt nhớ tới cái bóng đen xì không đầu không đuôi, chỉ có hai chi khi này. Bất giác rùng mình. Tôi cố quờ quạng tiến đến chỗ Năm Béo.

Bỗng bên tai nghe giọng Bảy Bại:

“Nghĩa, anh đứng đâu?”

Tôi mừng hóm, nói lại:

“Bên này, bên này bảy ơi”

Tôi bất thần cảm thấy chân mình không hề có một chút cảm giác nào nữa, chính xác hơn là không còn biết rằng là mình có chân hay không nữa.

Tiếng rẻ nước gấp tiến đến gần tôi. Giọng Bảy bại lại vang lên:

“Anh đâu?”

Tôi quờ quạng hai tay ra xung quanh, vừa nói:

“Bên này bên này”

Tức thì một lúc sau, Bảy bại nắm được tay tôi. Nó bảo:

“Rồi rồi, bám vô vai em”

Tôi bám vào vai nó, hai cái giò lúc này đã không còn cảm giác, tôi mặc để cho nó kéo lê đi.

Trong bóng tối, giọng Tư Huyền gọi:

“Hai thằng, phía bên này, nghe theo giọng tao mà đi này”

Bảy bại kéo tôi lê đi đến thành hào, lúc này nó bảo:

“Quăng dây, quăng dây”

Mực nước đã dân qua hông, những con bọ máu tích cực bao vây tôi và Bảy bại, tiếng chúng rít lên càng lúc càng rợn.

Bảy bại chụp được dây, quấn qua eo tôi. Nó bảo:

“Anh lên trước đi”

Tôi chẳng kịp nói gì thì nó đã gào lên:

“Kéo lên đi”

Tức tốc tiếng rú lên của Năm em, sợi dây xiết chặt lấy ngực tôi rồi kéo lên thật mạnh. Tôi ná thở một lúc. Vừa cảm thấy lên nền đất khô, lập tức tôi cỡi dây, thấy liền xuống dưới rồi hét to:

“Bảy ơi, dây nè”

Một lúc sau nghe tiếng thằng Bảy nói

“rồi”

một cái. Tôi tựa thế, cùng với Năm em kéo mạnh nó lên.

Lúc này nghe phía sau phùng lên, quay đầu lại thì thấy Năm béo cầm trong tay cây pháo sáng.

Tư Huyền bảo:

“Mày có hàng này sao nãy h không lấy ra”

Năm béo xoa xoa cái đầu rồi cười:

“Tôi mới xực nhớ thôi”

Tôi thở dài bảo:

“Cũng may là đồ đạt cả đám quăng lên trước, chứ không chèm nhẹp nước thì coi như chết cả nút rồi”

Tôi ngược nhìn Năm béo, thấy sau ánh sáng đỏ lè của ngọn pháo... cái bóng đen không đầu xuất hiện sau lưng hẳn tự bao giờ. Không gian đặc biệt im ắng. Gương mặt Năm béo căng ra, hai mắt mở to hết cỡ. Mắt hẳn liếc nhìn sang một bên rồi lại nhìn thẳng vào phía tôi. Tôi bất thần, gật nhẹ đầu một cái.

Bốn người, Trung Tài, Tư Huyền, Bảy Bại và tôi đều bất động không lên tiếng, chưa biết cách xử lý thế nào. Tôi nhìn sang Năm em, thấy hẳn hạ người, đưa tay rút cây dao bầu máng trên lưng quần.

Tình thế xảy ra cực nhanh, Năm em vừa rút cây dao bầu ra một cái, tiện thể chém thẳng vào Năm béo. Tôi ngồi nhìn mà không thở nổi, con dao bầu gần như chém chết vào Năm Béo, ấy vậy mà thoát cái, cái thân hình to khổng lồ của hẳn cuối xuống, lăn một cái sang một bên.

Ánh lửa của pháo sáng cũng tắt ngấm, chỉ nghe bên tai tiếng chém gió vút vút. Rồi im lặng tĩnh mịch.

Xẹt thêm một cái, một ngọn pháo sáng lại được đốt lên... Lúc này chẳng còn thấy bóng dáng của Năm em đâu... Năm người còn lại, ai cũng nhể nhại mồ hôi, chuyện tới đây đã càng lúc càng quái dị. Chẳng biết còn mạng để có thể tiếp tục hay không.

Phần 30

Năm người đều là những tay vào sống ra chết, dân buôn lậu, dân mã, ma cỏ đối với họ mà nói có lẽ gặp thường xuyên. Nhưng tình thế lúc này nhìn ai cũng mặt mày tái nhợt, đứng bất thần không dám cử động. Ngọn pháo sáng trên tay Năm béo cuối cùng tắt tịm, tiếng xè xè cháy cuối cùng cũng dứt, chỉ còn lại tiếng tim đập thành thịch lấn át cả tiếng nước chảy vào hào.

Tư Huyền nói :

“thằng mập, trong balo mày còn thứ gì để chiếu sáng không?”

Năm béo trả lời:

“Trong balo còn lại cỡ bốn cây pháo sáng, hai con dao, một ít đồ hộp, một cái xẻng và búa, một

số đồ đánh lửa, nhưng không có gì để đốt”

Tư Huyền thở dài một tiếng rồi im lặng, không nói gì.

Trong động tối om, đưa bàn tay trước mặt cũng không thấy được. Tình thế dường như là đường cùng, tôi càng không biết cái thứ không đầu nhót nhọt kia là gì, và nó sẽ trở lại hay không nữa.

Tôi chợt nhớ lại hồi năm 68, chiến dịch mùa khô, thay người chết chất thành đống. Rồi sau đó là năm 72 ở sông Thạch Hãn, khi quân Bắc Việt đánh vào, vì thiếu quân nên tôi cũng bị lôi đi, chứng kiến cảnh tượng xác người chết tắc dòng, đến giờ tôi vẫn còn bị ám ảnh. Sáu tháng quân trường chẳng giúp ít được gì, nhưng có lẽ nhờ một phần may mắn mà tôi mới còn sống đến bây giờ. Sau về lại Lâm Đồng, làm lính chạy vặt ở đó, đến một hôm nghe động có quân Bắc Việt đánh vào, tôi bỏ chạy. Nghe đâu căn cứ đến bảy mươi người đều bị bắn giết sạch sẽ, tôi nghĩ lại bản thân thấy mình hèn nhát quá, nhưng cũng nhờ thế mà tôi còn sống được đến bây giờ. Giờ lâm vào tình cảnh này, quả thật tôi cũng chẳng dám đi tiếp, dù rằng có thể chẳng sống được bao lâu nữa. Tôi nghĩ vậy rồi thở dài nói với mọi người:

“Có lẽ đường cùng rồi”

Tôi vừa dứt lời, Trung tài đã găm lên nói:

“Im”

Tôi nghe Trung tài quát một tiếng cũng thấy sợ điếng hồn, không nói tiếp nữa. Một lúc lâu sau, nghe có tiếng rục rịch, là tiếng bước chân của ai đó.

Tư Huyền găng giọng:

“Đứng im, không thằng nào động dậy hết”

Nhưng dường như tôi cảm nhận ở đây còn có một người khác. Đúng y như rằng, Năm Béo, Trung Tài, Bảy Bại đều trả lời:

“Có ai động dậy gì đâu”

Tư Huyền nói:

“Vậy... tiếng bước chân...”

Ổng chưa kịp nói dứt lời thì từ phía xa xa đã xuất hiện ánh lửa cháy, ánh sáng lập lè dường như rất xa. Cả năm người đều im lặng, Năm béo thều thào bảo:

“Chẳng lẽ có người”

Tư Huyền lúc này hét lớn:

“Cho hỏi là ai vậy ?”

Tiếng hét vang ong ong dội lại... như thể rằng ở người cầm ngọn lửa kia cũng đang hỏi lại chúng tôi vậy.

Ánh lửa lúc gần lúc xa, lúc sáng lúc tối, ma quái khó tả. Lúc này bỗng tôi chợt nhiên nhớ lại lúc

gặp cái Thiên Linh Cái cùng Khiển Thây Ngải, cái lúc trần hang gần sập xuống, cũng có một ngọn lửa lập lè như thế này chỉ đường cho tôi thoát ra khỏi đó. Tôi bất giác cảm thấy chút gì an tâm rồi nói:

“Đi theo ngọn lửa đi”

Tôi nói dứt lời, liền cầ nhắc mò mẫn đi tới ngọn lửa kia. Bốn người còn lại chẳng nói chẳng rằng, cũng đồng loạt đi theo sau. Bảy bại đi gần tôi nhất, nó đưa tay đỡ tôi.

“Để em dìu”

Chúng tôi đi theo ngọn lửa một hồi lâu, đi thông qua một lối rất nhỏ, lúc này ánh lửa chợt tắt ngấm. Tôi cảm thấy bối rối một lúc, Năm béo nói:

“Sao vậy?”

Trung tài đứng sau trả lời

“Ra tới nơi đặt quách rồi”

Tư Huyền đằng giọng bảo :

“Sao mà biết?”

Trung tài giải thích:

“Vừa rồi lối vào Phật mộ là minh điện, đi qua cái hầm vừa rồi là sinh đạo. Đi qua sinh đạo chính là nơi đặt quách. Theo tôi biết thì trước đây có một thằng mã từng gặp Phật Mộ thể này, nó nói minh điện có ba lối, một lối sinh đạo, hai lối tử đạo. Nếu chúng ta đi vào tử đạo thì này giờ chắc đã nát thay rồi”

Tư Huyền bảo:

“Vậy thằng bạn mày đi vào sinh đạo rồi thoát ra được à?”

Trung tài đáp bằng cái giọng ma quái:

“Không, nó đi vào tử đạo, chết không toàn thây”

Năm béo Ớ một tiếng rồi hỏi:

“Vậy sao ông biết nó ...?”

Trung tài trả lời:

“Có nghe tới gọi hồn bao giờ chưa?”

Trung tài vừa dứt câu, cả đám ngớ người, chẳng thể biết nói gì thêm. Tôi nói :

“Thôi, lo thoát ra khỏi chỗ này cái đã”

Tôi cầ nhắc đi tiếp, đi được thêm tầm chục bước. Phía trước mở rộng ra, có ánh sáng rọi thẳng xuống nơi đặt một cái quan tài. Vậy là Trung tài nói đúng, đến nên đặt quan quách rồi, tôi mừng hóm nói :

“Tới rồi”

Bảy bại lại đưa tay dìu tôi đi thật nhanh, đây là một cái hầm không lớn hình vuông. Bên trên

cao tầm hơn hai ba chục mét có khoét một cái giếng trời, đâm thẳng từ trần hang lên trên, nhưng cây cối dây leo đường như bò kín. Chỉ có chút ánh sáng le lói lọt vào soi xuống quan tài. Cả năm người đều dường như gục ngã, vừa ra khỏi sinh đạo lập tức ai cũng ngồi bẹp xuống nền đất cát.

Chỉ riêng một mình Trung tài, moi trong balo của Năm béo ra hai cây pháo sáng, ổng quẹt một cái, cả cái hầm sáng rực lên. Lúc này nhìn rõ trên vách hang, viết đầy những chữ Hán Nôm.

Trên nắp quan tài cũng khắc chữ Hán Nôm.

Trung tài đi lanh quanh một lúc rồi cũng lại ngồi nghỉ.

Năm béo lấy một ít đồ ăn ra chia cho mọi người. Tôi nhìn sang Bảy bại, thấy nó không có chuyện gì, cũng ổn. Tôi an tâm một chút rồi lấy thức ăn, ăn lấy ăn để.

Ăn xong cảm thấy tinh thần sảng khoái, như thể vừa chết đi sống lại, tôi mừng rỡ nghĩ bụng sẽ thoát ra được rồi.

Tôi nói :

“Ăn xong rồi, giờ tìm lối ra thôi”

Tôi lúc này nhìn sang Trung tài, ổng là người rành rồi về mồi mã nhất trong đám. Nhưng dường như một làn khói đen xuất hiện trên mặt ổng. Trung tài nhăn trán nói:

“Cùng đường rồi”

Mọi người động loạt nói :

“Là sao ?”

Giọng nói ai cũng có chút gì lo sợ. Tư Huyền bảo :

“Là sao ? sao mà nói là sẽ có đường ra ?”

Năm béo cũng trợn mắt.

“Ông đùa tôi đấy à ?”

Trung tài bảo:

“Mấy ông bị đuối hay sao vậy? nhìn xung quanh đi, chỗ này có người tới rồi. Nhìn đi, góc hang có mấy ụ đất nhỏ, trên mặt quan tài cũng có đất cát, cái lỗ kia chính là cái chỗ tụi nó đào đấy”

Tôi ngẩn người, quả đúng là trên mặt quan tài có một lớp đất cát không dày, và cái lỗ nhỏ kia ban đầu tôi tưởng là giếng trời, nay nhìn kỹ lại thì đúng là nó được người ta đào nham nhở chứ không phải là có ý làm ra.

Năm béo chẳng nói gì, đứng phắc dậy, lấy con dao bầu ra cậy nắm quan tài. Hành động mau lẹ, không ai kịp nói gì.

Trung tài bảo:

“Trong quan tài là phụ nữ”

Năm béo nghe xong, cũng dừng lại, hỏi:

“Sao ông biết ?”

Trung tài nói:

“Má tao trước đây dạy chữ, trên quan tài là chữ

“Phong Lan Nữ Ái Chi Mộ””

Trung tài thở dài rồi nói tiếp:

“Trên vách là là câu chuyện của người phụ nữ này”

Tôi tò mò liền nói:

“Ông kể thử xem?”

Tư Huyền dường như chẳng hứng thú gì, ổng bảo :

“Mẹ tui bây, tìm đường thoát không lo, lo đi nghe chuyện người chết”

Năm béo cười khẩy:

“Kệ mẹ mày, tao phải bật nắp quan tài xem con quỷ này như thế nào mà hành tao bán sống bán chết”

Trung tài gầm lên:

“Câm họng chó mày lại đi”

Năm béo chẳng nói, dùng sức bật nắp quan tài. Cả bốn người, tôi, Tư Huyền, Bảy Bại, Năm béo đều nhìn vào trong, bất ngờ mất gần hai ba giây.

Bên trong quan tài là một phụ nữ vô cùng xinh đẹp, bận một áo cà sa, dung mạo không hề bị thối rữa, xinh đẹp vô cùng, mái tóc cũng mượt mà như người sống.

Năm béo cười nói:

“Đẹp quá, dù sao tao cũng sắp chết, tao phải hưởng thụ một cái đã”

Hắn nói dứt câu, đưa tay lột phăng áo cà sa của cái xác. Chiếc áo cà sa theo thời gian mục nát nhiều, bị Năm béo kéo đứt một cái, cái xác đã trở nên lỏa lồ.

Dứt thì, Trung tài gầm lớn, lao thẳng tới Năm Béo, đè hắn ra đất, đấm túi bụi. Năm béo bất ngờ không kịp trở tay, bị đè ra đất, nhưng sau vùng dậy, bóp ngay yết hầu Trung Tài, tay kia đấm liên tục vào bụng.

Sự tình xảy ra quá nhanh, không ai trở tay kịp, Tư Huyền, tôi và Bảy bại đồng loạt lao vào can ngăn.

“Đụ má tui bây, dừng ngay”

Tôi cố chịu đau cái giò, dùng hết sức dứt hai thằng ra. Nhưng nào ngờ lúc Năm béo ngồi dậy, cái thể hắn đang có, quơ ngay con dao bầu, định lao tới chém chết Trung tài. Sức tôi và Bảy bại cản hắn không nổi, Năm béo lao tới chém thẳng vào Trung Tài.

Tư Huyền đang khóa tay Trung tài từ phía sau, thấy Năm béo lao đến chém, liền kéo cả hai ra khỏi đường chém. Chém hụt một nhát, Năm béo chưa chịu, hắn cầm con dao bầu chỉ thẳng vào

Trung tài nói :

“Đụ má, tao đéo chém mày ra bã tao đéo là con người”

Tư Huyền lúc này nổi khùng, lao thẳng thẳng tới Năm béo, tay trần nắm lấy lưỡi con dao bầu. Tay kia đập vào cằm Năm béo, làm con lợn mập đó lăn đùng ra đất. Tư Huyền thì tay trái máu me nhiều xuống.

Ổng bảo:

“Mày ngon với ai vậy ?”

Trung tài chẳng nói chẳng rằng, lụm con dao bầu lên, nhìn nhìn con dao một lúc. Trung tài tiến đến cái quan tài, cởi áo ngoài rồi đập vào cái xác.

Năm béo lúc này lồm cồm ngồi dậy, mặt hầm hầm nhìn Tư Huyền. Hắn im lặng chẳng nói gì. Nhìn sang Trung tài rồi cười khẩy một cái.

Bảy bại đứng bên cạnh tôi, lầm bầm nói:

“Thằng chó”

Tôi cũng lắc đầu nghĩ bụng :”Đến người chết mà nó cũng không tha”

Lúc này, Trung tài đứng trầm ngâm một lúc nói:

“Cái mộ này là của một ông người xây cho con gái, trên vách hang kể lại rất rõ cuộc đời của người phụ nữ này”

Đại khái câu chuyện rằng: Người xây lăng mộ này họ Trịnh tên Công, là hậu duệ của nhà Trịnh ở miền Bắc vào đây chạy trốn cách đây hơn hai ba trăm năm. Ông vào đây sống như người bình thường, cưới vợ, chỉ có duy một người con gái tên Phong Lan. Gọi là Trịnh Phong Lan. Vợ ông sau khi sinh con thì mất, ông nuôi con một mình. Con ông càng lớn càng giống mẹ, ông một hôm mơ thấy giấc mơ kì lạ, trong giấc mơ đại khái là con ông chính là vợ ông chuyển kiếp. Từ hôm đó, ông sinh lòng tà. Bắt con nhốt trong phòng kín, sau đó quan hệ. Ông lúc nào cũng nói con ông chính là vợ ông. Dần dà con ông không chịu nổi khổ sở lâu, nên lâm bệnh mà chết ở tuổi hai mươi tám.

Sau con chết, ông sống một mình cách li thế sự, đi đến vùng Châu Đốc An Giang này vì nghe rằng ở đây có những đạo sĩ biết phép thuật thần thông. Ông đi đến và bái sư một vị đạo sĩ, ông kể mọi chuyện cho vị đạo sĩ nghe. Vị đạo sĩ muốn ông thoát khỏi tà tâm, liền chỉ giảng ông. Cuối cùng ông nhận ra việc mình sai trái. Khi trở về nhà, tự mình xây dựng một ngôi chùa nhỏ, sau đó bỏ tiền đúc tượng đồng. Rồi cũng một mình ông xây dựng hầm mộ cho con gái. Ông xây trong vòng hai mươi năm.

Lại có một chỗ khắc :”Trịnh Công Tội nghiệt trời đất không dung, tự biết đáng tội vạn kiếp bất siêu linh, chỉ mong sau khi chết có thể ở cạnh con để hầu hạ”

Tất cả đều được ghi bằng chữ Hán Nôm, khắc chết trên mặt hang, Trung tài nói xong thì thở

dài.

Tôi cũng chẳng biết nói gì hơn. Tư Huyền trầm ngâm một lúc rồi nói:

“Độc kỹ xem còn có điều gì chỉ dẫn lối thoát ra khỏi hầm mộ không?”

Trung Tài lắc đầu bảo:

“Lão Trịnh Công xây xong chắc đã chết ngay sau đó, làm gì còn nghĩ tới việc làm lối đi ra”

Tôi lúc này nói:

“Ổng chắc đã nghĩ kỹ lắm, không muốn cho ai chạm vào con gái ông ta, thế nên mới trồng cả Hoa Xác bên ngoài, rồi đào hào, làm ra cả sinh đạo tử đạo?”

Tôi nói dứt thì cũng thở dài, Bả bại cười khổ nói:

“Em thấy ổng vẫn chưa dứt được đứa con gái đâu”

Nói xong nó cười cười, tôi cũng chẳng hiểu ý nó là sao.

Nhưng đến giờ tôi vẫn không hiểu vì sao cái xác có thể tồn tại lâu đến như vậy mà vẫn còn như vậy, không hề bị hủy hoại. Tôi hỏi Trung tài về việc đó, bản thân ổng cũng không rõ.

Tôi ngửa đầu nhìn cái giếng trời, thấy bên trên cũng đã sụp tối. Không khí lúc này trở lại im lặng tĩnh mịch. Bất ngờ Tư Huyền đứng lên, vớ lấy cái balo của Năm béo. Năm béo bất ngờ cũng dứt phắt dậy, bảo:

“Ông làm gì đấy?”

Tư Huyền đằng đằng sát khí bảo:

“Mày động đây, tao chém chết mày”

Năm béo bảo:

“Tao sợ mày à?”

Trung tài lập tức lăm lăm con dao bầu trong tay tiến đến. Trời bỗng tối hẳn, bên trong hang trở nên tối đen. Chẳng ai nói gì, mắt vốn đã quen với bóng tối, tôi nhìn thấy dáng ba người bọn họ đứng bất động, không ai lên tiếng. Bất ngờ từ xa vang lên tiếng bò lê trên đất cát sột soạt.

Tôi nhìn lại... từ đường sinh đạo, cái bóng dáng không đầu hai chi lồ lộ đi tiến tới.

Nó phát ra âm thanh như giò mọt đục khoét, tất thấy đều lo chuẩn bị đề phòng.

Phần 31

Tôi định thần nhìn xung quanh, khi nãy Trung tài lấy 2 cây pháo sáng, ổng đã quẹt 1 cây, còn 1 cây thì khi đánh nhau đã lăn nằm kề bên quan tài. Bả bại là đứng gần chỗ cây pháo sáng nhất, tôi quay sang nó suýt suýt mấy cái, rồi bảo:

“Cây pháo”

Tôi vừa nói hướng mắt nhìn về cây pháo sáng nằm dưới đất, Bả bại hiểu ý. Nó lập tức khum người từ từ, đưa tay với lấy cây pháo.

Bỗng cái thứ

“vô thủ nhị chi”

kia bò tiến tới chỗ thẳng Bảy, nó bò nhanh cấp kì. Chưa ai kịp phản ứng thì nó đã vút qua chỗ Tư Huyền đứng phía trên. Lúc này nhìn kỹ lại mới thấy toàn thân nó, phía trước là 1 đồng hồ lớn thật thối rửa, dòi một bờ khắp, hai cánh tay như tay người, dài suốt phía sau là 2 cặp chân người. Lúc này tôi bất giác ngờ ngợ, cái chân này có 2 cái ống quần lính, nhìn như ống quần của Năm Em. Tôi kinh hãi, không nói nên lời, lại nhìn sang Bảy Bại

Bảy bại cũng lẹ tay, đã chụp được cây pháo sáng. Con vật đó trường bò tới hướng tới thẳng Bảy, nó lướt qua Tư Huyền như không hề có ống tồn tại. Nó bò qua được một tý thì Tư Huyền vùng mình một cái, nhảy lùi lại. Con vật thấy động quay sang Tư Huyền, toàn thân nhầy nhựa của nó linh hoạt cực kỳ. Trung tài đứng đó không xa, lao mình tới bổ vào giữa con vật. Nhát chém sâu, nhưng dường như chẳng có gì ảnh hưởng đến thứ này.

Trung tài bỗng nhiên bất động, kinh hãi hét lên:

“Chạy, chạy gấp”

Con dao bầu găm vào đồng thịt nhầy nhựa của cái thứ đó, dần dần bị hút vào trong. Trung tài nhanh chóng buông dao, quay người bỏ chạy. Trước giờ tôi chưa từng thấy ống kinh hãi như vậy. Thế rồi cả đám cũng hoảng hồn tung chạy.

Nhưng chân tôi vẫn còn đau nhức, chạy chẳng thể nhanh. Thấy mờ mờ trước mắt mọi người đã phóng ra tới sinh đạo. Còn tôi thì phải cách năm sáu bước chân nữa. Bảy Bại cũng đã chạy trước, lúc này tôi thấy nó quay nhìn lại. Tôi gầm lên:

“Chạy”

Bảy bại, nó nấn ná lại, nhưng rồi cũng phóng người trở lại cứu tôi. Nhưng nào ngờ, phía dưới chân tôi cảm thấy đau buốt, như có cái gì đó níu lại. Tôi nhìn xuống thì thấy cái đồng thịt nhầy nhựa kia đã tóm lấy được chân tôi, làm tôi ngã sấp xuống đất.

Bảy bại lúc này đã níu được hai tay tôi, nó cố dùng sức mà kéo. Tôi bị dưới thì đồng thịt, trên thì Bảy bại, hai đằng hai nẻo kéo ra. Xương sống nghe rắc rắc, đau thấu tâm can. Tôi gào lên một tiếng, cố gắng rút chân ra, nhưng cái thứ đó lực hút cực mạnh, không thể nào rút ra được. Trước mắt tình thế này, chẳng biết còn mạng ra khỏi quỷ môn hay không, tôi nói:

“Mày đi đi, đi ngay”

Bảy bại nhìn tôi trào nước mắt, nó chẳng nói gì, quay lại phía cửa thì đã chẳng còn ai. Trung Tài, Tư Huyền cũng mất dạng, Năm béo chắc cũng đã bỏ đi rồi. Chỉ còn hai anh em. Lúc này trong lòng cảm thán mà nghĩ :”Mày đúng là anh em tốt của anh”

Bảy bại gầm lên:

“Cứu”

Cả hai cứ mãi giằng co như thế một lúc, thời gian lúc đó, một giây là như một giờ, đau đớn khôn

tả. Bỗng tôi thấy có bóng dáng hai người từ cửa hang chạy vào. Hóa ra đó là Trung Tài và Tư Huyền, hai ống cũng không bỏ rơi bằng hữu.

Trung Tài rút lấy cái đồ đánh lửa, rồi chộp lấy cây pháo sáng dưới đất khi nãy thẳng Bảy Bại vì cứu tôi mà bỏ rơi.

Tư Huyền thì lập tức lao đến phụ Bảy Bại kéo tôi ra.

Tình thế nhanh chóng, nói thì dài thật chất chỉ trong vùn vện một cái chớp mắt.

Trung tài cởi áo, xé áo ra làm hai, quấn vào hai tay. Sau đó thì chạy ra phía sau của cái thứ đang hút lấy tôi, hai tay đâm thẳng vào đồng da thịt bầy nhày rồi banh ra, tạo thành một cái lỗ lớn trên người nó. Ống đốt pháo sáng rồi quăng vào trong cái lỗ thịt đó.

Cuối cùng gào lên một tiếng:

“Nằm xuống”

Ống chạy vọt lên, trượt người, nắm lấy tay tôi, cùng với Bảy Bại và Trung Tài. Cả ba lập tức nằm thụp xuống.

Bắc giác tôi cảm thấy hai chân nóng rần, bị kéo vào trong đồng thịt như muốn lìa cả hai chân ra. Sau đó thì nghe bên tai một tiếng nổ lớn.

Một cơn mưa máu thịt văng tứ bề, khắp cả hang. Lúc này tôi còn nhớ mãi, tiếng nổ vừa xảy ra, một cái sọ người bay thẳng qua mặt tôi. da thịt vẫn lở loét, máu me kinh dị.

Một khoảng im lặng kinh hoàng xảy ra, chẳng còn ai động dậy nữa. Tôi nhìn xuống chân mình, thấy đôi giày đã bị cháy chẳng còn gì. Da thịt trên bàn chân cũng bị phỏng hết.

Mãi một lúc sau, thì cảm giác đau mới xuất hiện, tôi chịu không nổi phải gào lên một tiếng.

Trung Tài chạy đến, vớ cán dao bầu chặn ngang miệng tôi. Tôi cắn vào đó muốn vỡ cả hàm răng.

Tôi nhắm tịt hai mắt, chỉ nghe bên tai Tư Huyền bảo:

“Nó ổn không mậy?”

Trung Tài nói:

“Chắc không sao, cũng may có đôi giày, không thì coi như hai chân nó hủ từ lâu rồi”

Tôi mở mắt, thều thào nói:

“Chân tôi làm sao?”

Trung Tài lăn ngửa ra đất, thở dốc bảo:

“Ban đầu, tôi không nhìn rõ nó là cái gì, mãi đến lúc nhìn gần mới biết đó là thứ gọi là Nhục Vật.

Thứ này chỉ là một đồng thịt thối rữa của sinh vật chết, sinh ra từ nơi rừng thiên nước độc, nơi nào có âm khí dày đặc thì mới có vật này. Nó chẳng có hình thù gì, hễ gặp vật sống là nó hút lấy.

Toàn thân nó là thứ dịch tiêu hóa, bị nó nuốt vào, chỉ cần quá một phút thì xương cốt cũng chẳng còn đâu”

Tôi hỏi:

“Sao ông biết rõ vậy?”

Trung thở thở dài nói:

“Trước đây từng có một chuyến đào mộ, gặp đúng phải thứ này, nhưng to và lớn hơn Nhục Vật ở đây nhiều, tôi đi cùng 2 thằng nữa, một thằng bị nó nuốt chết, một thằng bị nó hút lấy cánh tay, phế luôn tới giờ”

Ông ngưng một chút rồi nói tiếp:

“Về sau, tôi mới vô tình quen biết được một người bày cho cách giết nó, chỉ cần làm sao cho một mũi lửa vào trong người nó, là lập tức nó phát nổ. Nhưng cách này nguy hiểm vô cùng, vì chỉ cần chạm vào đồng thịt thối rữa trên người nó, cũng đủ làm da thịt phát cháy lên rồi”

Nói xong, thấy Trung Tài đưa hai bàn tay lên nhìn.

Tôi thều thào nói:

“Cám ơn mọi người”

Xong rồi hai mắt nhắm nghiền, bất tỉnh khi nào không hay biết.

Chẳng rõ qua bao nhiêu thời gian, tôi thấy trước mắt có người con gái xa xa đi hướng về tôi trong bóng đêm đen kịt. Đến gần thì rõ ra, đó là vợ mình.

Tôi trong lòng bồi hồi, chẳng biết mơ hay tỉnh, tôi im lặng không nói, chỉ thấy vợ mình đến gần, đưa tay vuốt lên mặt, giọng nói đã bao lâu rồi tôi chưa được nghe:

“Anh cực khổ nhiều rồi”

Tôi cười một cái, lập tức không gian tứ bề sáng lóa lên. Khung cảnh biến đổi, trước mắt hiện ra cảnh máu thịt bầy nhầy, tôi chợt nhận ra mình đang đứng giữa cái hầm xác, nơi gặp phải chó lửa. Tim tôi đập thành thịch, mồ hôi nhễ nhại, bất giác nhớ rằng mình chẳng còn có thể sống được bao lâu.

Lúc này vợ tôi lại xuất hiện, cô ấy đứng từ xa xa, ngay cánh cửa dẫn xuống cái ổ của con chó lửa. Tôi vội vàng chạy theo. Hình bóng vợ tôi vẫn mãi cứ xa xa, dẫn tôi đến cái bàn giấy, tôi nhìn xuống thấy tập hồ sơ và một viên đá đen kịt làm chặn giấy.

Tôi cảm thấy kì quái, cầm viên đá lên tay. Rồi mọi thứ lại xoay chuyển, khung cảnh lại tối đen, chẳng còn chút ánh sáng, trên bàn tay đang cảm thấy lạnh buốt thì bỗng nóng ấm dần lên. Tôi đưa nhìn lên thì thấy mình đang cầm một chén cháo nóng hổi.

Tôi lợm giọng chực nôn vì đây là chén cháo thịt người mà tôi đã ăn. Lúc này bên tai nghe tiếng vợ tôi nói gì đó không rõ ràng. Sau đó thì tôi hoảng hồn tỉnh mộng, chẳng nhớ được lời cuối vợ mình đã nói gì.

Tôi mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trên đất lạnh, bầu trời tối om, bên cạnh là thằng Bảy bại đang ngồi ngủ gục, nhìn trước mặt thì Tư Huyền cũng đang nằm ngủ, xa hơn tý là bóng dáng

của Trung tài đứng bất động, và bên cạnh đó còn ba người nữa, không rõ mặt mũi vì đội nón bành, gục đầu che cả gương mặt, ai cũng thân thể vạm vỡ.

Tôi ráng chống tay đứng lên, tuy nhiên một luồng đau nhói chạy dọc sống lưng, đau quá rên lên một tiếng:

Mọi người lập tức nhìn về hướng tôi, Bảy bại là thằng đầu tiên nói:

“Anh Nghĩa”

Tôi nói:

“Đây là đâu thế?”

Cảm giác đau đớn trên lưng vẫn chưa dứt, tôi nói chẳng ra lời. Trung Tài, Tư Huyền cũng quay người đứng lên đi về phía tôi. Ngoài ra còn một trong ba người đội nón kia cũng tiến lại.

Y đến bắt mạch rồi nói:

“Ổn rồi”

Tư Huyền lên tiếng:

“Mày bất tỉnh một ngày rồi đó”

Trung tài cười nói:

“Mạng ông cũng lớn dễ sợ”

Sau đó cái người đến bắt mạch cho tôi nói:

“Cấm không được cử động, nằm im đó”

Sau đó y đi ra bên cạnh, hai tay lật ngược tôi lại, nằm sấp xuống đất, vén áo tôi lên rồi đưa tay nhấn nhấn vào lưng. Y nhấn vào chỗ nào là đau thấu chỗ đó. Tôi gào lên:

“Điên à?”

Tôi ráng quay trở người lại thì bị Tư Huyền nhấn đầu xuống, ổng bảo:

“Mày cứ nằm im, đây là ba ông Thầy thuốc có tiếng ở chợ Lớn đó”

Tôi chẳng hiểu gì, rõ ràng là ban đầu còn nhớ mình ở trong Phật Mộ, chẳng có lối ra, sao bây giờ lại ở đây.

Vừa lúc này Trung Tài lên tiếng:

“Ba người này là bạn của A Lý, là người của Tam Hoàng Hội, phân đà chợ Lớn. Ba người này xem quẻ biết bằng hữu bị nạn, nên mới tới đây nhận xác về, cũng đoán biết là đám mình bị nạn nên đến cứu”

Trung Tài nói đến đây, tôi nghĩ trong đầu, lỡ như ba người này cũng biết luôn chuyện Trung Tài ăn thịt của A Lý thì sẽ thế nào ? Tôi cũng không nói gì nhiều.

Một lúc sau cảm giác có châm nhọn đâm vào lưng, tôi nhìn qua thì thấy người này đang châm cứu cho mình. Một lúc sau thì lại mệt quá mà ngủ thiếp đi.

Hết tập 1

Quỷ Mộ – Phù Nam Ký

Tập 2: Truy tìm ký ức

Tác giả: William.Windless

Nguồn Vozforum, Wordpress

Ebook: Vanlydocnhan

Dẫn nhập:

Quỷ Mộ - Hành Trình Đi Tìm Con, quyển 1 đã kết thúc ở phần 31, vẫn còn rất nhiều bí ẩn chưa giải thích và cái kết cũng quá ngỡ ngàng.

Quỷ Mộ 2 - Truy Tìm Ký Ức sẽ là đáp án cho tất cả

Thứ đáng sợ nhất trong cõi âm là gì ?

Là quỷ hay ma ?

Là ác thần hay quái vật ?

Thật ra, thứ đáng sợ nhất chính là lòng người.

Quỷ Ma, ác thần, quái vật, cùng lắm thì khiến chúng ta chết đi rồi thôi, dày vò chúng ta đau đớn một lúc rồi chết.

Còn riêng lòng người, tốt thì ta muốn gì cũng có, xấu thì làm ta sống không bằng chết, muốn chết cũng không được.

Lòng người mới là thứ đáng sợ nhất.

Sự kiện sau đây, đã trải qua hơn hai năm kể từ khi cha tôi, Nghĩa, đi cùng đám người Tư Huyền, Trung Tài, Bảy Bại trở về.

Tôi là con gái ông ấy.

Sau khi cha tôi trở về, ông mất ăn mất ngủ hơn tuần lễ, sau đó thì ông lại cùng chú Bảy, ông Tư

Huyền, Trung Tài lên đường đi tiếp. Tôi hai năm trước chỉ là một bé gái mười bốn tuổi, thấy cha lại sắp đi tôi không biết cách thế nào để cản lại.

Nhiều ngày sau đó, cha trở về. Tôi hỏi ông:

"Ba còn có đi nữa không?"

Ông lúc đó ôm tôi vào lòng rồi hôn trán tôi một cái nói:

"Không, ba không đi nữa"

Từ lúc đó, tôi cùng ông sống trong sự yên bình. Chúng tôi được Tư Huyền che chở, đi tới một vùng khác ở Trà Vinh, sống cuộc sống như người bình thường, chú Bảy tất nhiên cũng đi cùng, riêng ông Trung Tài thì lại ra đi không manh mối.

Cũng thời gian đó, ngày nào tôi cũng thấy ông viết gì đó vào một quyển sổ. Có lần, đêm về tôi tò mò, lén lấy quyển sổ của cha. Tôi tìm đọc trong đó, mở đầu trang tôi thấy nét chữ của ông

"Quý Mộ"

Tôi đọc, ban đầu hoảng sợ, dần sau thì tôi mới hiểu ra rằng ông làm tất cả vì tôi.

Cuộc sống của chúng tôi trải qua một cách yên bình, nhưng chẳng được bao lâu. Một năm sau, cha tôi, Bảy bại và ông Tư bị một đám người truy sát.

Vậy rồi, chúng tôi lại lên đường chạy trốn.

Một năm nữa trôi qua, trong rừng, trong lúc chạy trốn, cha tôi đã bị bắn chết.

Ông Tư và chú Bảy, giúp tôi trốn thoát.

Thứ duy nhất tôi còn giữ lại được đến giờ, đó là cuốn sổ của ông và chiếc nanh hổ.

Hai lớn một nhỏ, Tư Huyền, Bảy bại và tôi, lần trốn đám người truy sát hơn tháng trời.

Cuối cùng chúng tôi được một người quen của ông Tư, đó là ông Trung Tài cứu giúp.

Ông đem chúng tôi xuống tận Cà Mau để trốn.

Tôi cố hỏi ông Tư và chú Bảy vì sao lại như vậy, nhưng họ không nói, chỉ lắc đầu thờ dài.

Trong đêm, tôi không thể ngủ vì mơ lại hình ảnh cha tôi bị bắn chết ngay trước mặt mình. Cứ mỗi đêm mỗi đêm, tôi lại mơ lại hình ảnh đó, lâu lâu hình ảnh của mẹ tôi cũng xuất hiện rất nhiều.

Cha và Mẹ...

Bây giờ tôi chẳng còn ai, và chẳng rõ vì đâu trong tôi lại trào lên một ngọn lửa, tôi muốn tìm hiểu và hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện. Nhưng bắt đầu từ đâu? tôi không rõ, tôi phải có gì đó, nhưng thứ đó là gì...

Câu chuyện này rồi sẽ tiếp tục đi về đâu?

Phần 1

Chiều tà đỏ rực lửa, tôi đứng trước mé rừng U minh, tiếng gió thổi qua cũng đủ làm người ta kinh sợ.

Bảy bại chẳng rõ từ đâu đã đứng sau lưng tôi, chú nói:

"Con không vô nhà ăn cơm đi"

Tôi bần thần nhìn mãi khung cảnh U Minh dưới chiều tà, mây trôi lững lờ đỏ như máu, tôi đáp:

"Con chưa muốn ăn"

Chú Bảy xoa đầu tôi rồi nói tiếp:

"hôm nay giỗ đầu của cha con, vào thắp ống nén nhang đi"

Nói đến ngày này, tất nhiên tôi nhớ, vừa nghe xong câu này của chú Bảy, tôi lưng tròng nước mắt quay lại nhìn. Tôi mếu máo nói:

"Vì sao cha con chết"

Lúc này một giọng nói khác, âm trầm và già nua, là ông Tư Huyền từ cái nhà lợp lá đi tới.

"Bị bắn chết"

Bảy bại thở dài, chú ấy ngồi xuống trước mặt tôi nói:

"Sống chết có số"

Tôi đồng thời cũng thấy Trung tài đứng xa xa không nói gì, ông khoanh tay im lặng. Tư Huyền lúc này nói:

"Thiên, cha mày là bị người ta bắn chết"

Tôi càng không kìm được xúc động nói:

"Là ai bắn?"

Tư Huyền không nói, Bảy bại nắm lấy vai tôi rồi nói:

"Nghe này, con có một thứ mà những thằng giết cha con muốn có"

Tôi bất thần mới hỏi:

"Là gì?"

Tôi vừa nói dứt câu, Tư Huyền bước lên, tay cầm quyển sổ. Ông nói:

"Là thứ này"

Tôi gào lên, chồm tới ông ấy, cố giật lại cuốn sổ. Đó là thứ quý giá nhất của tôi, tôi tuyệt đối không muốn cho ai đụng vào nó, kể cả những người này.

"Trả cho con"

Nhưng suy cho cùng, tôi vẫn chỉ là đứa con gái 17 tuổi, Bảy bại cản tôi lại rồi nói:

"Trong cuốn sổ của cha con, có ghi về một nơi cực kỳ kinh khủng, bản thân chú và ông Tư, ông Trung cũng đã trải qua nơi đó, nhưng không thể làm gì"

Bảy Bại thở dài một hơi, Tư Huyền tiếp lời:

"Hầm Quỷ"

Tôi ngẩn người ra một lúc, nhớ lại đó là nơi mà người em của chú Bảy, tức là cô Út Khờ trong quyển sổ của cha tôi chép lại, đã biến thành quỷ.

Tôi hỏi:

"Hầm Quý có gì lạ?"

Tư Huyền nói:

"Cha con sống với con là nhờ nó đó, còn nhớ lúc bọn ông về được một tuần lễ, cha con mất ăn mất ngủ không?"

Tôi nói:

"Con nhớ"

Tư Huyền tiếp tục:

"Ừ, sau khi cha con về, liên tiếp gặp những giấc mơ kỳ lạ, đại khái rằng hầm quý đó sẽ là nơi giúp ông sống sót, và nơi đó có một vật mà bọn ông đã phải bán mạng đi tìm, Đồng Đen"

Tư Huyền im lặng một lúc rồi nói:

"Bọn ông cùng cha con quyết định trở lại Hầm Quý đó để tìm kiếm, Sau cùng tìm được Đồng Đen, đến về cứu cha con, và vấn đề là trong Hầm Quý đó, có một mật đạo dẫn đến một thành cổ bị chôn vùi dưới nền đất cát, Phù Nam Thành"

Bảy bại lại nói:

"Thành cổ đó là mục tiêu của rất nhiều người, từ những nhà khảo cổ, đến trộm mộ, bí ẩn rất lớn, chứa nhiều báu vật tiền tài"

Tư Huyền lại thở dài:

"Tao cũng chẳng hiểu sao, chuyện đó lại có người ở ngoài biết được"

Tư Huyền nói xong, âm thầm liếc sang Trung Tài. Tất nhiên ông Trung cũng thấy được, ông nói:

"Chuyện này, thật chất còn một người nữa biết"

Tư Huyền gật đầu nói:

"Trong quyển sổ của cha con, có ghi lại về một người, con Mai"

Tôi chợt nhớ ra, đó là người hãm hại cả đoàn để cướp lấy đồng đen. Tôi nói:

"Vậy người thuê người giết cha con là bà Mai đó sao?"

Trung Tài nói:

"Chỉ là bọn chú tự phỏng đoán thôi, chưa biết được rõ"

Tư Huyền nói:

"Có thể sau khi cướp được đồng đen, con nhỏ đó vẫn âm thầm theo dõi bọn ông, về cơ bản nhất là sợ bị trả thù"

Trung Tài thêm lời:

"Hoặc muốn phủ tay trên một vụ khác"

Bảy bại nói:

"Hôm nay vậy là đủ rồi, sau này bọn chú sẽ cho con biết nhiều hơn, rồi chính con trước sau gì cũng sẽ đi tự mình đi trả thù cho cha con"

Tôi nghe xong, vẫn chưa hiểu đầu đuôi ra sao, chỉ biết rằng người giết cha mình là một phụ nữ, tên Mai. Chỉ có vậy

Thế rồi, chú Bảy dẫn tôi vào nhà, tôi thả cho cha một nén nhang rồi dùng bữa cùng 3 người chú

Phần 2: Truy Sát U Minh Lâm

Vài tuần sau khi đám giỗ cha tôi, tôi đang ngồi đọc lại từng dòng chữ trong quyển sổ "Quỷ Mộ" của cha mình.

Tôi tìm ra vài manh mối nhỏ, bà Mai kia làm việc cho ông Xường, vậy sau khi mọi người tìm được đồng đen từ hầm quý về, có đem đến cho ông Xường nhận tiền không ?

Tôi cố gắng chấp nối câu chuyện dựa vào trí tuệ của một đứa bé 17 tuổi. Những gì tôi có thể hiểu và giả thuyết cho đến bây giờ là Bà Mai âm thầm bầy cha vào Phật Mộ, sau đó bỏ trốn, đem đồng đen về ông Xường và lãnh tiền của đám người ông Tư. Nhưng vẫn chưa đảm bảo rằng bọn người họ đã chết hay chưa, thế nên cho người theo dõi và sau khi phát hiện bọn họ còn sống, bà ta đã cho người truy sát.

Vì sao lại truy sát ? tôi lại lập ra một giả thuyết rằng ông Xường vốn là một trong Tứ Đại Gia Sài Gòn, nếu như cấp dưới làm chuyện bậy, mặt mũi ông ta sẽ không thể để đâu cho hết. Chuyện đó nếu phanh phui, bà ta sẽ lãnh hậu quả.

Còn một chuyện nữa, cuối cùng ở Phật Mộ, bọn người của cha tôi được cứu bởi ba người Minh Hương ở Chợ Lớn. Tôi không tin vào việc gieo quẻ bói toán, tôi vẫn có cảm giác rằng ba người này là manh mối mà tôi sẽ có thể tìm ra để truy tìm kẻ đã hại chết cha mình.

Đang suy nghĩ một hồi, trời đã xế chiều, gió thổi lồng lộng. Tôi bất thần bị cắt ngang suy nghĩ bởi một âm thanh chói tai.

Quay đầu lại nhìn về cái nhà lá, nơi ở của ba ông chú. Tôi hoảng hồn, một cột khói bay thẳng lên. Ngay lúc đó từ tứ bề lao đến những kẻ cầm súng ống, lựu đạn, dao rựa.

Từ trong nhà, Tư Huyền Trung Tài và chú Bảy đều phóng người chạy ra, tay cầm rựa bén.

Tiếng súng bắt đầu nổ lên, cả ba người cách tôi không xa, tầm chục mét. chú Bảy chạy trước, lao tới xách tôi lên.

Tiếng súng nổ đùng đùng phía sau, ba người đó không hiểu sao lại không bị đạn lạc bắn trúng, lập tức chạy thẳng vào rừng.

Rừng U Minh rậm rạp, cây cối, thú dữ, đi ban ngày còn sợ huống gì trời nay sắp tối rồi.

Tôi quay đầu nhìn, tiếng hô hoán vẫn còn ở phía sau. Âm thanh súng nổ rền trời.

Tôi chỉ biết rằng bọn người chúng tôi chạy và chạy.

Chú Bảy ôm tôi, chạy phóng qua một đoạn cây ngã, lại ôm tôi sát vào lòng trượt xuống một cái dốc không sâu.

Chúng tôi đứng im ở đó một lúc, lắng nghe động tĩnh, biết rằng bọn người truy sát chúng tôi đã đi hướng khác. Lúc này chú Bảy mới an tâm để tôi ra.

Tư Huyền chửi nói:

"Mẹ nó, muốn yên cũng đéo được"

Trùng Tài bảo:

"Ông be bé cái mồm thôi"

Tư Huyền nghe xong thở dài:

"Đêm nay ngủ rừng, không thể quay lại chỗ đó rồi"

Trung Tài đồng tình, ổng bảo:

"Đi kím chỗ nào khô ráo cái đã"

U Minh Hạ, nằm ở tỉnh Cà Mau, nơi này khi xưa vốn dĩ là rừng thiên nước độc, cái nơi gọi là "sấu bơi, cộp chạy, trăn bò" nơi này tồn tại nhiều thứ kỳ dị mà những người đi rừng, đi ăn ong kinh nghiệm cũng không dám coi thường.

Tôi đứng lên, theo sau những người bọn họ. Trời trong rừng tối rất nhau, lụi xụi đã tối om. Cả bốn người ngồi cạnh nhau, không dám đốt lửa, sợ rằng sẽ bị phát hiện.

Ngồi im lặng hơn một giờ sau, bỗng Trung Tài lên tiếng:

"Chết mẹ rồi?"

"Sao vậy?"

Đồng loạt ba người còn lại chúng tôi đều hỏi.

Trung Tài không kịp trả lời đã vội đứng lên phúi sạch quần áo, rồi nói:

"Đứng lên lẹ"

Tôi chưa kịp nghĩ gì, chỉ làm theo phản xạ.

Tư Huyền, Bảy vội lập tức đứng lên đập liên tục xuống đất, cũng phúi phúi quần áo. Tôi nhìn ba người. Trung tài nói:

"Kiến Đen"

Tôi lúc này mới sực giật mình, trong thời gian chạy trốn, tôi từng được nghe ông Trung kể về Kiến Đen, giống này là kiến rừng, con nào cũng to bằng phân nửa ngón tay út, cái đầu to quá nửa thân, giống này không có độc, nhưng đặc biệt hung hãn, nghe có mùi thịt tươi là bu lại cắn xé con mồi. Một con bò lớn mà đám kiến bu lại rỉa thịt thì cao lắm là hai tiếng con bò chỉ còn lại xương.

Trung Tài mới than:

"Lo chạy mà không để ý, trong rừng mà im ắng không có tiếng động là đảm bảo có chuyện"

Thế rồi cả bốn người lục tục mò mẫm trong đêm đi chỗ khác. Đám Kiến Đen tuy hung hãn, nhưng chúng có cái tính về đêm lại chậm chạp hơn bình thường, vậy nên chúng tôi mới an toàn mà tránh được.

Chú Bảy nắm lấy tay tôi đi trước. Trung Tài và Tư Huyền đi sau. Mò mẫm trong rừng tối, đi được một đoạn thì chợt không khí càng lúc càng tĩnh mịch đến rợn người. Tôi bất giác nghe từ trên cao có tiếng sột soạt.

Cả đám đứng bất động, không dám nhúc nhích. Tôi lơ mơ thấy ông Tư ngược đầu lên nhìn, phía trên tối om, không phát hiện ra được gì.

Tôi đang ngửa đầu nhìn lên thì chợt rừng mình, bỗng chốc phía trên đầu có ba bốn cái bóng đen nhảy chuyền từ cành cây này sang cành cây khác. ông Trung bất động, nắm chắc cây rựa trên tay, âm thầm nói:

"Khoang di chuyển, hình như là..."

Chưa kịp nói dứt câu thì nghe tiếng đập mạnh, bing một cái, ông Trung ngã sấp người xuống đất. Tôi thất kinh, ráng nhìn xem có chuyện gì, chỉ thấy tứ bề lại rơi vào im lặng. Tư Huyền đứng chắn trước tôi đề phòng, một chân ông đá vào mặt Trung Tài. Chú Bảy vẫn nắm chắc tay tôi không buông.

Tôi cảm giác lạnh sống lưng, bỗng lại nghe tiếng soạt, quay qua lại chẳng thấy thì gì bất thường. Thật ra thì khung cũng vốn đã rất bất bình thường rồi, nói bình thường chỉ là nói cái bình thường của sự bất thường này thôi.

Bỗng Tư Huyền hét lên một tiếng, rồi nhảy người sang một bên, tiện tay đưa rựa chém vào không trung

"Mày đây rồi!"

Tưởng như nhát chém vào không trung, nhưng tôi lại nghe một tiếng phịch rơi xuống trên đất. Định thần nhìn lại thì thấy một thứ lông lá, hình người. Nhìn trong đêm còn thấy rõ nó đang thở phì phò.

Chưa kịp ổn định bao lâu, trong rừng lập tức tru lên những tiếng hoang dã, tiếng như vượn tru, nhưng thanh âm ghê rợn hơn nhiều lần. Lập tức tứ bề, lù lù những cái bóng to nhỏ có đủ, bao vây chắc chẽ chúng tôi.

Tư Huyền than:

"Thôi rồi, giờ mà có tý lửa thì may ra còn sống, chứ kiểu này..."

Tôi thở dốc hỏi:

"Đây là gì vậy?"

"Quý Hầu, giống này chuyên đi săn đêm, nó sống thành bầy, hiếm gặp lắm, liên tục di chuyển, tới hổ mà tụi nó cũng săn"

Trung Tài lúc này vẫn nằm im bất động, còn lại ba người, hai lớn một nhỏ chúng tôi cũng bất động như tượng không dám nhúc nhích cửa động, chỉ định thần mà tìm cách bỏ chạy.

Phần 3

Nói lại tình cảnh lúc bây giờ, tình hình là cả bầy Quỷ Hồn đang bao vây chúng tôi. Trong tay không một ngọn đuốc, ba người chỉ có hai cây rựa làm vật phòng thân. Riêng Trung tài bất tỉnh chưa dậy, chẳng rõ thế nào.

Trời thì đã sụp tối, thứ ánh sáng bây giờ chẳng qua là leo lắt mờ nhạt, trong rừng tiếng gió thổi qua tán cây rào rạt lại hòa chung với những tiếng ào ào tru tréo của bọn Quỷ Hồn.

Tôi định thần quan sát, trước có bốn con, sau có ba con, tả hữu hai bên chỉ ít cũng năm sáu con.

Tôi hỏi:

"Giống này sợ lửa ?"

Ông Tư đáp:

"ừ"

Tôi bỗng chợt nghĩ một lúc rồi nói:

"Lấy hai cây rựa chém mạnh vào nhau đi ông, nó tóe lửa cũng tạo tiếng rét, biết đâu hù được"

Hai người nghe xong, lập tức hiểu ý tôi. Bảy bại lập tức đưa cây rựa cho ông Tư Huyền. Đám Quỷ Hồn thấy động, khù khù khếch khếch mấy tiếng rồi lập tức lao vào chúng tôi.

Tình thế càng cấp bách hơn, Tư Huyền chém mạnh hai cây rựa vào nhau, chỉ nghe keng một tiếng, hai thứ kim loại va vào nhau, nhưng vẫn chưa đủ té lửa.

Một lần không được

Hai lần không được

Mãi đến lần thứ ba thứ tư gì đó, mới có thấy ánh lửa phát ra rồi chớp tắt. Định thần lại nhìn thì đám Quỷ Hồn đã đến ngay trước mặt chúng tôi.

Bụp một tiếng, một con Quỷ Hồn chẳng biết từ đâu quơ tay đánh mạnh vào sau lưng tôi, lúc này cảm giác như xương cốt rơi vụn, tôi lăn mấy vòng trên đất, cảm thấy lưng đau nhói. Sau đó thì tiếng hét của Tư Huyền và Bảy Bại.

Tôi lăn nằm ngay sát cạnh Trung Tài, vừa định lồm cồm đứng dậy thì con Quỷ Hồn kia đã bổ nhào tới. Tôi quơ đại thứ gì bên cạnh mình ném vào nó, nhìn lại thì cũng vô dụng, càng làm cái vật nổi máu điên hơn.

Nhưng bất thần, trong rừng rậm tứ bề vang lên tiếng cười, tiếng cười rất ma mị. Thanh âm tuy nhận biết rõ là tiếng cười, nhưng lại chẳng có tí gì vui vẻ, mà trái lại càng làm cảnh sắc ma mị. Cảnh hỗn chiến dừng lại, đám Quỷ Hồn hung hãn cũng vội tru tréo nhau mà chạy đi. Bảy bại lập tức chạy đến đỡ tôi dậy hỏi:

"Có sao không ?"

Tôi lắc đầu, mặc dù bị một cú đánh văng đi gần hai ba mét của con Quỷ Hầu, toàn thân đau nhói, nhưng thứ đáng lo hơn là tiếng cười ma dị kia.

Tư Huyền lúc này cũng đến quỳ gối trước Trung Tài, ổng vỗ vỗ mặt Trung Tài mấy cái, rồi xoa xoa huyết nhân trung, cuối cùng Trung Tài cũng tỉnh dậy.

Tiếng cười quái dị kia chưa dừng lại, có lúc cười hihi như đùa con nít được kẹo, có lúc lại cười lớn rất sảng khoái.

Trung Tài tỉnh dậy, xoa xoa sau ót rồi bảo:

"Đi, đi ra khỏi rừng"

Tư Huyền đỡ ổng lên, rồi bốn người chúng tôi lại đi tiếp. Trước lúc đi, Tư Huyền lấy thân cây làm hai cây đuốc, một ổng cầm đi trước, cái kia cho chú Bẫy đi sau cùng.

Cứ vậy chúng tôi đi thành một đường thẳng, Tư Huyền, Trung Tài, tôi, rồi tới Bẫy Bại.

Đi được đoạn, thì tiếng cười kia cũng dứt. Lúc này, tôi nhìn sang sung quanh, dưới ánh đuốc vàng lập lè xa xa, có bóng dáng của một con mèo, hai mắt nó phản chiếu ánh đuốc vàng rực. Toàn thân màu đen tuyền, nếu như không phải nhờ những màu sắc cây cối xung quanh, chắc cũng không nhận ra nó.

Tôi bảo mọi người đứng lại, rồi chỉ về hướng con mèo kia.

Tư Huyền nói:

"kệ nó, đi tiếp"

Vậy rồi cả đoàn đi tiếp, đi thêm chốc nữa, lại nghe tiếng cười ma dị đó xuất hiện. Tim tôi đập thình thịch, sợ đến mức không dám nói chuyện. Tư Huyền vẫn động viên tinh thần:

"Kệ nó, tiếng cười thôi"

Tôi lúc này nhớ đến trong lời cha tôi từng ghi trong sổ, "không sợ ma khóc, chỉ sợ quỷ cười"... giữa chốn rừng rú, nơi âm u, hay động mộ thì dù có nghe tiếng khóc cũng không đáng sợ bằng tiếng cười, hễ có tiếng cười thì biết rằng là có quỷ.

Cả bốn người chúng tôi đi một lúc khá lâu, thì ông Tư dừng lại nói:

"Sao kỳ vậy"

Trung tài lên tiếng:

"Đi lại đường cũ rồi đúng không?"

Tôi giật mình, tuy nghe rõ hai người đó nói, nhưng khi nhìn sang bên cạnh, có thứ khác làm tôi hoảng sợ gấp trăm lần. Tôi nắm lấy áo của ông Trung, thều thào nói:

"Nó nữa kìa"

Tất thấy nhìn sang, dưới ánh đuốc lập lè cũng lại là con mèo đen đó... Chỉ có điều, nó đứng hai chân, hai chân trước chắp ra sau như người ta chắp tay sau lưng, gương mặt nó biểu lộ hết như con người. Hai miệng kéo lên như cười, để lộ hàm răng trắng nhợt. Cũng chính lúc này, tôi mới

biết, tiếng cười ma dị kia phát ra từ con mèo này.

Bốn người chúng tôi đứng bất động nhìn nó, con mèo đen lưng thừng chấp tay sau lưng rồi bỏ đi sâu vào trong rừng, dần dần khuất khỏi tầm chiếu sáng của ánh lửa. Tiếng cười của nó cũng dần xa xa... Hình ảnh cuối cùng là cái đuôi dài đập xuống đất.

Tôi nuốt nước bọt rồi hỏi:

"Nó là cái gì vậy?"

Trung tài lắc đầu, nói:

"Chú không biết"

Tư Huyền và Bảy bại cũng dường như chẳng nói được thành lời.

Lúc này tôi nghe giọng Tư Huyền bình tĩnh nói:

"Đi tiếp, kệ mẹ nó có đứng hai chân hay một chân thì thách nó cũng dám làm gì tao"

Nói dứt câu, Tư Huyền lập tức lại dẫn đoàn đi tiếp. Đi thêm chốc, nghe đằng trước có tiếng soạt soạt rồi lại tiếng cười của con mèo.

Tư Huyền lúc này thất kinh la lên một tiếng không lớn, tôi cũng bị giật mình, nghiêng người nhìn ra trước.

Thấy con mèo lưng thừng chấp hai tay sau lưng đi ngang trước mặt Tư Huyền, vừa đi vừa nhe hàm ra cười... nó nhìn chằm chằm vào chúng tôi rồi lại mất hút vào rừng rậm.

Tư Huyền lúc này lợm giọng, ổng nói:

"Lại về chỗ cũ rồi"

Phần 4

Thời khắc trôi qua cực kỳ chậm chạp, một phút tựa hồ biến thành một giờ. Tôi nuốt nước bọt, cố gắng để tâm trí mình tỉnh táo, tuyệt đối không thể để cảnh vật ma mị này làm mình lu mờ được.

Không gian yên ắng, tuyệt nhiên không có ai lên tiếng, rừng cũng không một cơn gió thổi, ấy vậy mà ngọn đuốc lập lè như thể đứng giữa kinh phong, lúc sáng lúc tối. Những bóng cây cối hắt xuống khiến cảnh vật chẳng rõ đâu là thật, đâu là ảo.

Tôi ngửa đầu nhìn trời, không ánh trăng, cũng không có sao, chỉ là một màu đen kịt của đêm tối.

Chúng tôi tiếp tục đi, nhưng trước đó ông Tư Huyền có dùng một cành cây, rồi đốt lửa, cắm xuống đất để làm dấu. Miễn sao chúng tôi đi càng xa ánh lửa đó càng tốt.

Lần này cả bốn người lâu lâu đều nhìn lại, thì thấy ngọn lửa đỏ càng lúc càng xa mình, đi thêm chốc nữa thì mất hút. Lúc này tôi thở phào, tiếp tục đi tiếp.

Đi thêm một lúc lâu sau, cảnh rừng rậm vẫn im lìm như giấc ngủ, chúng tôi lại thấy xa xa có một ngọn lửa lập lè...

Càng đến gần thì càng kinh hãi, đứng bên cạnh ngọn lửa đó là con mèo biết cười kia. Nó đứng trên hai chân, chắp hai chân trước ra sau, đôi mắt vàng khè nhìn chăm chăm vào đám người chúng tôi rồi lại nhe miệng cười hihi như có điều gì thú vị lắm.

Tôi sợ đến chống mặt, khuya gối xuống đất.

Chú Bảy thấy, lập tức đỡ tôi đứng lên. Tiếng cười con mèo càng thêm rộn, Tư Huyền liền chửi :
"Đụ Má nó"

Câu chửi vừa dứt, con mèo kia cũng ngưng cười... Tôi nằm xoài ra đất, mắt vẫn chăm chú nhìn vào nó, thấy rõ ràng tâm trạng nó thay đổi, nó lúc này thay vì cười thì lại trở nên nhăn nhó...

Ngọn đuốc trên tay Tư Huyền, Bảy bại lúc đó càng động mạnh.

Con mèo nhăn nhó rồi chậm chạp tiến lại gần, dáng đi hai chân của nó cũng đủ khiến người ta kinh dị.

Toàn thân đen óng, chỉ có hai con mắt vàng khè khiến nó như cái hồn ma giữa chốn u ám này. Tôi nghe rõ tiếng tim đập của từng người, rõ ràng những thứ ma quỷ trong cuốn sổ của cha tôi kể lại, cũng không thể khiến người ta kinh hãi hơn là con mèo này.

Con Mèo dần dần tiến đến sát chân Tư Huyền vật mà ổng không thể làm được gì, lúc này tôi định mở miệng nói ... "Coi chừng"

Nhưng miệng nói, nhưng không thể phát thành tiếng được. Tôi cố với tay đến đến núm ống quần của ông Trung Tài, cũng bắt lực mà không làm gì đc. Đảo mắt nhìn sang chú Bảy, chú Bảy cũng tựa hồ bất động, chỉ có đôi mắt là thất sắc nhìn đáp lại tôi.

Tôi sợ hãi tột độ, cái con mèo đó chẳng lẽ nào có thuật thôi miên, khiến người ta bất động không thể làm gì.

Rõ ràng hoàn cảnh này, Tư Huyền và Trung Tài cũng không hề nhúc nhích.

Con mèo đen nhảy phóc một cái, đứng thẳng trên vai của ông Tư Huyền... hai đôi mắt Tư Huyền kinh dị nhìn nó một cái.

Nó lại nhảy một cái nữa sang vai của Trung Tài đứng bên cạnh... cái đuôi dài lướt thướt qua lại. Cuối cùng nó từ trên nhảy thẳng xuống bụng tôi. Hai cái chân chạm vào bụng cảm thấy rõ ràng...

Con mèo đến gần, áp sát hai con mắt vàng khè của nó vào mặt tôi. Tôi cố nhắm mắt, nhưng không được, hai đôi mắt bị nó hút lấy... không tài nào phảng kháng.

Bất chợt lấy một chân trước như người, kéo phanh áo tôi xuống, rồi móc từ trong đó ra cái nanh hổ của cha tôi truyền lại...

Nó nhìn chăm chăm rồi cười hô hố một tiếng rất khoái trá, sau đó lại quay người... chắp hai tay sau lưng rồi lững thững bỏ đi...

Chúng tôi vẫn cứ bất động như thế... từng giờ từng giờ trôi qua trong cơn hoảng loạn. Có lúc

một bầy chó rừng đi ngang qua, tru tréo trong đêm, có con dừng lại đánh hơi... nhưng rồi bỏ đi.
Mãi đến lúc trời sáng, cả bọn mới bắt đầu cử động lại được...

(Còn tiếp)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>